

sufletdefemeie.ro

SUFLET DE

iunie 2026, nr. 63 / Tiraj 7.000 exemplare

FEMEIE

Perla
cea de mare pret

Colectivul de redacție, **SUFLET DE FEMEIE** vă mulțumește!

Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lauda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie", nu ar fi ajuns la numărul 63 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu” (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: contact@sufletdefemeie.ro

Fundația Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO11BRMA0999100082072472

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Suntem prezente și online, pentru a fi mai aproape de tine și pentru a-ți oferi ocazia să ne cunoști mai bine prin lucrarea pe care o facem.

 [RevistaSufletDeFemeie](https://www.facebook.com/RevistaSufletDeFemeie)

 [revista.suflet.de.femeie](https://www.instagram.com/revista.suflet.de.femeie)

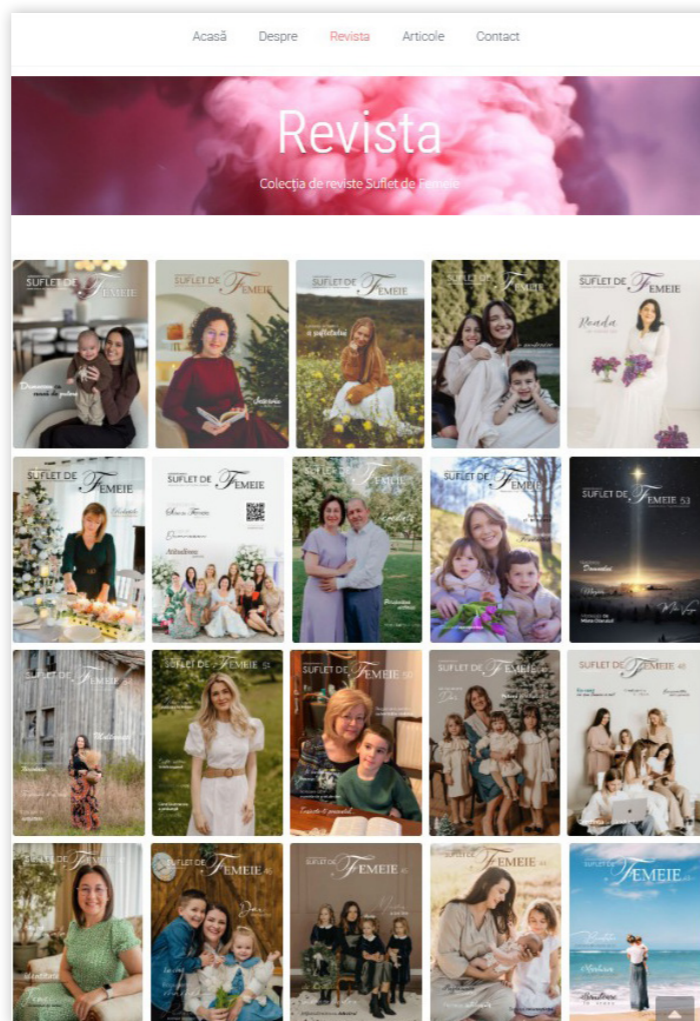
Revista "Suflet de Femeie" a început în Decembrie 2009 cu câteva femei dornice de a scrie, de a face cunoscute experiențele lor cu Dumnezeu și de a fi o încurajare pentru semenele lor.

Astăzi, după 17 ani de "Suflet de Femeie", publicațiile sunt tot mai bogate, valoroase, iar echipa de scriitoare tot mai mare. Revista se publică în 6.500-7000 de exemplare și este distribuită în toată România și chiar în străinătate.

Feedback-urile din partea cititoarelor sunt cele care ne motivează să ducem această lucrare mai departe. Dorim să vedem vieți atinse și schimbate prin articolele revistei.

Suntem deschise oricărei femei care dorește să ne împărtășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro.

Poți oricând accesa articole și ediții mai vechi ale revistei, în arhiva online - www.sufletdefemeie.ro/revista.

CUPRINS

6	PERLA CEA DE MARE PREȚ RUXANDRA PETRINA	34	MIREASMA CUNOȘTINȚEI LUI ELIZA PĂUN
8	LASĂ JOS STANDARDELE, MAMĂ NATALIA ZSOLDOS	36	HARUL DIN LOCUL CARE DOARE CRISTINA IOANA RADU
10	PRIETENIA FIICELOR MELE IUDITA M	39	FII ATENTĂ LA UȘILE DIN FAȚA TA! MIHAELA CIOREI
12	FEMEIE, EȘTI DEZLEGATĂ DE NEPUTINȚA TA! MARIA ENACHE	40	DEȘERTĂCIUNEA MUNCII DE MAMĂ ANCA BORDEA
14	O INIMĂ MULȚUMITOARE BELLA ȘTIR	42	FALSA SPIRITUALITATE A CREȘTINISMULUI MODERN DANIELA FELECAN
16	SĂ FIM PLINE DE PLINĂTATEA LUI DUMNEZEU MIRABELA SILAGHI	44	DUMNEZEU LUCREAZĂ MINUNAT! CRISTINA-DANIELA CIOARA
19	SUNT EU SARE? ANDREEA BUDAI	45	FÂNTÂNA INIMII DENISA-REBECA SOOS
20	FRUMUȘETEĂ UNEI INIMI RODITOARE PAULA DECEAN	46	ÎNTRE TEAMĂ ȘI CURAJ JENI ROSIAN
22	FIECARE ZI ESTE UN DAR ANA SAVU	49	OCHII LUI MARICICA CRISTEA
24	CREDINȚA E UN DRUM PE APE MONICA MIHAIL ONIGA	50	RUTINA DE SKINCARE DR. GABRIELA BUD
26	ECOUL AMINTIRILOR ZORIȚA TURCULESCU	52	THREE STORIES / TREI MĂRTURII ANGIE WANG
28	CREDINȚĂ CA A EI... DANIELA DECEAN	56	POVESTEA CREDO TV, PRIMII 20 DE ANI ȘTEFANIA-CAMELIA HORVATH
30	LECȚII ÎNVĂȚATE DIN PREAJMA NAȘTERII ELIZA CIOBAN	58	INSPIRÂND ȘI ALTE FEMEI... ALINA MUNTEAN
32	HARUL ADRIANA RUS		

Colectivul de redacție:

Rodica Baciu

Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș

Mia Pop

Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș

Lidia Aldea

Biserica "Bethel", Târgu Mureș

Natalia Zsoldos

Biserica "Emanuel", Târgu Mureș

Diana Dora Baciu

Biserica "Emanuel", Târgu Mureș

Ruxandra Petrina

Biserica "Harvest", Târgu-Mureș

Lidia Bleahu

Biserica "Harul", Târgu Mureș

Luciana Sand

Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș

Andreea Damian

Biserica "Maranatha" Luduș

Corectură și redactare

Diana Dora Baciu

Andreea Damian

Design

Luciana Sand

Dar după Rusalii, aceiași oameni devin de nerecunoscut. Din oameni speriați se transformă în martori plini de curaj. Încep să vorbească fără teamă, să se roage cu putere, să aducă speranță și vindecare. Cartea Faptele Apostolilor devine mărturia unei vieți schimbate radical prin lucrarea Duhului Sfânt.

Și femeile au avut un rol special în această lucrare. Ele au fost cele care, în dimineața Învierii, au mers la mormânt purtând miresme și purtând în inimă întrebări și temeri. „Cine ne va da piatra la o parte?” se întrebau ele. Cu toate acestea, dragostea lor pentru Domnul a fost mai mare decât frica.

Aceleași femei se află apoi în odaia de sus, în rugăciune, așteptând promisiunea Tatălui. Iar când Duhul Sfânt Se revarsă peste cei care cer făgăduința Tatălui, și ele devin femei puternice ale credinței. Femei care vestesc cu îndrăzneală că Isus este viu și care își dedică viața răspândirii acestei vești bune.

Femei care își dedică viața răspândirii speranței și iubirii lui Dumnezeu. Mă întreb adesea: noi cum arătăm astăzi? Suntem copleșite de probleme, oboșite, dezamăgite, speriate de ceea ce se întâmplă în jurul nostru? Sau suntem femei pline de putere, de pace și de curaj?

*Adevărul este că totul depinde de sursa din care ne alimentăm sufletul. Dacă ne bazăm doar pe propriile puteri, pe voința noastră, pe emoții sau pe resursele omenești, vom oboși repede.
Vom încerca să rezistăm,
dar povara vieții va deveni uneori prea grea.*

Însă Dumnezeu nu ne-a chemat să trăim singure și epuizate. El ne oferă aceeași putere revărsată la Rusalii – prezența Duhului Sfânt în viața noastră. Duhul Sfânt este Cel care ne mângâie, ne călăuzește, ne ridică atunci când cădem și ne amintește promisiunile lui Dumnezeu. El aduce în noi roada minunată despre care vorbește Scriptura: dragoste, bucurie, pace, răbdare, bunătate, credințioșie și stăpânire de sine.

Atunci când această putere lucrează în noi, devenim și noi de nerecunoscut. Nu mai trăim conduse doar de teamă, de stres sau de presiunea lumii. Începem să purtăm în noi frumusețea caracterului lui Hristos.

Recent am avut ocazia să vizitez Coreea de Sud și China.

Acolo am întâlnit frați și surori în credință care se roagă, cântă și trăiesc aceeași Evanghelie ca și noi. Am văzut oameni plini de pasiune pentru Dumnezeu, care cred cu toată inima în puterea Lui și care doresc să schimbe lumea prin iubire și credință.

M-am întrebat: cum a ajuns Evanghelia până la marginile pământului? Cum au fost transformate popoare și generații întregi? Răspunsul este unul singur: prin puterea Duhului Sfânt și prin oameni care au lăsat această putere să ardă în inimile lor.

Astăzi, noi, femeile – mame, soții, fiice, profesioniste, slujitoare în biserică și în societate – purtăm multe responsabilități. Trăim sub presiuni uriașe, uneori greu de explicat. Suntem chemate să fim puternice, să iubim, să iertăm, să construim și să rămânem în picioare chiar și atunci când sufletul ne este oboșit.

Dar nu suntem chemate să facem toate acestea singure.

De aceea, să transformăm sărbătoarea Rusaliilor într-o ocazie sfântă de apropiere de Dumnezeu. Să ne oprim din alergarea zilnică și să ne deschidem inimile înaintea Lui. Să-I cerem să ne umple din nou de prezența Duhului Sfânt, să aprindă în noi credința, speranța și dragostea care nu se sting.

Dumnezeu încă lucrează, încă vindecă, încă ridică și încă transformă vieți. Iar inimile femeilor care Îl caută sincer rămân un loc în care El își revarsă pacea și puterea Sa.

Prin puterea Duhului Sfânt putem rămâne femei ale păcii într-o lume agitată. Putem iubi necondiționat, putem avea răbdare, echilibru și speranță. Putem deveni mâinile prin care Dumnezeu mângâie, glasul prin care încurajează și inima prin care El iubește lumea aceasta.

Iar atunci, în viața noastră, în familiile noastre și în societatea în care trăim, se va vedea frumusețea unei credințe vii – o credință care nu doar vorbește despre Dumnezeu, ci Îl poartă cu adevărat în fiecare gest, în fiecare cuvânt și în fiecare zi.

Femeia înțelege și femeia le identifică foarte clar. Femeia care își zidește casa și femeia care o dăruiește cu însăși mâinile ei. Nu ni se spune că una dintre ele are o situație familială sau materială sau emoțională mai bună decât cealaltă. Că una are relații mai deosebite și membrii familiei sunt într-un tot oameni eleganți, oameni educați, oameni de bine. Ni se spune că dăruirea sau zidirea casei depinde de ce lucrează femeia cu mâinile ei sau de ce lucrează ea. Și iată ce am înțeles. Femeia poate ierta sau poate să nu ierte. Femeia se poate certa sau poate să vorbească frumos. Femeia poate să manipuleze sau poate să colaboreze și să încurajeze proiectele soțului și ale copilului. Fără să luăm în calcul că soțul sau copiii, oricărei dintre cele două femei, sunt oameni cu caracter frumos, sunt oameni care fac lucruri bune.

Femeia poate să spună într-o bună zi, m-am săturat de voi, nu merită să mai investesc în relațiile acestea, care mi-aduc numai suferință, care mi-aduc numai dezamăgire. Sau, o femeie având familia oricât de distrusă, disfuncțională, oricât ar fi ea de nedreptățită, oricât ar fi ea de împovărată de situația familiei, poate să spună, voi continua să vă iubesc necondiționat, pentru că și Dumnezeu vă iubește. Asta nu înseamnă că femeia trebuie să se compromită, nu înseamnă că trebuie să se alinieze la lucruri rele împreună cu soțul sau cu copiii ei, doar ca să nu-i supere. Însă, de unde să ai ca femeie puterea să ierți, să nu te agiți, să nu renunți? Și dacă ne uităm tot în Biblie, aflăm că Duhul Sfânt este acela care rodește în noi, în primul rând dragoste, apoi bucurie, pace. Și aici vine diferența.

Femeia ne bună și femeia înțeleaptă. De unde și cum se nasc femeile înțelepte, femeile care au putere să zidească. Acestea sunt doar acele femei, doar acele persoane care sunt transformate de Duhul Sfânt, care se lasă locuite de Duhul Sfânt și atunci Dumnezeu zidește familia prin ele. Ele nu mai au frică că vor fi nedreptățite. Ele se ridică din orice fel de depresie.

Ele continuă să facă bine în orice circumstanțe și așteaptă ca rezultatul să vină din mâna lui Dumnezeu.

Femeia care nu traiește cu temeri și frustrări poate să zidească, ea trece prin foc, prin apă, prin zid pentru familia ei, nu pentru că este întotdeauna respectată și aplaudată, nu pentru că soțul ei este perfect, ci ea își „oțelește brațele” și lucrează și râde de ziua de mâine pentru că are pe cineva alături. Duhul Sfânt este Cel ce o călăuzește.

La plecarea Sa de pe pământ, Domnul Isus le spune ucenicilor ceva important, iar acolo la întâlnire erau și femeile, „mergeți în toată lumea și faceți ucenici” și precizează că El va fi cu ei în toate zilele și că i s-a dat toată puterea în Cer și pe Pământ.

Maica Tereza spunea că „dacă vrei să schimbi lumea, du-te acasă și iubește-ți familia”. Ei, iată care e câmpul nostru de misiune, al femeilor, să schimbăm situația din familia noastră, dar nu vom putea fără puterea și autoritatea pe care o primim de la Dumnezeu.

Atâtea femei renunță, nu mai au resurse, pur și simplu își „dau demisia” din rolul de ajutor potrivit de soție iubitoare și mamă cu inimă aleasă, nu mai pot suporta singurătatea în doi, infidelitatea, obiceiurile și hobby-urile toxice ale soțului, lipsa de responsabilitate și alte aspecte care distrug relațiile.

Dar este o soluție, ceva ce ne poate ajuta să zidim relații frumoase în orice circumstanțe, indiferent de caracterul celor din familia pe care o avem: puterea Duhului Sfânt prin care însăși Dumnezeu lucrează prin noi, în familia noastră.

Având în vedere aceste rezultate pe care Biblia ni le promite nouă femeilor, Rusaliile sunt pentru noi mai mult decât o sărbătoare, sunt o ocazie de reumplere cu putere, o ocazie de a aduce multumiri pentru ceea ce s-a zidit prin înțelepciunea primită de la Dumnezeu.

Având în minte aceste lucruri, vreau să cânt în fiecare zi:

Doamne, mai vreau rusalii
Cu limbi de foc
Să le împrăști pe fiecare,
Să ne atingi cu Duhul Tău
Doamne, vreau o trezire
Și într-un gând
Și o simțire, să fim cu toții
Și să cântăm în limbi o mie.

Tu faci cerul să coboare
Naști în inimă izvoare
O Duh Prea Sfânt,
Dă-ne Rusalii
O Duh Prea Sfânt.

Doamne, dă-mi bucurie
Și să mă legi
Strâns în iubire,
Doamne eu vreau
Vreau tot mai mult din Duhul Tău
Doamne, mai vreau sfințire
Și-un foc adânc să ardă-n mine
Pe veșnicii să fiu
Al Tău în nemurire.
“ Doamne mai vreau Rusalii”

Da, cerul poate să coboare acolo unde suntem noi, dacă avem perspectiva biblică, dacă ne acceptăm rolul de femei împreună lucrătoare cu Dumnezeu.

scanează codul QR
și ascultă cântarea

Rodica Baciu

În fiecare primăvară, sufletul nostru este chemat din nou să retrăiască drumul spre Învierie. Trecem, parcă împreună cu Domnul Isus, prin durerea Golgotei, prin liniștea apăsătoare a Gropii mormântului și apoi prin bucuria biruitoare a Grădinii Învierii.

Însă călătoria credinței nu se oprește aici.

După Învierie urmează Înălțarea Domnului și apoi Rusaliile, în alte două locații fundamentale: Muntele Măslinilor și Camera de Sus. Aici zăbovim pentru a observa momentul în care Dumnezeu își revarsă Duhul Sfânt peste oameni și transformă pentru totdeauna inimile celor ce cred.

Înainte de a Se înălța la cer, Domnul Isus le vorbește ucenicilor Săi cu tandrețe și autoritate. Le spune că Se va întoarce la Tatăl, dar nu îi va lăsa singuri. Le promite un Mângâietor, pe Duhul Sfânt, care va rămâne cu ei și îi va întări. În același timp, le încredințează o misiune: să meargă în toată lumea și să ducă vestea bună a Evangheliei.

Nu prin puterea lor, nu prin curaj omenesc, ci prin puterea venită de sus.

Privind la ucenici înainte și după Rusalii, observăm o schimbare uluitoare. Înainte de coborârea Duhului Sfânt îi vedem fricoși, nesiguri, dezorientați. Petru se leapădă, Toma se îndoiește, ceilalți se ascund de teamă. Chiar și după Învierie, mulți dintre ei încă nu înțeleg pe deplin planul lui Dumnezeu.

Perla cea de mare preț

În Evanghelia după Matei 13:45-46, Isus Hristos spune:
„Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărghăritare frumoase. Și, când găsește un mărghăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără.”

Uneori, Dumnezeu ne vorbește prin Scriptură într-un mod foarte personal. Nu neapărat prin contextul direct al unui verset, ci printr-un cuvânt care, într-un anumit moment al vieții, devine o confirmare pentru inimă. Așa s-a întâmplat pentru mine în timp ce mă rugam pentru numele fetei noastre.

Într-una dintre acele momente de rugăciune, Dumnezeu mi-a adus înaintea versetului din Evanghelia după Matei 13:45-46, unde Isus Hristos spune: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărghăritare frumoase. Și, când găsește un mărghăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără.”

Nu am privit acest verset ca pe o explicație a parabolei sau ca pe o asociere directă cu Împărăția lui Dumnezeu, ci ca pe felul delicat prin care Dumnezeu mi-a confirmat alegerea.

A fost unul dintre acele momente intime în care un singur cuvânt din Scriptură pare să lumineze sufletul și să rămână acolo, cu pace și claritate.

Există versete pe care le citești ani întregi fără să le înțelegi pe deplin. Apoi viața, durerea, rugăciunea și credințioșia lui Dumnezeu le dau un sens nou. Așa s-a întâmplat pentru mine cu această parabolă.

Fetița noastră poartă numele Nhoa Perla. Un nume ales cu rugăciune, cu lacrimi și cu multă semnificație biblică. Nhoa vine de la Noa, una dintre cele cinci fiice ale lui Țelofhad, menționată în Cartea Numeri.

Într-o vreme în care femeile nu aveau aproape niciodată drept de moștenire, Noa și surorile ei au avut curajul să stea înaintea lui Moise și înaintea întregii adunări a lui Israel pentru a cere ceea ce era drept. Și ceea ce mă atinge atât de profund în această poveste este că Dumnezeu nu doar le-a auzit, ci le-a validat glasul.

În Cartea Numeri 27, Dumnezeu îi spune lui Moise: „Fiicele lui Țelofhad au dreptate.” Ce verset puternic pentru orice femeie care s-a simțit nevăzută, uitată sau neuzită. Noa nu este doar un nume frumos.

Este imaginea unei femei care vine înaintea lui Dumnezeu cu credință, cu vulnerabilitate și cu îndrăzneală sfântă. Este imaginea unei femei care nu renunță. Care continuă să creadă că Dumnezeu vede, ascultă și face dreptate. Din rădăcina ebraică, numele Noa este asociat și cu ideea de odihnă, pace și mângâiere sufletească. Există o sensibilitate aparte în acest nume — ca o liniște venită după furtună. Ca acea pace pe care doar Dumnezeu o poate așeza în inimă după o perioadă lungă de durere și așteptare.

Iar litera „H” din Nhoa poartă și ea o semnificație profundă. În limba ebraică, litera „He” (ה) este asociată cu suflarea divină, respirația și viața dată de Dumnezeu. În Scriptură, Dumnezeu schimbă numele lui Avraam din Avram în Avraham și al Sarai din Sarah, adăugând această literă ca semn al legământului și al intervenției Sale divine. Este atât de frumos că exact peste doi oameni care trăiau imposibilul — sterilitatea, așteptarea, promisiunea întârziată — Dumnezeu a pus această „suflare” nouă de viață.

Și poate tocmai de aceea numele Nhoa Perla înseamnă atât de mult pentru noi. Pentru că ea este dovada că Dumnezeu încă aduce viață acolo unde a existat durere. Dar înainte de a o ține pe ea în brațe, Dumnezeu ne-a învățat să așteptăm.

Venirea băiețelului nostru a fost și ea un răspuns la rugăciuni rostite mult timp. Au existat luni și sezoane întregi în care singurul lucru pe care îl puteam face era să ne rugăm și să avem încredere că Dumnezeu lucrează chiar și atunci când nu vedem nimic. Iar după acea așteptare, după acele rugăciuni și după pierderea prin care am trecut mai târziu, Dumnezeu ne-a dăruit-o pe Nhoa Perla — încă o dovadă că El rămâne credincios în fiecare etapă a vieții noastre.

Astăzi, la doar o lună de când am născut-o, stăm și îi ținem pe amândoi în brațe și înțelegem mai bine ca niciodată că binecuvântările cele mai mari sunt adesea precedate de cele mai adânci procese.

Iar „Perla” a devenit pentru noi simbolul unei binecuvântări prețioase, născute prin proces. Puțini se gândesc că o perla nu apare ușor. Din punct de vedere fizic, perla se formează atunci când un fir de nisip sau un corp străin pătrunde în interiorul scoicii și provoacă rană, disconfort și iritație. Ca răspuns, scoica începe să acopere acea durere strat după strat, până când, în timp, se formează perla. Ce imagine profundă despre felul în care Dumnezeu lucrează uneori în viața noastră. Pentru că uneori cele mai prețioase lucruri se nasc din durere.

Nhoa Perla a venit după o sarcină pierdută. După momente în care trupul s-a frânt, inima s-a zdrobit și sufletul s-a temut. Există o durere aparte în pierdere, una pe care multe femei o poartă în tăcere. O durere care te face să te întrebă dacă vei mai putea spera din nou. Și totuși, chiar și acolo, Dumnezeu rămâne prezent. Psalmii spun: „Domnul este aproape de cei cu inima frântă.” Au fost zile în care nu înțelegeam nimic. Zile în care întrebările erau mai multe decât răspunsurile. Zile în care comparația devenea o luptă tăcută. Pentru că atunci când vezi alte femei primind atât de ușor ceea ce tu ai cerut ani întregi în rugăciune, sufletul obosește.

Dar Dumnezeu nu scrie două povești la fel. În Eclesiastul citim că: „toate își au vremea lor.” Iar uneori, înainte să ne pună binecuvântarea în brațe, Dumnezeu lucrează adânc în inimă. Învață sufletul să se încreadă. Învață inima să se predea. Învață omul să umble prin credință, nu prin vedere. Biblia este plină de femei care au trecut prin așteptare, durere și rugăciune. Ana s-a rugat ani întregi pentru un copil. Sara a primit promisiunea când părea imposibil. Elisabeta a cunoscut rușinea și tăcerea înainte de minune.

Dumnezeu nu le-a uitat. Și nu te uită nici pe tine. Poate că astăzi ești într-un sezon în care nu înțelegi direcția. Poate că ești oboșită să te rogi. Poate că te doare să vezi visul altora împlinindu-se în timp ce al tău pare încă suspendat.

Dar credința înseamnă să continui să mergi chiar și atunci când nu vezi încă răspunsul. Proverbele lui Solomon spun: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta.”

*De aceea, nu renunța.
Nu renunța la credință.
Nu renunța la rugăciune.
Nu renunța la speranță.
Continuă să ceri.
Continuă să crezi.
Continuă să umbli cu Dumnezeu
chiar și prin proces.
Pentru că uneori,
exact acolo unde a existat rană,
Dumnezeu formează o perla.*

**Ruxandra Petrina (foto)
Biserica „Harvest”, Târgu-Mureș**

Lasă jos standardele,

mamă

Acesta este îndemnul care mi-a stat în minte în ultimele luni: lasă jos standardele, mamă. Știu că acest gând este special pentru mine și vine de la Dumnezeu, pentru că aveam nevoie de el. Și poate ai nevoie și tu.

Lasă jos standardele! Dar care?

Desigur, nu acelea de iubire necondiționată pentru soțul și copilașii tăi. Nu e vorba despre acea dedicare trup și suflet pentru familia ta. Nu acele standarde de a păstra valorile și principiile corecte și biblice și de a le impregna și în mintea și inimile copiilor tăi. Nu acelea de a munci din greu, cu hărnicie, ca să oferi ce este mai bun pentru ei.

Biblia ne oferă exemple minunate de mame și ne învață principii demne de pus în practică.

- **Ana, mama lui Samuel** - și-a crescut fiul cu orientare spirituală și l-a învățat să slujească Domnului.
- **Lochebed, mama lui Moise** - a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-l ține pe Moise în viață și în siguranță.
- **Maria, mama Domnului Isus** - și-a sacrificat întreaga tinerețe pentru a-L crește pe Isus.
- **Femeia din Proverbe 31** - femeia și mama virtuoaasă, care creează un echilibru perfect între muncă și familie.

Dar atunci, care sunt standardele pe care trebuie să le lăsăm jos?

Acelea pe care ni le impunem singure sau pe care ni le impune societatea. Trendurile care ne împiedică să ne bucurăm de fiecare zi pe care o trăim și de familia pe care am primit-o în dar.

Oamenii și în special social media ne întipăresc ideea unei vieți perfecte. Mama care se trezește dimineața într-o stare fizică perfectă, plină de putere și energie pentru copiii ei și care reușește în toate, bifând totul perfect. Este 24 de ore lângă copiii ei și are parte și de realizări profesionale.

Dar realitatea nu este aceasta.

Aceste gânduri ne fac doar să ne judecăm pe noi înșine, să fim nemulțumite de noi, de prestația noastră, de viața noastră, poate chiar de familia noastră. Ne iau atenția de la clipele trăite lângă copiii noștri și o mută spre dorința de a îndeplini toate taskurile perfect.

Nu, nu subliniez nicidecum că ar trebui să fim delăsătoare, leneșe sau iresponsabile. Nicidecum!

Noi, ca femei și mame, trebuie să dăruim maximum din ceea ce putem pentru familia noastră. Suntem responsabile să ne zidim casa, să ne creștem frumos copilașii, să ne iubim și să ne susținem soții. Însă traversăm perioade și sezoane diferite ale vieții. De multe ori le confruntăm singure, în tăcere, fără să le expunem pe stories (și este bine așa) sau poate fără să le spunem nici măcar celor mai apropiate persoane.

În astfel de sezoane trebuie să luăm lucrurile așa cum sunt, fără să ne uităm obsesiv spre standardele mărețe impuse de lumea în care trăim. Standarde care adesea sunt nesănătoase și superficiale.

Da, este ideal să ne alăptăm bebelușii, dar nu este singura variantă prin care le putem asigura o creștere sănătoasă și un atașament frumos mamă-bebe.

Este ideal să ai casa strălucitoare, decor pe masă și lumânări aprinse, dar este perfect în regulă să fie câte o jucărie în fiecare colț, iar tu să te bucuri de o plimbare cu copiii tăi.

Este foarte bine să te culci cu chiuveta curată și toate vasele la locul lor, dar este în regulă și să adormi lângă copiii tăi fără să mai apuci să te ocupi de asta.

Este minunat să ai geamurile curate mereu, dar apusurile de soare se văd foarte bine și prin sticla stropită de ploaie sau de urmele mânușelor copiilor tăi. Copiii nici măcar nu vor remarca asta.

Este impresionant să vezi familii cu ținute asortate și atent pregătite, dar este perfect ok dacă reușești să le oferi haine curate fiecărui membru al familiei duminică dimineața, măcar până ieșiți din casă.

Este minunat să îți poți dedica fiecare minut al zilei copiilor tăi, însă uneori cariera sau studiile pe care trebuie să le finalizezi nu îți permit acest lucru. Și este perfect în regulă. Copilașii tăi te așteaptă după-amiaza să petreceți împreună cele mai frumoase momente ale zilei, fără să te urmărească sentimentul de vinovăție.

Lubesc să pregătesc pâine de casă și cele mai speciale micuri dejun. În zilele speciale îmi place să am masa plină de bunătați făcute în casă pentru puiții mei. Dar rețetele lungi, complicate și cu mulți pași de pregătire creează uneori haos lângă noi, nu-i așa?

Îmi dau seama că o masă simplă și rapidă, împreună cu mai mult timp petrecut cu ei la joacă sau afară, este suficient în zilele acestea.

Cred că ai înțeles ideea...

Inima noastră de mamă vrea să facă totul pentru casa ei, dar uneori pierdem conectarea și momentele de bucurie cu ai noștri pentru că suntem atât de concentrate să bifăm lista.

Fă maximum ce poți pentru ei. Dar poate, uneori, trebuie să cobori standardele în anumite privințe ca să câștigi timp, conectare și bucurie împreună cu ei.

Provocare:

Verifică-ți lista lungă de „mamă”.

Lasă standardul jos acolo unde poți și simplifică lucrurile.

Nu pierde conectarea cu copiii tăi din dorința de a bifa totul perfect.

lubește-i și fi acolo.
Asta este ceea ce contează cel mai mult.

Natalia Zsoldos (foto)
Biserica „Emanuel”, Târgu-Mureș

Prietenia

ficelor mele

De multe ori, ca și fete, avem nevoie de o prietenie strânsă și de încredere pentru a ne putea deschide sufletul și a ne elibera de unele frici, temeri și chiar de a spune o bucurie nemărginită, dar secretă, unei persoane care ar putea înțelege perfect ceea ce simți.

Cu timpul te atașezi de acea persoană și o simți ca parte din tine, simți că poți să îi spui totul și că ea te înțelege. În astfel de momente, cel mai bine ar fi ca tu, mamă, să te deschizi față de fiica sau fiicele tale pentru a crea o legătură strânsă și indestructibilă încă din frageda lor copilărie. Ca ele să știe că mereu MAMA e acolo, că MAMA nu trădează și că MAMA face totul pentru ele.

Ei bine, aici începe povestea mea și a micuțelor mele prietene, Emma și Anna. Deși au doar 7 și 9 anișori, vă spun sincer că îl văd pe Dumnezeu prin ele în fiecare zi.

Pentru Emma, încă de când era în burtica mea și creștea cuminte și sănătoasă, Domnul îmi forma o legătură profundă cu ea. Mereu spuneam: „Dumnezeu mi-a dăruit cel mai frumos cadou!”, și încă de atunci îi povesteam toate bucuriile și întristările mele. Parcă era mereu acolo, sub inima mea, ușor cuibărită, șoptindu-mi: „Te iubesc, mama! Abia aștept întâlnirea cu tine!”

La fel am simțit când a apărut și Anna, a doua mea fiică. În timp scurt de la aflarea veștii, mi-a cucerit inima și tresăltam prin casă de bucurie, căci acum urma să am două comori pe viață.

Ei bine, încă de mici, cu ele am povestit tot, începând de la binecuvântările mari ale lui Dumnezeu cu privire la familia noastră și rostindu-le versete de bucurie din Sfânta Scriptură, precum: „Numai binecuvântarea Domnului îmbogățește” (Pilde 10:22a), iar eu eram bogată avându-le pe ele.

Chiar și atunci când aveam momente de întristare, deznădejde, ele mereu erau cele care îmi ștergeau lacrima și cu mânuțele lor gingașe îmi cuprindeau obrazii, lăsându-i cu multe săruturi, iar în jurul meu totul devenea o primăvară care îmi aducea mereu aminte de următorul verset: „Nu te teme, căci Dumnezeu a auzit!” (Geneza 21:17b). Și atunci știam că Dumnezeu îmi aude glasul chiar și din văile adânci și prin ele îmi răspundea: „Sunt aici, cu tine!”

Legătura dintre mine și fete este una care a putut fi împletită perfect și fără cusur doar datorită prezentei lui Dumnezeu în viațile noastre și pentru că El mi-a lăsat înțelepciunea de a vorbi și a mă deschide întru totul față de ele.

Chiar și atunci când au întrebări la care uneori nu știu ce să le răspund, îmi fac timp și medităm împreună la ceea ce nu înțeleg nici eu. Și pentru că, atunci când nu am avut răspuns la întrebări, am fost sinceră spunându-le că nici măcar eu nu știu ce să le răspund, au prins curaj să întrebe. Amândouă știu că atunci când greșesc eu nu le voi certa, ci le voi explica totul cu răbdare și dragoste.

Cele mai multe întrebări le primesc atunci când le citesc din Biblie; uneori nici eu nu gândeam atât de profund ca ele la versetele pe care le citeau.

Niciodată, când am fost copil, nu realizasem cât de semnificativă e rugăciunea „Tatăl nostru”. Recunosc că o spuneam ca pe o poezie, dar niciodată nu meditasem asupra ei până într-o zi când eram „supărată” pe una din poznele Emmei, prefăcându-mă că nu mi-a trecut supărarea pe ea, moment în care a intervenit Anna spunându-mi: „Mami, dar în rugăciunea «Tatăl nostru» spune: «și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșiților noștri». Dacă nu o vei ierta pe Emma, să știi că nici Domnul Isus nu te va ierta pe tine.”

Atunci am realizat importanța cuvântului „precum”, care până atunci pentru mine era doar un simplu cuvânt. Până atunci nu meditasem niciodată asupra acestei rugăciuni atât de profund.

„Și voi, părinților, nu întărâțați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului”

Citirea Scripturii împreună cu Emma și Anna ne-a apropiat foarte mult, iar ele au prins drag să învețe și să recite versete și psalmi încă de la vârstele fragede de doar 3 anișori.

Acest moment de meditare și învățătură a Bibliei, în timp, pentru noi a fost legătura care a contribuit la o relație solidă între mamă și fiice.

Pot spune că, odată cu ele, am înțeles anumite pasaje din Scriptură și împreună am crescut frumos. Iar ele au învățat că cea mai bună prietenă le este MAMA, căreia îi pot spune totul, fără a fi judecate, pedepsite sau certate. Încrederea le-am câștigat-o atunci când am învățat să îmi cer iertare de la ele când am greșit; chiar dacă sunt copiii mei, acest fapt de recunoaștere este unul foarte important ca încrederea să fie zidită pe sinceritate și corectitudine. În Efeseni 6:4 găsim îndemnul perfect:

„Și voi, părinților, nu întărâțați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului”, pentru a ne recunoaște greșelile,

ca să nu mâniem, întristăm, dar mai ales să nu pierdem încrederea propriilor noștri copii prin neasumarea greșelilor noastre. Așadar, în timp, relația noastră de prietenie poate fi construită pe stâncă, precum casa înțeleptului, dăinuind o viață întreagă, unde armonia, pacea și dragostea descriu o parte din Raiul lui Dumnezeu oferit pe pământ.

Iar dacă un prieten este descris în Biblie în felul următor:

1. La bine sau la rău – Proverbe 17:17: „Prietenul adevărat iubește oricând și în nenorocire ajunge ca un frate.”
2. Este uneori mai bun decât un frate – Proverbe 18:24b: „...dar este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate.”
3. Oferind sfaturi bune – Proverbe 27:9: „Cum înveselește untdelemnul și tămâia inima, așa de dulci sunt sfaturile pline de dragoste ale unui prieten.”

Acestea sunt doar câteva puncte enumerate, dar dacă acel prieten este MAMA, care chiar poate oferi cele mai bune sfaturi, încurajări și îmbrățișări, ai câștigat cea mai strânsă legătură pe viață.

Acesta este și scopul meu: să rămânem unite, împreună și alături una de alta, înfruntând fiecare încercare a vieții, dar și bucurându-ne de fiecare biruință și binecuvântare primite din Mâna lui Dumnezeu.

Iudita M

Femeie, ești dezlegată de neputința ta!

...gânduri din Luca 13:10-17

Nu pot!

Această realitate devenise ca o fântână seacă din care mă hrăneam zi după zi. Nu mai aveam curaj să înfrunt viața, pur și simplu supraviețuiam, târându-mi picioarele printre zile.

Când am auzit că vii în sinagogă, am vrut să Te ascult, să văd dacă tot ce se spune despre Tine e adevărat.

Nu am mers cu așteptări pentru mine, nici nu mai știam de cât timp îngropasem orice formă de nădejde.

Știam că Tu apreciezi curajul, dar eu nu aveam curaj. Fusesse consumat, ușor-ușor, de realitatea care îmi sfărâmasse toată speranța de care fusesem în stare în ultimii optsprezece ani. Nu-mi puteam nici măcar ridica ochii. Defectul meu, atât de vizibil, mă făcea timorată, lipsită de frumusețe, incapabilă să privesc oamenii în ochi. Preferam să mă ascund, să-mi plâng în singurătate neputința și să învăț să trăiesc o viață aproape invizibilă.

Așa de des prezența mea era trecută cu vederea, că începusem să mă definesc prin ochii celorlalți, iar lipsa lor de atenție devenise oglinda în care mă priveam eu însămi. Nu mă mai vedeam; duceam o viață pe care nu o puteam numi viață, ci o inerție existențială care mă împingea dintr-o zi în alta. Nu așteptam nimic, orice formă de entuziasm din ochii mei dispăruse, mă obișnuisem cu acel „nu pot” cu care eram așa de familiară.

Știam că Tu poți totul, că poți vindeca, că ai autoritate peste duhuri, că spui un cuvânt și se face. Nu mă îndoiam de puterea Ta. Dar ființa mea era prea slăbită ca să mai plângă, să strige, să se apropie de poala hainei Tale. Nu aveam energia necesară să fac nimic care ar fi putut

să-mi schimbe condiția. Disperarea mă înglobase complet – eram doar o umbră care purta un

„nu pot” în brațe, făcând din acesta singura ei definiție.

Inerția m-a dus la singogă. Oricum, nimeni nu băga în seamă prezența mea. Așteptam ca lucrurile să se întâmple ca întotdeauna – să ajung acolo, să ascult și să mă întorc acasă la fel. Nici măcar nu mai așteptam vreun semn de simpatie din partea nimănui.

Eram invizibilă pentru comunitatea din care făceam parte, iar acest lucru aproape că nu mă mai afecta.

Dar, stând acolo, nevăzută de nimeni, Tu m-ai văzut și m-ai chemat la Tine!

Pentru o clipă am crezut că ai încurcat persoanele. Pe mine? M-ai chemat... pe mine? Cum? Când toți ceilalți treceau pe lângă mine de parcă n-aș fi fost acolo? Nici măcar nu aveam posibilitatea să Te văd – de ani de zile vedeam doar pământul și picioarele oamenilor care se înghesuiau pe lângă mine. Ce ai văzut la mine? Ce Te-a făcut să Te oprești, când existau așa de mulți bolnavi peste tot care strigau după Tine?

Femeie, ești dezlegată de neputința ta!

Doamne, cum auzi Tu șoaptele abia auzite ale inimii? Cum știi suferința și greul care sunt ascunse într-o privire plecată spre pământ? Cum spargi Tu oglinda în care m-am privit atâția ani și îmi spui că nu vorbele oamenilor mă definesc, ci faptul că sunt văzută de Tine? Cum îmi arăți că sunt valoroasă, că mă vezi, că pentru mine oprești mulțimea?

Doamne, cum m-a găsit harul Tău din umbra pe care am construit-o așa minuțios ani de zile? Inima mea obosită abia reușea să se dezmeticească în fața acestui dar nemaîntâlnit al divinității care cheamă omul fără ca acesta să facă nimic special.

Eram dezlegată. Acel „nu pot” pe care îl purtasem atâția ani dispăruse. Acum puteam.

Acum îmi puteam îndrepta spatele și privi oamenii de la egal la egal. Restaurarea făcută de Tine mi-a vindecat inima de mentalități de care mă agățasem atâta timp.

Ce bun ești, Doamne!

Ce mare este harul Tău.

Ce extraordinar este felul în care vezi Tu oamenii care nu mai au nici măcar curajul să se vadă, să ceară, să spună ce îi doare.

Cum să nu Te slăvesc?

Când fariseii s-au plâns de ceea ce ai făcut, mi-ai luat apărarea. M-ai numit fiică a lui Avraam. Ai arătat că mi-ai dat odihnă, dezlegându-mă de legăturile care mă ținuseră atâția ani.

Doamne, de acum încolo, voi umbla cu spatele drept printre oameni, dar sufletul meu va fi mereu ingenuncheat la crucea Ta. Acum am înțeles că unde omul nu mai poate, Îl întâlnește harul Tău!

***

Poate și tu stai astăzi cu privirea în pământ. El te vede. Ce har, să fim cu adevărat libere!

Maria Enache (foto)

~Acum puteam.

Acum îmi puteam îndrepta spatele și privi oamenii de la egal la egal.~

O inimă mulțumitoare

Dragile mele, pornesc în dimineața aceasta (când scriu acest articol) cu următoarea cugetare: „Atunci când inima este pe deplin predată lui Dumnezeu, rămâne loc doar pentru mulțumire.” (un gând)

Înainte ca picioarele mele să atingă podeaua, un haos grozav îmi inunda mintea.

Într-adevăr, acest sezon din viața mea este plin. Jucăriile mă inundă încă de la prima oră a dimineții, nevoile sunt atât de diferite, jonglez între bebeluși și preadolescență, mă scufund în haine curate și coșuri pline, un ecou de gânduri nu încetează să mă blocheze, planurile sunt atât de spontane, iar somnul? Parcă niciodată destul.

Însă, în tot acest haos ușor controlat, mă găsesc adesea împlinită, pentru că trăiesc rugăciunile rostite în taină, iar pentru mine familia este spațiul cel mai frumos și satisfăcător.

Aici trăiesc cu sens clipe ce nu se mai întorc. Și îmi propun, la începutul zilei, să le trăiesc din plin.

Dar nu pot să nu fiu onestă cu voi și să nu mărturisesc că sunt perioade când, spre seară, mă simt răpusă de stări care nu mă îndreaptă tocmai spre neprihănire.

Iar proverbul „noaptea e un sfetnic bun” nu se poate aplica de fiecare dată.

Finalul unei zile epuizante nu aduce mereu liniștea, ci chiar opusul.

Îmi doresc să îmi așez gândurile la Crucea Lui, să nu le permit să îmi înlocuiască pacea după care alerg, cu disperare, cu frământări, stres și chiar frustrare.

Însă, în liniștea nopții, gândurile parcă se trezesc la viață și își fac loc în inima mea benevol. Iar bilanțul de la finalul zilei, făcut cu o introspecție clară, îmi demonstrează de câte ori m-am lăsat purtată de fire și de o inimă împărțită.

Ascultarea parțială de Cuvântul lui Dumnezeu, abandonul în fața sinelui, mintea care nu s-a gândit mai mult la cele de sus și s-a lăsat cuprinsă de îngrijorări și de un amestec păcătos de nemulțumire... Ce bătaie dură și constantă trebuie să purtăm împotriva cârtelii și nemulțumirii!

Întinsă pe pat, cu ochii la tavan, revin cu cugetări asupra inimii mele: oare ce îmi lipsește?

Care sunt motivele ce mă conduc spre nemulțumire, regres și frământări inutile?

Nu îmi este Dumnezeu îndeajuns și suficient? Întrebările corecte și sincere înaintea Domnului găsesc întotdeauna un răspuns neplăcut.

Iar mie, în acest tumult în care mă îndreptătesc zilnic că am făcut totul pentru toți, îmi cade greu să aud din partea Domnului un mesaj scurt și concret:

„Inima ta. Inima ta nu este deplin predată Mie.”

Mai sunt locuri uscate și fără viață în sufletul meu?

Trăiesc momente când autoînșelarea îmi mângâie ipocrit conștiința?

Da.

Predarea totală în voia lui Dumnezeu și în ascultarea de El înseamnă o renunțare imediată și radicală la sinele nostru.

Să găsesc bucurie chiar și atunci când lucrurile nu își au așezarea în ordinea în care eu mi-aș dori să o aibă? Oh, sună atât de bine, dar este atât de greu de îndeplinit.

Da, recunosc.

Inima mea are nevoie de pocăință și de renunțare.

O întoarcere cu toată ființa către Cel care poate să aducă pe buzele mele mulțumirea în mijlocul haosului. O călăuzire nouă și o dorință de a asculta de El, nu parțial, ci cu toată ființa.

David spunea în Psalmul 139:23:

„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima!

Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile!

Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă

pe calea veșniciei!”

Aceasta este rugăciunea mea. În urma introspecției divine, cercetarea Duhului Sfânt scoate la iveală tot ce este rău și putred în mine.

Am nevoie de mai multă smerenie și de lepădare de sine. Este atât de important să îmi păstrez inima moale și condusă de Domnul în orice acțiune pe care o am în viața căminului meu. Călăuzirea Lui vine din cercetare.

Cercetarea Lui aduce lumina pe care o pierd în nemulțumire. Pentru a găsi acea dinamică frumoasă în casa mea, eu, ca femeie, soție și mamă, am absolută nevoie de o inimă mulțumitoare.

Copiii găsesc un sprijin emoțional în mama care nu caută mereu „nod în papură”, iar un soț găsește refugiu și adăpost în femeia care alege să ofere o atmosferă armonioasă în casă. Uneori este vorba despre o mai bună organizare, alteori despre acceptare.

Acceptarea faptului că suntem insuficiente fără Dumnezeu. Acceptarea adevărului că singura resursă inepuizabilă este Cristos și că, despărțite de El și de călăuzirea Lui, nu putem face nimic.

Oh, dragile mele, cred, știu și înțeleg că suntem acele mâini care nu își găsesc odihna și că totul pare atât de frustrant când nu avem rezultatele dorite.

Când suntem dezamăgite de noi însene pentru că nu am reușit să facem lucrurile așa cum ne-am dorit.

Că poate, înainte să spunem: „Mulțumesc, Doamne!”, am vrea mai întâi să auzim aceste cuvinte de la ceilalți.

Dar cred cu adevărat că inima mulțumitoare alege să se jertfească fără cântare, că inima care îi aparține Domnului se lasă călăuzită și nu mai caută motive de ceartă și gâlceavă.

Cred că și voi, la fel ca mine, nu vă doriți să fiți acele „streșini care picură întruna”, cum scrie în Proverbe 21:19, și care sunt greu de suportat.

Am pornit cu un gând la începutul articolului și vreau să sfârșesc tot cu el: atunci când inima este pe deplin predată lui Dumnezeu, rămâne loc doar pentru mulțumire.

Doamne, ajută-ne!

Vă las câteva versuri din cântarea pe care aleg să o trăiesc astăzi – Mă încred de Fiona Bocșa:

*Când pășunea nu e deasă
Și pare ne-ndeajunsă,
Mă încred în promisiunea
Că Isus Tu mă conduci.*

*Când mă simt împrăștiat
Și pierdut în a mea casă.
Navighez pe căi străine,
Dar Tu ești prezent,*

*R.: Mă-nered, mă-nered,
Tu îmi ești îndeajuns!
Te cred, Te cred,
Cred Cuvântul Tău, Isus!*

Bella Știr (foto)

Să fim pline de plinătatea lui Dumnezeu!

„... și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:19)

Să cunoști dragostea lui Hristos poate însemna acel moment al dimineții, când stai în prezența Lui și poți să-ți deschizi inima prin rugăciune. Începi să te rogi, îți simți prezența, lacrimile încep să curgă, iar durerea din inima ta o predai Lui. Acolo pe genunchi simți cum dragostea Lui te cuprinde și știi că El este și va fi cu tine indiferent cât de mare e problema ta. Când nimic și nimeni nu mai poate alina durerea ta, totuși Cel care poate este chiar Dumnezeu. Dragostea lui Hristos este unică, pentru că este cea mai divină, cea mai sfântă, și cea mai puternică dintre toate formele dragostei.

Dacă mergi la Betleem și îți aduci aminte de starea Lui smerită, și dacă te vei întoarce, oprindu-te pentru o clipă la Ghetsimani, apoi îți vei continua calea către Calvar și vei vedea rușinea prin care Hristos a trecut, abandonul, torturile și acel val purpuriu de la cruce, vei putea vedea cât de jos s-a coborât dragostea lui Hristos. El a suferit până la capăt din dragoste pentru noi. Și dragostea Sa încă se revarsă și astăzi! Ea se revarsă în toate circumstanțele vieții tale. Poți să știi, că nu există nori de vinovăție care să nu poată fi alungați, că nu există lovituri și răni care să nu fie vindecate, că nu există profunzimi ale întristării unde ea să nu ajungă, și locuri de singurătate și pustietate unde să nu fii întâmpinat de ea cu lumină.

Dacă există vreo casă de pe pământ unde dragostea lui Hristos iubește cel mai mult să locuiască, unde o vei găsi cel mai adesea, unde o vei întâlni întotdeauna, aceasta este inima – o inima zdrobită, frântă și smerită (Isaia 57:15)!

Eu nu am fost la Ghetsimani, și nici nu am străbătut calea spre Calvar, dar într-o zi Dumnezeu m-a cercetat așa de mult încât parcă auzeam în mintea mea sunetul cuielor bătute în palmele Sale.

Am plâns, lacrimile îmi curgeau pe obraz, simțeam cum durerea mi-a cuprins inima și sufletul... cu glasul tremurând am zis: „Doamne cât de mult ai suferit Tu pentru mine...cât de mult ai suferit Tu pentru omenire. Ne dorim noi mai mult din prezența Ta? Vrem noi să fim pline de plinătatea Ta? Ne dorim noi să fim ca Tine?”

Știu, e grea calea înspre asemănarea cu Hristos. Poți întâlni pe cale suferință, batjocură, prigoniri, dezamăgiri, abandon, singurătate și multe altele. Dar, nu e ceea ce ne dorim noi toate cel mai mult? Să fim!... ca și Hristos.

Ce rău ar mai putea sta în noi dacă Hristos ar locui în noi? El, nu locuiește în noi când există ură, dușmănie, viclenie, lucruri ascunse, minciuni, nedreptăți, lucruri care nu sunt după voia Lui. Este oare Hristos în noi? Dacă El e dragoste, locuiește cu adevărat în noi? Și dacă zicem că avem dragostea lui Hristos în noi, mai putem noi să facem și să spunem lucruri care nu sunt plăcute Lui, afișând o formă de evlavie?

Să fim pline de plinătatea lui Dumnezeu înseamnă să avem o viață transformată, dedicată și călăuzită de prezența Lui, reflectând caracterul lui Hristos. Aceasta implică nu doar o trăire spirituală interioară, ci și o manifestare exterioară prin fapte pline de dragoste. Când o femeie înțelege cine este ea și cum a creat-o Dumnezeu, când își urmează destinul în lumina modului în care a creat-o Dumnezeu să funcționeze, acțiunile, gândurile, cuvintele și prioritățile ei se vor alinia vocii lui Dumnezeu.

La temelie modulul în care funcționează o femeie după voia Lui stă frica de Domnul.

A te teme de Domnul nu înseamnă a fi înfricoșată de El. Teama este înțeleasă mai bine ca o reverență și respect. Ea se va teme de Domnul în fiecare aspect al vieții ei. Pe El va căuta ea să-L mulțumească. A te teme de Dumnezeu înseamnă a înțelege foarte clar că viața ta este de fapt a Lui, și că

El ar trebui să se oglindească prin tine.

Lasă faptele, cuvintele și gândurile tale să reflecte o inimă care caută să-L onoreze pe Dumnezeu mai presus de orice altceva!

**Teme-te de Domnul în tot ceea ce faci! Onorează-L cu inima ta, gândurile, cuvintele și faptele tale!
Dă-i fiecare zi Domnului!**

Multe dintre noi am renunțat să ne mai rugăm pentru o cauză. Am socotit ani de când ni se pare că rugăciunile nu ne sunt ascultate și am decis că e prea târziu.

De prea multe ori am ratat adevăratul destin pe care Îl are Dumnezeu pentru noi din cauză că am încetat să-L mai căutăm, am încetat să mai sperăm. Când simți că ți-ai pierdut speranța, ești obosită și vrei să renunți, vezi doar ce este jos. Înainte de a abandona privește în sus la Cel ce dă speranță. Cel mai bun lucru pe care-l poți face dacă te confrunți cu lipsa de speranță este să-L ascuți pe Hristos. Ascultă-L cum îți rostește numele. El nu vrea ca tu să renunți. El vrea ca tu să te apropii de El și să te încrezi în El și în planul Lui pentru tine. Tot ce se întâmplă își are locul într-un tipar proiectat de El pentru viața ta.

Știu cum este atunci când situațiile din viață nu au niciun sens. Știu cum e să simți că Dumnezeu care spune că nu te va părăsi niciodată, nu pare să fie prin preajmă. Poate ai avut și tu astfel de momente.

L-ai slujit! L-ai ascultat! L-ai căutat! Te-ai închinat înaintea Lui cu viața ta! Ai făcut tot ce se cere în viața creștină și probabil că ai făcut-o dintr-o inimă curată, și totuși în viața ta sunt văi: nu reușești să te descurci financiar, trupul îți este cuprins de boală și neputință, te simți abandonată, singură, rănită, și se pare că în toate acestea nu-L găsești pe Dumnezeu nicăieri.

Când Dumnezeu tace, nu înseamnă că El nu face nimic.

El lucrează și atunci când tu nu crezi că lucrează. El este credincios chiar dacă ție ți se pare că nu-L poți vedea la lucru. Nu vei descoperi niciodată că Dumnezeu este tot ce ai nevoie, până când nu vei ajunge într-un loc în care Dumnezeu este tot ceea ce ai. S-ar putea ca soluțiile omenești să pară logice, practice sau încurajatoare, însă atunci când Dumnezeu are un cuvânt pentru tine, când Duhul Sfânt îți vorbește sufletului tău, este bine să nu fii plină de ceea ce spun ceilalți oameni, așa încât să nu mai ai loc ca să-L ascuți pe El. Metoda lui Dumnezeu este cea mai bună cale de a aborda problemele vieții.

Adesea credința implică a te uita dincolo de ceea ce poți vedea. Evrei 11:1 definește credința astfel: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” Credința este decizia de a crede că Dumnezeu este cine spune că este și că va face ceea ce promite că va face.

Chiar atunci când te doare, Dumnezeu este cu tine! Chiar atunci când ți-e greu, Dumnezeu te poate ajuta! El este pentru tine! El aude fiecare strigăt și vede fiecare lacrimă. Ai credință! Chiar dacă credința ta este mică, lasă acțiunile tale să fie mari. Pășește înainte și laudă-L pe Dumnezeu în ciuda încercărilor cu care te confrunți. Pășește înainte și stai lângă Cuvântul lui Dumnezeu. Alege să-L cinstești pe Dumnezeu prin ceea ce Îi dai și prin ceea ce le dai altora în numele Său.

„Dați, și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura.” (Luca 6:38)

Când arătăm prin faptele noastre că ne încredem în bunătatea Lui, și dovedim prin ceea ce facem că avem convingerea că Dumnezeu ne poate da mai mult decât am putea realiza noi prin propriile noastre eforturi, atunci ne începem călătoria credinței.

Să-L facem pe Dumnezeu standardul nostru! Ne îndeplinim sarcinile față de cei din jurul nostru, muncim pentru lauda celor din jur, luăm decizii în lumina modului cum reacționează oamenii față de noi, fără să ne intereseze dacă Dumnezeu consideră că am făcut ceea ce trebuie.

Pavel a scris:

„Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.” Faptele și deciziile noastre să fie supuse lui Dumnezeu, să fie plăcute Lui!

Am învățat că o bună parte din calitatea vieții noastre este dată de un organ mic, dar cu impact major și anume limba. Vorbirea noastră nu este lipsită de valoare. Cuvintele sunt pline de putere, importanță și semnificație. Dumnezeu a dat valoare cuvintelor. El nu este doar un Dumnezeu care acționează, El este un Dumnezeu care vorbește. Cuvintele Lui revelează, definesc, explică și modelează. Cuvintele noastre îi aparțin Domnului. Vorbirea a fost creată de Dumnezeu pentru scopul și planul Său, iar prin vorbirea noastră, noi fie Îl oglindim pe Creatorul și Domnul nostru, fie Îl reflectăm pe Satan. Cuvintele noastre fie aduc viață, fie rănesc și distrug.

Cuvintele noastre trebuie să respecte mereu eticheta de ambasadoare a Împărăției lui Dumnezeu. Chemarea noastră este să răspundem așa cum a răspuns El și să vorbim așa cum a vorbit El. Cuvintele noastre sunt principalul instrument pe care îl folosește Dumnezeu în lucrarea pe care o face prin noi. Cuvintele trebuie să fie cumpătate și sincere. Prin sinceritatea cuvintelor noastre le demonstrăm iubirea noastră celor cu care vorbim. Ori de câte ori suntem necinstite și nu spunem adevărul, ne iubim pe noi mai mult decât pe Dumnezeu. Să nu uităm faptul că ceea ce ne controlează inima va controla și vorbirea noastră. Aceasta poate distruge sau poate da viață, poate aduce pace sau cauza război, poate fi un izvor de adevăr sau un șuvoi de falsitate și minciună.

Dacă inima este bună, atunci din gură vor ieși cuvinte bune, dar dacă inima este rea, atunci din gură vor ieși cuvinte rele.

Vocea exprimă în cuvinte starea inimii. „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui.” (Matei 12:35).

Să fim acele femei care caută părtășia cu Domnul, ale căror genunchi se pleacă la timp și când nu avem timp. Să fim femeii ale rugăciunii se învață!

Pentru a fi puternică în rugăciune trebuie mai întâi să-L căutăm și să-L cunoaștem într-un mod cât mai profund. Mă refer la cunoașterea pas cu pas, trecând prin viață împreună cu El, la cunoașterea din Scriptură, de pe genunchi stând în părtășie cu El.

Cu cât privesc la El, descopăr tot mai mult din frumusețea caracterului Său, cu întreaga mea ființă, mă înclin cu reverență în fața Lui și nu doar Îi spun că Îl ador ci aleg să trăiesc în ascultare și în adorare! Cu cât mă apropii mai mult de El descopăr tot mai mult din puterea jertfei Lui și învăț să trăiesc în această putere. Când trec prin suferință, prin încercare, prin batjocuri, nevoi, respingere, trădare, singurătate, judecată, printre vorbe rele și neadevurate spuse despre mine, mă înclin cu reverență pentru ceea ce a făcut El în asemenea împrejurări și, mai mult, învăț să mă supun dreptului Judecător, așa cum a făcut-o El.

Prin suferințe învăț să mă fac una cu El, murind câte puțin, răstignindu-mi firea ca să pot aduce roadă. Depind de El în totul și mă supun Lui învățând din felul în care El a știut să asculte, să depindă și să se supună! Și pentru că vreau să fiu ca El și să fiu cu El, pășesc prin viață cu rost, cu demnitate și curaj, cu smerenie și cu frică de El, cu seninătate și încredere!

Să fii o femeie a rugăciunii este cea mai măreață chemare și putere pe care o poate avea o femeie.

Să ne dorim să fim pline de plinătatea lui Dumnezeu, astfel încât nimic din ce-i lumesc să nu își mai găsească loc în noi. Dacă vom fi pline de plinătatea lui Dumnezeu vom avea puterea să fim pentru Hristos ceea ce vrea El, să fim!

*„Doamne, transformă-mă
într-un instrument al păcii tale.
Acolo unde există ură, lasă-mă
să semăn dragoste. Acolo unde
există durere, lasă-mă să ofer
iertare. Acolo unde există dubin,
lasă-mă să pun credință. Acolo
unde există disperare, lasă-mă
să vin cu speranță. Acolo unde
există întuneric, lasă-mă să fac
lumină. Și acolo unde există
tristete, lasă-mă să aduc bucurie.”*

(Sfântul Francisc din Assisi)

**Mirabela Silaghi (foto),
Biserica Penticostală
„Lumina Lumii”, Turda**

Sunt eu sare?

„Voi sunteți sarea pământului. Dar, dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni.”

(Matei 5:13)

Sarea are trei roluri principale: de a da gust, de a conserva și de a purifica.

Din punct de vedere chimic, sarea nu își poate pierde capacitatea de a săra, deoarece este un compus chimic foarte stabil. Totuși, sarea impură își pierde proprietățile, în urma umezelii topindu-se clorura de sodiu și rămânând doar impuritățile care fac astfel sarea să devină inutilă.

Deși substanța rămasă pare a fi la fel ca înainte, este doar un fals al originalului, fiind capabil chiar să facă rău dacă este folosit.

La fel este și viața noastră, viața de credință. Dacă lăsăm ca valorile, convingerile și viața să ne fie compromise de murdăria acestei lumi păcătoase, ne vom pierde abilitatea de a fi o mărturie bună pentru a aduce suflute la Hristos și chiar dacă în aparență vom rămâne copii ai lui Dumnezeu, vom trăi de fapt o viață de credință falsă, care aduce moarte, nu viață.

Blocurile de sare sunt folosite de fermieri pentru ca organismul animalelor să poată primi anumite minerale pe care nu le-ar putea primi din alte alimente. Acestea sunt determinate apoi de setea lor să bea multă apă, care le detoxificază organismul.

La fel și viața noastră de credință ar trebui, ca sarea, să îi determine pe cei care nu Îl cunosc pe Hristos să fie setoși după „Apa vie” care îi purifică și le dă viață, să vadă bunătatea lui Dumnezeu atunci când interacționează cu noi (Psalmul 34:8a: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul!”) și să aibă încredere că „sarea” noastră este și la „gust” la fel ca la înfățișare, nu doar un fals care păcălește privirea.

Pe lângă aceste întrebări, sarea mai este folosită și la topirea gheții pe timpul iernii.

Astfel, prin acțiunile noastre, inimile celor necredincioși ar trebui să fie „înmuiate” pentru a avea deschidere și dorință de a-L cunoaște pe Dumnezeul pe care Îl proclamăm.

**„Suntem noi sare pentru lumea aceasta?
În întuneric suntem noi lumini?
Trăim ca Domnu-n vorbe și în fapte?
Să știe lumea că suntem creștini.”**

Andreea Budai (foto)

Există o frumusețe aparte pe care nu o vedem imediat cu ochii – frumusețea unei inimi care rodește.

Poate nu ne gândim des la asta, dar dacă privim natura, observăm un adevăr simplu: un pom nu se chinuie să facă fructe. Nu se străduiește, nu forțează procesul. Dacă este sănătos, dacă este bine înrădăcinat și conectat la sursa potrivită, rodul apare în mod natural. Această imagine simplă ascunde o lecție profundă despre viața noastră.

Rădăcina contează mai mult decât rodul

Am plantat acum câțiva ani câțiva pomi fructiferi. Unul dintre ei, un măr, a reușit să producă câteva fructe mari – atât de mari încât abia le susținea. Dar lecția nu a fost despre mărime, ci despre proces.

Un pom rodește doar dacă rădăcina lui este sănătoasă. Am văzut acest principiu și mai clar prin experiența tatălui meu. Într-o livadă, grija principală nu este doar pentru ceea ce se vede – frunzele sau fructele – ci pentru ceea ce nu se vede: rădăcina. Sunt chiar măsuri luate pentru a proteja rădăcina de dăunători, pentru că dacă aceasta este afectată, întregul pom suferă.

La fel este și în viața noastră. Problemele nu încep la suprafață. Ele încep în interior.

Inima – locul unde începe totul

Comportamentul nostru – cuvintele, reacțiile, atitudinile – sunt doar rezultatul a ceea ce există deja în inimă.

O inimă plină de neliniște va produce agitație. O inimă rănită va produce reacții. O inimă centrată pe sine va pierde răbdarea.

De aceea, adevărata transformare nu începe prin schimbarea comportamentului, ci prin schimbarea inimii. Inima noastră este „pământul”. Iar ceea ce plantăm în ea va da rod, mai devreme sau mai târziu.

Rodul Duhului – nu performanță, ci transformare

Scriptura vorbește despre rodul Duhului:

GALATENI 5:22-23 – „Dar rodul Duhului este DRAGOSTEA, BUCURIA, PACEA, ÎNDELUNGA RĂBDARE, BUNĂTATEA, GENEROZITATEA, CREDINȚA, BLÂNDEȚEA, STĂPÂNIREA DE SINE / autocontrolul. Împotriva unor astfel de lucruri nu este lege.” Acestea nu sunt rezultatul efortului uman. Nu sunt o listă de obiective morale pe care trebuie să le bifăm. Sunt dovada unei vieți transformate din interior. De multe ori încercăm:

- să fim mai răbdătoare,
- să fim mai blânde,
- să avem mai multă pace.

Dar fără o schimbare interioară, ajungem obosite, frustrate și chiar vinovate. Adevărul este simplu: nu noi producem acest rod. Dumnezeu îl produce în noi.

Cum crește o inimă roditoare

Transformarea nu este instantanee. Este un proces zilnic, construit din pași simpli, dar esențiali:

1. Relația zilnică cu Dumnezeu prin rugăciune

Ca orice relație, și relația cu Dumnezeu crește prin comunicare. Dacă eu nu aș vorbi cu soțul meu decât din când în când, cum credeți că ar fi relația noastră? Când ne rugăm zilnic, inima noastră devine mai sensibilă la vocea Lui, iar Duhul Sfânt ne ajută să reacționăm diferit în situațiile vieții.

2. Hrănirea inimii cu Cuvântul lui Dumnezeu

Cuvântul lui Dumnezeu schimbă modul în care gândim. Pe măsură ce citim și medităm la Scriptură, începem să vedem lucrurile așa cum le vede Dumnezeu.

Valorile noastre se schimbă, reacțiile noastre se schimbă, iar caracterul nostru începe să semene mai mult cu cel al lui Hristos.

Practic, Cuvântul lui Dumnezeu este ca hrana pentru sufletul nostru. Dacă îl primim constant, rodul Duhului crește în viața noastră.

3. Ascultarea de Dumnezeu chiar și în lucrurile mici

Nu doar deciziile mari contează. Implică-l în cele mai mici lucruri. Noi, ca oameni, venim la El doar când nu găsim nici o altă soluție. Alegerea de a spune adevărul, de a ierta sau de a arăta bunătate sunt pași concreți prin care caracterul se formează.

4. Predarea voinței noastre lui Dumnezeu

Una dintre cele mai dificile, dar esențiale lecții este să spunem: „Nu voia mea, ci voia Ta.”

Aici începe transformarea profundă. Uneori Dumnezeu ne conduce într-un mod diferit de planurile noastre. Dar când alegem să avem încredere în El și să ne predăm voința, Duhul Sfânt lucrează în noi și produce schimbări reale: mai multă dragoste, răbdare, pace și autocontrol.

Rodirea Duhului nu se întâmplă instant, ci este un proces.

Pe măsură ce:

- ne rugăm zilnic,
- citim Cuvântul lui Dumnezeu,
- ascultăm de El,
- și ne predăm voința Lui,

Dumnezeu transformă viața noastră din interior. Iar oamenii din jur vor începe să vadă această schimbare.

Rodul – oglinda unei vieți schimbate

Fiecare rod spune o poveste:

- Dragostea – fundamentul tuturor celorlalte,
- Bucuria – stabilă, chiar și în încercări,
- Pacea – liniște în mijlocul haosului,
- Răbdarea – puterea de a aștepta fără frustrare,
- Bunătatea – alegerea de a face bine, chiar când nu este ușor,
- Blândețea – o prezență care aduce liniște,
- Generozitatea – disponibilitatea de a dăruia,
- Credincioșia – încredere constantă, chiar și în incertitudine,
- Autocontrolul – disciplina de a spune „nu” impulsurilor.

Acestea nu apar peste noapte. Dar cresc constant în viața celui care rămâne conectat la sursă.

Cum să cresc rodul Duhului?

Acest rod nu crește prin forța noastră proprie, ci prin apropierea de Dumnezeu. Pe măsură ce petrecem timp cu El, ne rugăm și învățăm din Cuvânt, Duhul Sfânt lucrează în noi și începe să transforme viața noastră. Rodul Duhului este dovada unei vieți schimbate. El nu apare peste noapte, dar crește constant în inima celui care rămâne aproape de Dumnezeu.

De aceea, mai important decât să ne străduim să „producem” roade, este să rămânem conectați la Isus Hristos. Iar atunci, în mod natural, viața noastră va începe să reflecte dragostea, pacea și caracterul Lui în tot ceea ce facem. Frumusețea unei inimi roditoare nu constă în perfecțiune, ci în transformare – o transformare tăcută, profundă, care începe din interior și devine vizibilă în fiecare aspect al vieții.

Paula Decean

Frumusețea
unei inimi roditoare

Fiecare zi este un dar – chiar și atunci când doare

Există zile în care ne trezim obosite înainte să ne ridicăm din pat. Zile în care gândurile apasă mai greu decât orice povară fizică. Zile în care ne întrebăm, în liniște, dacă suntem suficient de puternice pentru tot ce avem de dus. Zile care nu se mai termină.

Și totuși... fiecare zi este un DAR.

Fiecare zi, iată pe rând. Nu pentru că este ușoară. Nu pentru că este perfectă. Ci pentru că ne oferă încă o șansă să iubim, să iertăm, să creăm amintiri, să o luăm de la capăt. O șansă să ne ținem copiii în brațe, chiar și pentru câteva clipe, și să simțim că, dincolo de toate, totul este DAR și HAR.

Pentru cele mai multe mame, viața nu este doar despre zâmbete și momente frumoase. Este și despre sacrificiu, teamă, lacrimi ascunse și nopți nedormite. Este despre a merge mai departe chiar și atunci când sufletul este obosit, iar mintea nu mai poate vedea o rezolvare. Este despre a pune pe alții pe primul loc, este despre dragostea adevărată, care se sacrifică cu bucurie și pace, acestea ținând de o decizie zilnic luată conștient.

Dar adevărul este acesta: fiecare zi e un DAR, un dar nemeritat, un dar la care alții doar visează, un dar pe care noi nu știm cât îl vom primi. Este un Dar și un Har să ne putem sluji familia, iubi copiii și soțul, ține casa în ordine și brațele deschise.

Contează fiecare lacrimă pe care ai șters-o în tăcere pentru tine sau pentru un apropiat. Contează fiecare moment în care ai ales să nu renunți, pentru că știi că Cineva Mai Mare și Mai Iubitor ține viața ta în Măinile Lui. Contează fiecare zi în care ai găsit bucurie, acolo unde nu erau motive clare de bucurie.

Fiecare zi este un dar nu pentru că totul este bine, ci pentru că încă mai există speranță și har pentru fiecare din noi. Pentru că, indiferent cât de grea este situația prin care treci, nu ești singură. Există o lumină care nu se stinge, chiar și atunci când nu o mai vezi, există un Dumnezeu care iubeste mai mult decât putem noi înțelege sau iubi vreodată.

Există un Dumnezeu care ne iubeste copiii mai mult decât îi putem sau știm să îi iubim noi.

Liniștea pe care o căutăm nu vine dintr-o viață fără probleme. Vine din credință. Din acel loc profund în care alegem să avem încredere că există un rost, că există o Mână care ne ține chiar și atunci când noi nu mai putem.

Poate că astăzi nu ai toate răspunsurile. Poate că astăzi încă doare. Dar astăzi ești aici. Și asta înseamnă ceva. Înseamnă că ai mai primit încă o zi în DAR.

Pentru tine, mamă, soție, femeie care citești aceste rânduri: nu trebuie să fii perfectă. Nu trebuie să ai totul sub control. Este suficient să iubești cu o inimă sinceră. Este suficient că nu renunți. Dumnezeu Mare și veșnic bun te ține și are planuri bune cu tine și cu familia ta, „are gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dea un viitor și o nădejde.”

Primește această zi exact așa cum este – imperfectă, uneori grea, dar un mare DAR primit de sus. Pentru că în ea există deja tot ce ai nevoie pentru a merge mai departe: iubire, sens și o nouă șansă, toate prin jertfa fără preț care a făcut toate lucrurile mai ușoare.

**Fiecare zi este un dar. Nu uita asta!
Ana Savu (foto)**

Credința e un drum pe ape

"El este cu tine chiar și atunci când vasul îți plutește în derivă.

Cu El, imposibilul devine posibil, dacă ești ancorat în credință!.

În seria „Dumnezeu care vorbește”, continui să mărturisesc cum Tatăl se implică în dorințele copiilor Săi. A pași pe urmele pașilor lui Isus în Țara Sfântă era o dorință neîmplinită și uitată undeva într-un colț al sufletului meu.

Era anul 2006, la doi ani de la convertirea mea. Mă întorceam de la biserică într-o duminică, atunci când am fost chemată de un grup de credincioși să merg la rugăciune în Rebrîșoara, Bistrița. Ei doreau să meargă la casa unei surori cu daruri profetice, adică un „vas de lucru”. Chiar dacă am ezitat la început, am plecat și eu. O vedeam pentru prima dată pe femeia care stătea în pat, având un picior amputat. Puterea ei spirituală era deosebită. În timpul rugăciunilor, Duhul Sfânt mi-a vorbit astfel: „Femeie, îți stă în față un drum lung și frumos pe care vei merge cu multă lume și ai să te bucuri, amin”. Eram deja bucuroasă că Domnul mi-a vorbit și mie. Iubesc lucrarea profetică pentru că prin ea L-am cunoscut pe Dumnezeu. O să spuneți acum că toată lumea știe de Dumnezeu. Eu vă spun că una este să auzi de El, să ai informații despre El, și cu totul altceva este să Îl cunoști.

Nu am spus nimănui, nici celor din casa mea, despre ceea ce Domnul mi-a vorbit. Eu însămi nu puteam să-mi imaginez care ar putea fi acel drum. Peste ceva timp, Emanuel, băiatul meu, a intrat într-o agenție de voiaj și a luat de acolo o ofertă pentru Israel. Avea de multă vreme pe inimă să-mi împlinească vechea dorință. Când a venit acasă, mi-a spus că din banii adunați de el îmi va plăti excursia. Era minunat, dar nu puteam accepta atâta timp cât banii nu ajungeau și pentru el. El mă trimitea pe mine, eu pe el și, uite așa, eram fără soluție!

Cu toate acestea, am sunat la acea agenție, cu propunerea de a mă implica în constituirea unui grup de turiști. Știam că însoțitorii de grup beneficiază de anumite facilități. Cu părere de rău, șefa mi-a spus că Israelul este singura țară care nu acordă nimic organizatorilor. Ceva mă împingea să merg înainte, așa că m-am pus pe treabă. Prezentam excursia în Țara Sfântă prietenilor și cunoștințelor, care în majoritate refuzau sub pretextul că este o țară nesigură.

După o lună de muncă, am reușit să pun pe listă patru persoane. În acel moment am avut brusc o străfulgerare de bucurie: acesta trebuia să fie „drumul lung cu multe persoane”, care-mi fusese prevestit! În acel moment am căpătat îndrăzneala să spun și altora cum Domnul mi-a vorbit și iată că se împlinea lucrarea. Îi vorbisem și unei vecine care nu cunoștea Cuvântul, nu auzise de proroci și prorocii.

Scurtă mi-a fost bucuria, întrucât, în luna iulie, a izbucnit războiul în Israel! Hezbollah lansase un atac cu rachete peste partea de nord a țării. Imediat am putut vedea spectacolul dezolant al bombardamentelor: dărâmturi, ruine, răniți, moarte! Partea cea mai dureroasă era că și credința mea era bombardată. Auzeam oameni în jur spunând că acest război va dura ani și ani. Vecina căreia îi vorbisem de lucrare acum mă întreba cu suspiciune despre plecare. Totul în jur concura la deznădejdea mea! „Doamne, Tu mi-ai vorbit și eu am crezut! De ce, Doamne, se întâmplă toate astea?”, mă întrebam.

Ți s-a întâmplat cumva și ție? Te-ai văzut cândva plutind pe marea vieții cu barca sfărâmată?

Mergeam pe stradă într-o zi și m-am auzit rostind cu glas tare: „Acum trebuie să am credința lui Avraam!”. M-am gândit la bătrânul Avraam, la 100 de ani, cum Dumnezeu îi promitea un copil. El a trecut testul credinței! Oare eu cum am să-l trec? Trebuia să înaintez prin credință, prin nebuloasa în care tot ce este omenesc și rațional nu mai stătea în picioare. Te asigur că „credința ta te poate face stupid în ochii tuturor, până începe să plouă!”, a spus cineva gândindu-se la Noe, care își pregătea arca pentru potop pe vremuri de mare secetă. În această situație simțeam mare nevoie să aud glasul Domnului. Am stat înaintea Lui cu post și rugăciune, apelând și la rugăciunea unui frate căruia nu-i spusese frământarea pe care o aveam.

În urma rugăciunii, el mi-a spus că Domnul i-a arătat în vedenie un drum lung care îmi stătea în față, doar că, în mijlocul lui, era un stâlp pe care scria „STOP” (am realizat imediat că stâlpul era războiul). Apoi a mai zis: „Stâlpul se va da la o parte și vei merge pe drumul acesta!”. Viu și mare este Dumnezeu! El cunoaște tainele inimii și cursul istoriei! Citim în Amos 3:7 astfel: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi, prorocii”.

Câtă bucurie am avut din nou! Asta însemna că războiul avea să înceteze, iar eu aflam deja acest lucru de la Dumnezeu prin Duhul Sfânt! Dar oare puteam spune altora așa ceva? Puteam oare să declar: „Războiul se oprește în curând!”? Oricum nu ar fi crezut nimeni! Trebuia să tac până „avea să plouă”, adică până când evenimentul urma să fie văzut efectiv.

Era deja septembrie. Într-o zi mă aflam prin spital pentru niște analize de rutină, când mă aud strigată de o doamnă doctor care mă întreba dacă merg în Israel. Ciudat, pentru că ne știam doar din vedere și nici întrebarea nu era la locul ei. I-am prezentat situația imposibilă în care ne găseam, dar ea m-a invitat în cabinetul ei să povestim.

Acolo i-am expus impedimentul războiului și faptul că îmi trebuiau persoane; cele pe care le-am avut renunțaseră și ele.

Neținând cont de ceea ce îi spuneam, mi-a cerut să o urmez și a ieșit. Intra din cabinet în cabinet, întrebându-și colegii dacă ar vrea să vină cu noi în Israel. Mă simțeam jenată, dar era și comic felul ei de abordare. Câțiva medici au acceptat imediat. Dumnezeu intrase în acțiune și mișca lucrurile! Eram foarte bucuroasă, deși în fața ochilor aveam zilnic tensiunile conflictului.

Apoi, într-o altă zi, m-a sunat cineva care m-a întrebat „dacă mai am locuri”, pentru că dorea să vină cu familia. Eu nu acționam în niciun fel, Cel Atotputernic lucra, El a mișcat inimile oamenilor. Nu este straniu cum se înghesuiau acum toți, iar în vreme de pace refuzau?

Sosi luna octombrie și, brusc, și vestea cea mare! Un tratat de pace urma să fie semnat între Liban și Israel. Națiunile Unite ordonaseră încetarea focului. Nu am putut decât să strig atunci: „Doamne, Tu ești Dumnezeu care oprești războaiele!”. Conflictul a încetat și a rămas cunoscut în istorie sub numele de: „Războiul de 33 de zile dintre Liban și Israel”. Imediat apoi, agenția a stabilit plecarea noastră pentru luna noiembrie. Eram zece pelerini, printre care și eu și băiatul meu. O altă minune a venit: aceea că eu nu voi avea de plătit decât taxa de aeroport! Am rămas mută și nici nu am primit vreo explicație. Am înțeles atunci în inima mea că era cadoul Celui ce a coordonat totul.

Cred că mulți ați avut parte de binecuvântarea de a vă ruga în Grădina Ghetsimani, de a simți prezența Domnului lângă măslinii milenari, binecuvântarea de a străbate Marea Galileii sau aceea de a urca pe Muntele Sinai. Pentru mine nu a fost o călătorie oarecare, la îndemâna oricărui turist, ci o experiență cu Dumnezeu cerurilor, care este omniprezent și omniscient.

El este cu tine chiar și atunci când vasul îți plutește în derivă. Cu El, imposibilul devine posibil, dacă ești ancorat în credință! Pentru mine a fost un drum prin credință, un drum pe ape!

Monica Mihail Oniga

Ecoul amintirilor

„Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? Dar la Tine este iertare, ca să fi de temut.” (Psalmul 130:3-4)

Ne amintim zilnic, fără să ne dăm seama. Un miros, o melodie, o stradă – toate pot deveni porți către trecut. Și totuși, memoria nu este o simplă arhivă în care lucrurile rămân neschimbate. De fiecare dată când ne amintim, rescriem.

Când mă gândesc la copilăria mea, îmi amintesc mirosul pâinii coapte în cuptorul pe vatră în care neobosita mea mamă cocea pâinea sau cozonacii aburînzi pe care îi savuram cu cea mai mare poftă și nu mai aveam răbdare să așteptăm să se răcească. Sau îmi amintesc razele soarelui ce umpleau dealurile ca niște valuri jucăușe în zilele toride de vară. Îmi amintec cu drag de bunica mea care cu atâta răbdare m-a învățat să tricotez călduroșii ciorapi de lână atât de folositori în iernile geroase...

Dar tu ce îți amintești din trecutul tău? Poate rănilile pe care ți le-a provocat o persoană apropiată. Sau durerea pierderii copleșitoare a unei ființe dragi. Alteori ne amintim comportamentul abuziv al unora față de noi și încă simțim tristețea care ne-a copleșit. Ori ne amintim cuvintele tăioase pe care le-am aruncat și noi la rândul nostru asupra unor persoane care nu meritau.

Amintirile nu sunt copii fidele ale realității, ci fragmente reconstruite, le completăm, le nuanțăm, le dăm sens în funcție de cine suntem în prezent. De aceea, același moment poate căpăta semnificații diferite în timp, ceea ce odată părea banal poate deveni esențial, iar ceea ce ne dorea intens cândva se poate transforma într-o lecție. Într-un fel subtil, memoria ne conturează identitatea. Nu suntem doar ceea ce trăim, ci și ceea ce alegem – conștient sau nu – să păstrăm. Momentele încărcate emoțional rămân mai vii în mintea noastră, în timp ce rutina se pierde. Astfel, trecutul nostru devine o poveste selectivă, în care anumite episoade ies la suprafață.

Am auzit atâtea persoane care spun o întâmplare din trecut și menționează cu atâta entuziasm: „parcă ieri s-a întâmplat!”

Dar a-ți aminti nu înseamnă doar nostalgie. Înseamnă și confruntare. Există amintiri care revin insistent, cerând să fie înțelese sau acceptate. În acest sens, memoria poate deveni un instrument de clarificare și, uneori, de vindecare.

Există o aducere-aminte care nu ține doar de minte, ci de inimă. Nu este o simplă întoarcere în trecut, ci o chemare lăuntrică spre ceea ce ne-a format, ne-a rănit și ne-a apropiat de Dumnezeu.

În liniștea sufletului, amintirile nu sunt doar imagini, ci întâlniri cu noi înșine și, uneori, cu harul pe care nu l-am înțeles la vremea lui.

Dumnezeu îi vorbește lui Ieremia în capitolul 31 și afirmă: „Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea», zice Domnul: «Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor, și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: ‘Cunoaște pe Domnul!’ Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare», zice Domnul, «căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” (v. 33-34)

Dar cum putem trăi cu amintirile trecutului? Scriptura ne îndeamnă adesea să ne amintim: de binefaceri, de căderi, de drumurile prin care am fost purtate. Nu pentru a rămâne ancorate în trecut, ci pentru a descoperi sensul lucrării lui Dumnezeu în viața noastră. A-ți aminti devine, astfel, un act de credință.

De multe ori, uităm nu pentru că nu putem reține, ci pentru că ne este greu să privim înapoi cu sinceritate. Sunt amintiri care dor, care ne tulbură sau ne rușinează. Și totuși, tocmai acolo, în fragilitatea acelor momente, se ascunde începutul vindecării. Sunt amintiri care nu trec niciodată. Nu pentru că sunt mai puternice decât timpul, ci pentru că Dumnezeu le-a lăsat acolo ca semne. Semne că am fost iubite, că am căzut, că am fost ridicate. În adâncul inimii, aducerea-aminte nu este doar o întoarcere spre trecut, ci o întâlnire tainică cu lucrarea lui Dumnezeu în viața noastră. Aducerea aminte nu este, așadar, doar nostalgie, ci și o responsabilitate. Este felul în care recunoaștem că nu am fost singure, nici în bucurii, nici în încercări. Este modul în care învățăm să vedem că fiecare pas, chiar și cel rătăcit, poate fi cuprins în mila lui Dumnezeu.

La fel de importantă este însă și uitarea. Deși adesea o privim ca pe o slăbiciune, ea este, de fapt, un mecanism necesar. Fără uitare, am fi copleșite de detalii și am deveni incapabile să mergem mai departe. Ea face loc noului și ne ajută să ne reorganizăm în interior.

Așadar, vindecarea amintirilor nu începe cu ștergerea trecutului, ci cu felul în care te raportezi la ei. Primul pas este recunoașterea: să vezi ce te-a afectat, fără să micșorezi dar nici să amplifici inutil. Apoi urmează acceptarea emoțiilor: tristețea, furia sau rușinea trebuie simțite într-un mod sigur, nu împinse deoparte.

Următorul pas este să înțelegi contextul în care erai atunci, ce resurse aveai sau modul în care ai reacționat. Aceasta reduce auto-critica și aduce mai multă înțelegere. Când mă gândesc la un anumit moment al vieții în care nu am reacționat bine sau la alte persoane care au reacționat deosebit, îmi vine în minte imaginea cu sticla de apă de 250 ml în care nu poți pune mai multă apă decât atât cât încapă în ea. Așa sunt și momentele de critică din viața noastră, atât am putut pricepe la un moment al vieții, conform experienței acumulate până atunci.

Prin urmare, este important să înțelegem amintirile ca pe un drum spre vindecare, să separăm trecutul de prezent și ușor va veni și iertarea, fără a fi forțată. Nu schimbăm trecutul, dar schimbăm sensul. Începi să vezi ce înveți din experiența aceea și să nu mai confunzi greșelile cu valoarea ta.

Te-ai gândit vreodată ce își vor aminti oamenii despre tine? Oamenii rar își amintesc cât ai știut, cât ai avut sau cât ai demonstrat. Lucrurile acestea chiar nu contează, până la urmă. Își vor aminti cum i-ai făcut să se simtă, dacă ai fost corectă sau duplicitară. Copiii își vor aminti cât ai fost prezentă sau absentă în viața lor și prietenele dacă le-ai ridicat sau ai rănit. Cu alte cuvinte, va fi important impactul tău emoțional, spiritual și moral, nu imaginea ta.

Și, în final, gândește-te: cum te vede Dumnezeu pe tine? Ce ar spune despre tine? Dumnezeu este Cel care vede intenția noastră, nu doar acțiunea. El vede lupta noastră interioară, nu doar rezultatul și oferă valoare persoanei, nu doar performanței.

Așadar, cum te vede Dumnezeu ține de adevărul tău interior. Cum te vor ține minte oamenii ține de adevărul pe care l-ai trăit în jurul tău. Dacă suntem autentice în interior, se va vedea inevitabil în exterior. Dumnezeu vede cine devii cu adevărat. Oamenii simt cine ai fost pentru ei.

Scriptura afirmă în Isaia 56 cu 17: „Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte”.

Ecoul amintirilor nu este doar o umbră a trecutului, ci un loc unde Dumnezeu încă lucrează în tăcere. În lumina lui Cristos, chiar și rănilile pot deveni izvoare de înțelepciune, iar greșelile pași spre întoarcere. Ceea ce a fost nu mai poate fi schimbat, dar poate fi transformat prin har.

În concluzie, să nu mai trăim prizoniere ale amintirilor, ci să le încredințăm lui Dumnezeu, care face „toate lucrurile noi”, conform Bibliei – Apocalipsa 21:5, iar în acest adevăr, ecoul trecutului nu ne mai apasă, ci ne învăță să mergem înainte cu credință, nădejde și dragoste.

Cu prețuire,
Zorița Turculescu (foto)

Sunt amintiri care nu trec niciodată. Nu pentru că sunt mai puternice decât timpul, ci pentru că Dumnezeu le-a lăsat acolo ca semne. Semne că am fost iubite, că am căzut, că am fost ridicate.

Credință ca a ei...

Partea a doua

Întotdeauna mi-au plăcut poveștile și apreciez chiar mai mult pe cele din viața reală. Îmi place să citesc mărturiile ale oamenilor care au trăit minuni, care au depășit obstacole și a căror credință este de invidiat și de dorit.

Cu exact doi ani în urmă vă scriam despre Jessi, o copilă de doar 16 ani la vremea respectivă. Vă spuneam că se confrunta cu o boală extrem de gravă, că și-a petrecut ziua de naștere în cel mai neobișnuit mod. În data de 24.04.2024, într-un spital din Franța, i-au fost îndepărtate două coaste, un plămân și o parte din diafragmă. Și Dumnezeu a spus atunci că nu acela este finalul.

Vă recomand cu drag articolul de acum doi ani. Chiar dacă mâinile mele au așezat cuvintele, inima mea a fost puternic impactată de credința ei.

Ce urmează să vă spun nu este o coincidență! La un an diferență, și anume în 24.04.2025, Jessi a fost din nou operată. De data aceasta a fost vorba despre o recidivă la cap. Și din nou, Dumnezeu a scris viața în dreptul ei.

La fel ca prima dată, cei care au înconjurat-o de ziua ei nu au fost cei care ar fi trebuit să-i cânte „La mulți ani” și să o sărbătorească cu toată dragostea, ci o echipă de medici care au făcut tot ce s-a putut omenește ca operația să fie un succes.

Au fost ani extrem de grei pentru întreaga familie, dar fata aceasta ne uimește pe toți. Am văzut-o obosită, dar niciodată dărâmată sau lipsită de credință. Am văzut-o încurajând pe alții, ale căror situații sunt chiar banale comparativ cu lupta ei, dar niciodată nu i-a desconsiderat. A fost trup și suflet oriunde a fost nevoie.

Anul acesta, Jessi a fost din nou operată de o altă recidivă, tot la cap. De data aceasta, intervenția a avut loc cu câteva săptămâni înainte de ziua ei. Am vizitat-o la doar câteva zile după operație și trebuie să vă spun că nici măcar o clipă nu a arătat ca un copil bolnav. A părăsit spitalul repede și a venit acasă pentru a-și sărbători, în sfârșit, ziua de naștere împreună cu o mulțime de oameni care, la fel ca mine, sunt încurajați de umblarea ei cu Dumnezeu.

18 ani! Eben-Ezer! Până aici Dumnezeu a ajutat-o și credem că El, Cel care a purtat-o pe brațe, încă o va mai face.

Și, dacă tot am ajuns aici, Jessi s-a alăturat articolului meu și are câteva lucruri frumoase să vă transmită.

D.D.: Dragă Jessi, cum ai descrie, în câteva cuvinte, ceea ce trăiești în prezent?

Jessie: Cred că sunt o mărturie vie a minunilor lui Dumnezeu. Am experimentat darurile Duhului Sfânt chiar în mijlocul celei mai grele lupte: lupta cu cancerul, o boală care mi-a schimbat viața peste noapte. Totuși, astăzi mă aflu aici, biruitoare pentru a treia oară. Credința mea a rămas doar în Domnul Isus, Salvatorul meu și singurul meu Medic adevărat.

D.D.: În tot acest timp, în care tu ai fost doar un copil, te-am văzut încurajându-i pe cei dragi și pe alții care, câteodată, erau cuprinși de supărare sau chiar de frică. Tu, care te confrunții direct cu boala, îi ridicai pe alții. Ai avut momente în care ai fost descurajată sau supărată?

Jessie: Nimic nu mă poate opri să-L laud pe Dumnezeu, care a fost alături de mine în fiecare moment. Vreau să știți ceva important: eu nu sunt supărată pe Dumnezeu pentru încercarea prin care trec. Da, la a doua recidivă m-am supărat. Dar nu am renunțat. Am continuat să lupt, știind că Domnul este de partea mea.

La a treia recidivă, vă spun sincer că am fost foarte supărată. Dar m-am bucurat că tumora a fost la cap și nu la singurul plămân pe care îl mai am. Mi-a fost frică, pentru că nu știam cum vor decurge lucrurile, dar Dumnezeu mi-a dat pace. O pace pe care nu o pot explica. Chiar în spital, înainte de fiecare operație, în inima mea era liniște. Am știut că nu sunt singură, că Dumnezeu este cu mine.

D.D.: De cele mai multe ori, erai de față când medicii transmiteau părinților tăi care era starea ta. Cum a fost pentru tine? Cum ai primit predicțiile lor cu privire la viitorul tău?

Jessie: Doctorii nu mi-au dat șanse să trăiesc. Mi-au spus că probabil voi trăi până în octombrie 2025. Cu ajutorul Domnului, astăzi sunt aici. Dumnezeu a ales să rămân, ca să vă arăt că, ori de câte ori ești doborât, El te ridică. Dumnezeu poate. Pentru El nimic nu este imposibil. Eu am știut de la bun început că Doctorul Suprem este Domnul meu.

D.D.: Mi-ai spus că, în toată perioada aceasta, ai experimentat darurile Duhului Sfânt. Cum mai exact și care sunt acele daruri pe care ai simțit că le-ai dezvoltat în acest timp?

Jessie: Chiar dacă eram în spital, chiar dacă treceam prin durere, Dumnezeu mi-a dat bucurie.

Bucuria de a vedea copiii zâmbind, de a încuraja pe cineva, de a aduce puțină lumină într-un loc unde era multă teamă și tristețe.

Apoi, un alt lucru important pentru mine a fost facerea de bine. În loc să stau închisă în salon și să mă întreb: „De ce eu? De ce din nou?”, am ales să mă joc cu copiii din spital. Am încercat să le aduc un zâmbet și să le mai iau mamicilor puțin din stres și din durere.

Un alt dar pe care l-am învățat a fost îndelunga răbdare. Pot spune că a fost, în adevăratul sens al cuvântului: din nou operație, din nou înțepături, zile petrecute în spital fără să știu când voi putea merge acasă. Dar am lăsat totul în grija Domnului, știind că de fiecare dată a fost cu mine.

Am ales să nu îl las pe satana să mă doboare. Poate unii se întrebă: „Cum de nu sunt supărată? Cum de pot să fiu fericită? Cum de am atâta răbdare și credință?” Dar vedeți, tocmai asta îl deranjează cel mai mult. Credințioșia este arma mea cu care merg la luptă. Sunt și voi rămâne credințioasă până la capăt, pentru că Dumnezeu nu mi-a dat un duh de frică, ci unul de putere și de liniște.

D.D.: Ce ai transmite celor care se vor opri puțin din timpul lor pentru a citi aceste gânduri?

Jessie: Cred că Dumnezeu m-a ales pe mine ca să vestesc minunile Lui. Să dau curaj mamei și copiilor din spital. Să le vorbesc despre puterea rugăciunii și despre felul în care Domnul lucrează, în modul Lui, pentru fiecare dintre noi. Și, nu în ultimul rând, să spun tuturor un lucru: „Dumnezeu încă face minuni!”.

Sunt profund încurajată de Jessi! Zâmbetul ei este molipsitor, iar energia pe care o are este de invidiat. Credința ei mută munții. Am uitat să vă spun că are o voce minunată! Cântă mult și, nu de puține ori, o aud chiar de la mine din casă (ea locuind vizavi). Holul spitalului a fost școala ei de canto, iar asistentele, doctorii, părinții și copiii au fost și sunt încurajați atunci când lauda ei se înalță către Domnul.

Sper că această mărturie este o încurajare și pentru tine. Dacă treci chiar acum printr-o bătălie grea, îți spun: „Domnul este cu tine, viteaz-o!”, exact cum i-a spus îngerul Domnului lui Ghedeon.

De obicei, când trecem prin astfel de momente, ne simțim slabi, expuși și în pericol. Tocmai de aceea vrea Dumnezeu să ne facă conștienți că bătălia este a Lui, că doar împreună cu El suntem mai mult decât biruitori.

Nu te teme! Domnul Însuși merge înaintea ta.

Daniela Decean
Casa Tâmplarului

Lecții învățate din preajma nașterii

Cu durere vei naște copii...” (Geneza 3:16)

Deoarece nașterea celui de-al cincilea copil a avut loc la 41 de săptămâni și 6 zile, cu cinci zile înainte să împlinesc 39 de ani, perioada de așteptare a fost una foarte grea și plină de frământări.

Am dorit, în multe momente și din diferite motive, să mi se provoace nașterea, dar am învățat să spun: „Facă-se voia Tatălui”, cu toate că a fost atât de greu de rostit.

În această perioadă de așteptare am învățat să mă încred în promisiunile Lui și în faptul că Dumnezeu nu va îngădui nimic peste puterile mele. Toate se întâmplă la timpul hotărât de Dumnezeu, nu de mine. Nu pot controla nici cel mai mic aspect al acestui eveniment.

Am văzut în mine o dorință incredibilă de control, de anticipare, de a ști dinainte, de decizie – alimentată de teamă și lipsă de credință.

Mi-am dat seama că am mare nevoie de har ca să biruiesc această dorință, că trebuie să am încredere în Domnul meu, că El știe ce este cel mai bine pentru mine. Și am văzut adevărul despre cât de slabă sunt în privința aceasta.

Glorie lui Hristos, care m-a reprezentat în viață, substituind necredința mea cu victoria Lui. Am înțeles că am nevoie ca încrederea mea în El să depășească experiențele anterioare și cunoștințele mele medicale. Trebuia să îmi repet mie însămi faptul că Dumnezeu nu își bate joc de mine testându-mi răbdarea cu prețul sănătății mele sau al copilului.

Dumnezeu nu Și-a bătut joc de Fiul Său atunci când a permis suferința în viața Lui. Am observat că, în orice situație, inclusiv în nașterea unui copil, cea mai mare luptă din partea celui rău este de a-mi umple mintea cu gânduri care lovesc în caracterul lui Dumnezeu:

„Dumnezeu a uitat de tine... uite cum te ține în așteptare aproape 10 luni de sarcină, la vârsta ta... ai fost în spital mai des decât la mall... o să te lase să naști iar un copil mare, cu multe kilograme, peste termen, cu greu... ce tată ar face asta copilului său?”

A trebuit să lupt cu toate gândurile care aduceau atingere caracterului lui Dumnezeu. El este un Tată minunat, grijuliu, înțelept, implicat și slujitor. Am prea multe promisiuni de care să mă agăț, prea multe experiențe care mi-au arătat că este vrednic de încredere.

Cineva drag m-a încurajat să cânt și abia atunci mi-am dat seama că nu mai cântasem de mult...Acum știu că un mod prin care pot alunga îngrijorarea este prin a cânta laude Domnului. Inima trebuie să cânte și să nu stea mută! La fel ca în valea lui Iosafat, inima credincioasă trebuie să cânte și înainte de victorie, nu doar la final.

A trebuit să îi reamintesc inimii mele faptul că Dumnezeu cunoaște corpul uman cel mai bine și că trebuie să mă încred în El, Creatorul trupului, dincolo de tot ce înseamnă manevre medicale.

Cel care face cerboaițele să nască la un cuvânt mă va ajuta și pe mine. Presiunea celor din jur nu a lipsit, iar Dumnezeu a lucrat în mine dragoste și îndelungă răbdare. Mi-a expus din nou inima care își pierde repede răbdarea cu ceilalți și care are nevoie să învețe de la Hristos blândețea și smerenia.

La fiecare naștere am atins punctul maxim al slăbiciunii mele omenești. Dar Domnul are o promisiune pentru astfel de momente – una care vorbește despre suficiența harului și despre puterea Lui făcută desăvârșită în slăbiciune. Un mod prin care mi-a îmbrățișat ființa cu har a fost prin slujirea neobosită a scumpului meu soț, care a făcut ca perioada de repaus la pat din timpul sarcinii să fie o experiență atât de frumoasă, de parcă aș fi trăit cu Isus Hristos în casă.

Nu aș fi cunoscut aceasta dacă aș fi fost în stare să le fac pe toate. În slăbiciunea noastră cunoaștem dragostea lui Hristos prin ceilalți.

L-am privit pe soțul meu cum se dă pe sine pentru mine, la fel cum Hristos S-a dat pentru Mireasa Lui, și am învățat din nou să mă dăruiesc pentru ființa din pântece. În perioada celei mai grele frământări am primit și cele mai profunde încurajări din Cuvânt. Una dintre ele a venit în timpul devoționalului, ca un cadou de mare preț de la soțul meu, care i-a întrebare pe copii într-o discuție:

„Ce credeți că face Dumnezeu acum, în cer?”

Ei au răspuns: „Stă pe tron... primește închinare și laude... ascultă cereri și ia decizii... se mai uită în jos spre pământ... dă ordine și așteaptă împlinirea voii Sale de către supușii Lui...”

Atunci, soțul meu a explicat:

„Dumnezeu nu stă degeaba. Dumnezeu lucrează. Dumnezeu susține universul, pune în aplicare planurile Sale și voia Lui suverană și coboară lângă omul zdrobit și smerit ca să îl învieze. Dumnezeu moșește cerboaițele și numără firele de păr de pe capul nostru. Conform Psalmului 41, Dumnezeu face patul celui în suferință și stă lângă el să-i ușureze durerile.

Dumnezeu lucrează mai mult decât noi toți la un loc. El este expresia facerii de bine neobosite. Isus Hristos spune: «Tatăl Meu lucrează și Eu, de asemenea, lucrez.»”

Iată ce gând alinător a fost acesta pentru mine: faptul că nu sunt lăsată la voia întâmplării de un Dumnezeu indiferent la durerea mea. Am înțeles că trebuie să trec pe aici, prin suferință, pentru a experimenta mângâierea lui Hristos și puterea Lui de a vindeca nerăbdarea, trauma, rușinea, durerea sfâșietoare și depresia.

Trebuie să învăț să mă las slujită și iubită de soțul meu și de familia mea. Am nevoie de smerire sub mâna tare a lui Dumnezeu pentru a arunca toate îngrijorările asupra Domnului.

Trebuie să accept că soluțiile Lui sunt mai bune decât ale mele și să mă abandonez în grija Lui. Am învățat că nu mai este greu să-mi las corpul pe mâinile altora atunci când știu că mâinile lui Dumnezeu ghidează mâinile de lut ale medicilor, moașelor și asistentelor. Atunci când a venit momentul nașterii și conștientizarea faptului că trebuie să merg la maternitate, am experimentat un frison puternic, care m-a însoțit pe toată perioada până am născut. Nu a fost ceva biologic, ci mai degrabă ceva psihologic. A fost teama ascunsă a inimii mele, dată pe față. Nu am fost acea femeie extrem de curajoasă cum mă închipuiam că voi fi.

Am plâns, am tremurat, am trecut prin toate stările, dar de mână cu Hristos. Versetul de mai jos a definit trăirile mele, rând pe rând: „Un val cheamă un alt val la vuietul căderii apelor Tale; toate talazurile și valurile Tale trec peste mine.” (Psalmul 42:7)

Mai întâi au trecut valuri de frică pentru ceea ce urma, apoi valuri de durere greu de descris în cuvinte, apoi valuri de bucurie la auzul glasului firav și valuri de pace – o pace profundă, cum rar se poate experimenta.

În final, m-au înecat valuri de iubire pentru noua ființă plâpândă. Ce moarte de sine poate avea un rod mai plâpând și mai dulce?

Dumnezeu a mai scaldat o naștere în har. Cu fiecare nou copil, se naște și o nouă mamă...Mă încurajează faptul că și Hristos m-a născut din nou pe mine, tot cu durere – una infinit mai adâncă decât a mea. El a luat acest blestem rostit asupra Evei și l-a purtat asupra Sa.

L-a rostit în Eden știind că El Însuși va trece prin el. În final, am învățat din nou că fiecare strop de suferință naște o comoară veșnică de slavă: asemănarea cu chipul Domnului Isus Hristos.

Ce onoare să putem privi felurile suferințe ca pe unelte ale harului lui Hristos!

Soli Deo Gloria!

Eliza Cioban (foto)

Harul

Dar nemeritat (gratia): termenul grecesc este charis, însemnând „favoare, bunătate”. Este acțiunea lui Dumnezeu de a Se apleca asupra omului, un act de dragoste și prietenie.

Bineînțeles că viața veșnică este cel mai mare dar nemeritat pe care l-am primit de la Dumnezeu, Tatăl nostru, prin jertfa de pe cruce a Fiului Său, Isus Hristos.

Dar harul? V-ați gândit la har?

Conform DEX-ului, harul este grație divină acordată omului.

Harul este un dar oferit de Dumnezeu pentru noi. Un dar este gratuit, este dăruit de cineva ca un semn de bunăvoință, de prietenie, de apreciere. Atunci când cineva face ceva pentru tine din dragoste sau din preferință pentru tine.

Atunci când primești un dar, te bucuri. Darul este ceva care pe tine nu te costă. L-ai primit pe gratis și are la bază iubirea. Atunci când spunem „dar”, ne referim, în general, la cadourile pe care și le fac oamenii. Când este vorba de cadoul pe care ni l-a făcut Dumnezeu, acesta este harul.

Har înseamnă favoare sau favorizare. Harul oferă o binecuvântare pe care nu o merităm.

Dar nemeritat (gratia): termenul grecesc este charis, însemnând „favoare, bunătate”. Este acțiunea lui Dumnezeu de a Se apleca asupra omului, un act de dragoste și prietenie.

Harul este o „grație divină acordată omului”. Un alt sens este cel de: „bunăvoință, bunăvoință, favoare, un dar sau binecuvântare adusă oamenilor prin Isus Cristos, mulțumire, recunoștință”.

Alte sensuri ale termenului charis sunt: „îndurare oferită ca dar, beneficii, recompense, mulțumiri” aduse pentru tot ce a făcut Isus pentru omenire.

Atunci când primești un dar, te bucuri. Darul este ceva care pe tine nu te costă. L-ai primit pe gratis și are la bază iubirea. Atunci când spunem „dar”, ne referim, în general, la cadourile pe care și le fac oamenii. Când este vorba de cadoul pe care ni l-a făcut Dumnezeu, acesta este harul.

Harul este un dar supranatural pe care ni-l dă Dumnezeu spre mântuirea noastră, pentru meritele lui Isus Cristos. Harul, ca și darul, este gratuit. Există însă o diferență între ele: dacă un dar este oferit datorită meritelor unei persoane, harul este oferit fără ca persoana să-l merite. Harul are la bază numai și numai iubirea lui Dumnezeu, iar meritele sunt ale lui Isus Cristos.

„El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Cristos Isus, înainte de

veșniciei” (2 Timotei 1:9); „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi...” (Efeseni 2:8)

Harului lui Dumnezeu îi sunt indiferente faptele omului păcătos când este vorba de mântuirea lui. „Faptele harului sunt mai extraordinare decât tot ce a născocit vreodată mintea omenească. Faptele și harul se exclud reciproc.” (Richard Wurmbbrand)

„Noi toți am primit din plinătatea Lui, har peste har... Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Cristos.” (Ioan 1:16-17)

Apostolul Ioan scrie că „noi toți am primit” abundența maximă a harului și a adevărului lui Isus, „har peste har” (traducerea BVA), adică binecuvântare spirituală peste binecuvântare spirituală. Toate acestea arată că Dumnezeu nu oferă doar bucatele din darurile Sale, ci tot ce ne-a dat prin Isus ne-a dat din belșug, din abundență.

”

Pentru a beneficia de aceasta, este esențial să fim născuți din nou și să avem dorința de a înțelege cine este Isus, cine suntem noi în El și care sunt binecuvântările care ne aparțin în El. Cu ajutorul Duhului Sfânt, prin citirea și studierea Bibliei, putem înțelege ce este harul lui Dumnezeu, astfel încât să devină ceea ce a intenționat Dumnezeu să fie în viețile noastre.

Romani 3 cu 24: „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Cristos Isus.”

Suntem mântuiți prin harul Domnului, pe care îl primim în dar, nu datorită vreunui merit personal. Să ne bucurăm pentru că am primit această favoare nemeritată, nu prin merite sau fapte personale. Jertfa lui Isus a fost perfectă; nu-i mai putem adăuga nimic ca s-o „îmbunătățim”. Nu facem fapte bune ca să câștigăm favoarea lui Dumnezeu, ci pentru că Isus Cristos ne-a transformat.

Schimbarea nu vine din afară, ca urmare a faptelor bune pe care ne impunem să le facem, ci ne schimbăm felul în care interacționăm cu cei din jur și modul în care reacționăm la ceea ce ni se întâmplă, pentru că inima ne este schimbată.

Dumnezeu nu ne forțează să primim harul mântuirii prin jertfa lui Isus. Mântuirea este cel mai prețios și minunat dar și trebuie tratată ca atare. Îl primim gratuit, Isus a plătit prețul integral, dar, ca să-l păstrăm, este nevoie de pocăință sinceră și de trăire în ascultare de Domnul.

Harul lucrează în liniște, dar cu putere. Harul nu se vede, dar te ține întreg atunci când nu mai ai putere. Harul este oferit fără ca persoana să-l merite. Harul are la bază numai și numai iubirea lui Dumnezeu, iar meritele sunt ale lui Isus Cristos.

Isus Cristos este sursa păcii, a vieții veșnice, a bucuriei, a dragostei, a tot ce este curat, frumos și pur, precum și a harului. „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Cristos Isus.” (Romani 3:24)

Suntem mântuiți prin harul Domnului, pe care îl primim în dar, nu datorită vreunui merit personal. Să ne bucurăm pentru că am primit această favoare nemeritată, nu prin merite sau fapte personale.

Jertfa lui Isus a fost perfectă; nu-i mai putem adăuga nimic ca s-o „îmbunătățim”. Nu facem fapte bune ca să câștigăm favoarea lui Dumnezeu, ci pentru că Isus Cristos ne-a transformat.

Schimbarea nu vine din afară, ca urmare a faptelor bune pe care ne impunem să le facem, ci ne schimbăm felul în care interacționăm cu cei din jur și modul în care reacționăm la ceea ce ni se întâmplă, pentru că inima ne este schimbată.

Dumnezeu nu ne forțează să primim harul mântuirii prin jertfa lui Isus. Mântuirea este cel mai prețios și minunat dar și trebuie tratată ca atare. Îl primim gratuit, Isus a plătit prețul integral, dar, ca să-l păstrăm, este nevoie de pocăință sinceră și de trăire în ascultare de Domnul.

„Ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos.” (2 Petru 3:18)

„El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Cristos Isus, înainte de veșniciei.” (2 Timotei 1:9)

Ce să fac ca să mă bucur și să folosesc în fiecare zi acest dar?

- Să recunosc din inimă sărăcia mea în ce privește trăirea prin har.
- Să iau decizia ca, de acum înainte, să trăiesc exclusiv prin har.
- Să studiez versetele care vorbesc despre har din Biblie.
- Să îmi umplu mintea și inima cu principiile harului.
- Să îmi reinnoiesc zilnic decizia de a trăi doar prin har.

Noi trebuie să luăm decizia de a trăi prin har, căci este singura cale spre o viață împlinită, după cum se subliniază și în Evrei 12:15-17:

„Vegheați ca nimeni să nu fie lipsit de harul lui Dumnezeu, ca nu cumva vreo rădăcină de amărăciune să dea lăstari, să vă aducă tulburare...”

Lipsa de har aduce amărăciune, ca o rădăcină care devine amară, iar aceasta dă lăstari care împiedică fericirea, unitatea și sfințenia. Ba mai mult, ea aduce tulburare, îți fură pacea din inimă.

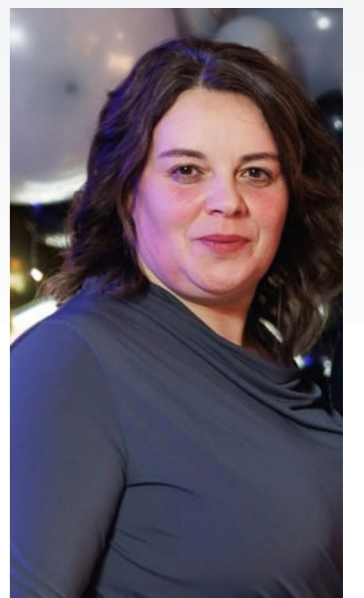
De fapt, harul lui Dumnezeu este un scut care ne ferește de toate atacurile celui rău și ne întărește inima: „Să nu vă lăsați amăgiți de orice fel de învățături străine, căci este bine ca inima să fie întărită prin har” (Evrei 13:9), să rămânem în El și să creștem în har cu mulțumiri.

„Deci vouă tuturor, care sunteți preaiubiți ai lui Dumnezeu în Roma, chemați să fiți sfinți: har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Cristos.” (Romani 1:7)

Harul este faptul că Dumnezeu le dă cea mai mare comoară celor care merită cel mai puțin – adică fiecăruia dintre noi.

Să ne bucurăm în fiecare zi de acest dar!

**Adriana Rus
Biserica „Emanuel”,
Târgu-Mureș**

Mireasma cunoștinței Lui ...

„În lope era o ucenică numită Tabita, nume care, în tălmăcire, se zice Dorca. Ea făcea o mulțime de fapte bune și milostenii. În vremea aceea, s-a îmbolnăvit și a murit. După ce au scăldat-o, au pus-o într-o odaie de sus. Fiindcă Lida este aproape de lope, ucenicii, când au auzit că Petru este acolo, au trimis doi oameni la el să-l roage: «Nu pregeta să vii până la noi.» Petru s-a sculat și a plecat împreună cu ei. Când a sosit, l-au dus în odaia de sus. Toate văduvele l-au înconjurat plângând și i-au arătat hainele și cămășile pe care le făcea Dorca pe când era cu ele.”

(Fapte 9:36-39)

„După roadele lor îi veți cunoaște.”

Sunt multe lucruri care ne definesc în această lume, dar două dintre cele mai importante sunt identitatea – numele nostru – și faptele. Acest lucru este afirmat și de Domnul Isus în relatarea din Matei 7:20: „După roadele lor îi veți cunoaște.”

Cu numele și cu faptele este amintită și Tabita (Dorca), în primul verset citat mai sus. Faptele noastre sunt urme pe care le lăsăm în această lume. Ele vorbesc despre noi, despre inima noastră, vorbesc despre cum suntem noi, de fapt. Tot ele răspândesc „mirosul” (plăcut sau nu) care rămâne în urma noastră.

Miros plăcut, mireasmă, era ceea ce răspândea Tabita, de aceea moartea ei a atras multe lacrimi. „Făcea o mulțime de fapte bune și milostenii.” Făcea haine și cămăși – cel mai probabil pentru nevoiași.

„Noi suntem înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos.” Noi avem o identitate nouă în Hristos, un nume nou. În urma convertirii, am devenit parte din familia lui Dumnezeu – fiice adoptive, iubite de Tatăl nostru ceresc. Aceasta este noua noastră identitate. Noul nume este „fiică a Celui Atotputernic”.

Cât despre mireasmă, apostolul Pavel spune că tot Dumnezeu o răspândește prin noi: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi, în orice loc, mireasma cunoștinței Lui.” (2 Corinteni 2:14)

Ca să poată fi răspândită mireasma cunoștinței, în primul rând trebuie să existe cunoștință. Trebuie să îl cunoaștem pe Dumnezeu atât la un nivel teoretic, cât și practic. Trăirea noastră trebuie neapărat să reflecte identitatea noastră în El, cunoștința noastră despre El și relația noastră cu El. Această mireasmă răspândită are legătură și cu abilitățile, cu talentele pe care Dumnezeu le-a pus în noi.

Dar nu este vorba doar despre abilități. Este vorba despre caracter – un caracter transformat spre asemănarea cu Hristos. Mai sunt și alegerile pe care le facem zilnic și pe care le putem rezuma simplu: să alegem să facem bine oamenilor și să-i iubim.

Talente, abilități, caracter și alegeri – le putem împleti frumos pentru a-i sluji pe ceilalți, cu intenție, în mod planificat sau atunci când se ivește ocazia, cu dragoste. Pentru a face bine altora și spre a răspândi, astfel, mireasmă „de la viață spre viață” (2 Corinteni 2:16).

„Eliza, căreia îi plac copiii și florile” nu este de ajuns pentru a răspândi mireasma. Nici „Ioana cea harnică” sau „Stela, care cântă frumos”. Trebuie să îndreptăm ceea ce Dumnezeu a pus în noi înspre ceilalți. Să ne gândim cum putem binecuvânta pe cei de lângă noi prin ceea ce suntem și prin ceea ce avem. Pentru că nimic din ceea ce avem nu ne-a fost dat doar pentru noi înșine, ci și pentru cei de lângă noi.

Dumnezeu ne-a înzestrat cu daruri. Apoi ne-a făcut fiicele Lui. Ne poartă cu carul Lui de biruință, în Hristos! Și tot El răspândește prin noi mireasma cunoștinței Lui! Ce bun este El!

„Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi.” Să ne lăsăm folosite de El! Să lucrăm la răspândirea acestei miresme ca și cum ar depinde de noi, să ne rugăm și să nădăjduim ca și cum totul depinde de El!

A nu se înțelege că promovez alergarea după fapte! Să faci cât mai multe, să fii implicat în cât mai multe – nu! O inimă care îl cunoaște și îl onorează pe Dumnezeu răspândește mireasmă în orice interacțiune simplă, în fiecare gest îndreptat spre un semen, în orice semn de iubire arătat cuiva.

Și mai este un mod prin care mireasma se răspândește – nu îl pot evita, pentru că nu putem evita suferința.

Asemenea acelor plante care, prin zdrobire, emană parfum, și noi, prin zdrobire și suferință, răspândim mireasmă dacă ne raportăm corect la suferință, în dependență de Dumnezeu și cu nădejde în suveranitatea Lui.

Cu siguranță că unele dintre voi răspândiți o mireasmă puternică, ce se simte până departe. Este lucrarea Lui! Poate că altele dintre voi vă comparați cu aceste miresme puternice și sunteți deznădăjduite. Vă încurajez: dacă sunteți fiicele Lui, Dumnezeu răspândește mireasmă și prin voi. Chiar dacă vi se pare puțină sau neînsemnată mireasma ori slujirea voastră, ea este importantă în feluri pe care poate noi nu le vedem.

Pentru că, oh, de câtă mireasmă au nevoie copilașii noștri pentru a fi atrași și conduși către Dumnezeu! De câtă mireasmă au nevoie vecinii noștri, care poate au trăit o viață doar cu mirosul tămâii din cădelnița preotului! Numai omul nostru launtric să fie nou, dezbrăcat de obiceiurile și poftele vechi și îmbrăcat în asemănarea cu Hristos. Dacă această condiție este îndeplinită, atunci există și mireasmă!

„Sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu.” Așa cum primăvara înseamnă mai mult decât un singur soi de floare, tot astfel și mireasma cunoștinței lui Dumnezeu este răspândită în felurite moduri, în arome și intensități diferite.

Nu suntem toate chemate la aceleași fapte sau la aceleași suferințe. Să ne rugăm ca Dumnezeu să răspândească prin noi mireasma cunoștinței Lui în modul în care El a hotărât să o facă și să fim conștiente de lucrarea Lui în noi și cu noi! Să o acceptăm, să o îmbrățișăm, să știm să răspundem chemării Lui pentru noi și nu chemărilor pe care le-a făcut altor surori.

Să îl cunoaștem pe El, înainte de toate, tot mai adânc și să experimentăm puterea Lui de a ne reînprospăta mireasma!

„Sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu.”

Așa cum primăvara înseamnă mai mult decât un singur soi de floare, tot astfel și mireasma cunoștinței lui Dumnezeu este răspândită în felurite moduri, în arome și intensități diferite.

Eliza Păun

Harul din locul care doare

inima mea pentru copii

Mă numesc Cristina-Ioana Radu, locuiesc în Oradea și sunt soția unui om credincios, bun și generos, Ioan, căruia îi spunem Nelu. Împreună avem trei fetițe minunate, dar povestea mea începe cu mult înainte de a deveni mamă: începe cu o inimă de copil care a iubit, încă de timpuriu, alți copii.

Încă din copilărie simțeam o înclinație aparte spre cei mici. Îi înțelegeam cu ușurință, le vorbeam pe limba lor și mă bucuram sincer de lumea lor. În blocul în care locuiam erau mulți copii, iar eu îi adunam pe scări, ca într-un mic amfiteatru. Acolo, cu o seriozitate copilărească și o bucurie greu de descris, deveneam „învățătoarea de religie”. Le spuneam povestiri biblice, încercând să le fac vii, captivante, aproape de inimile lor. Și ei ascultau... cu ochii mari, cu sufletul deschis.

Verisorii mei, când veneau în vizită, se așezau în jurul meu și mă rugau să le spun povești. Era ceva în liniștea aceea plină de așteptare, în felul în care erau absorbiți de fiecare cuvânt, care îmi confirma, fără să știu atunci, că Dumnezeu a pus în mine o chemare. Privind în urmă, îmi dau seama cât de adevărate sunt cuvintele din Scriptură: „Înainte de a te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam...” (Ieremia 1:5). De multe ori, urmele chemării se văd încă din copilărie: în lucrurile care ne aprind inima și ne dau viață. Copiii vecinilor ajungeau adesea în grija mea. Părinții îi lăsa cu încredere, iar ei veneau cu bucurie. Între noi se lega ceva simplu și curat: eu îi iubeam, iar ei simțeau asta.

Din adolescență am început să slujesc la biserică ca învățătoare la școala duminicală. Și, fără să-mi dau seama, acolo a început formarea mea profundă. Au trecut de atunci aproape treizeci de ani și încă slujesc copiilor. Timpul petrecut lângă copii m-a modelat în moduri pe care nu le-aș fi putut anticipa: m-a învățat răbdarea, mi-a adâncit blândețea, mi-a umplut viața de zâmbet și energie. Inima mea a devenit mai largă, mai deschisă. De fiecare dată când pregăteam o lecție biblică, simțeam că Dumnezeu îmi vorbește mai întâi mie. Cuvintele nu erau doar pentru copii, ci și pentru sufletul meu. Așa am înțeles un alt adevăr profund: „Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi ud și el” (Proverbe 11:25).

Deși toate semnele păreau să indice clar spre o carieră în învățământ, am ales să urmez facultatea de asistență socială. Inima mea bătea puternic pentru cei vulnerabili: pentru copiii respinși, pentru cei considerați „mai puțin”, pentru cei care nu-și găseau locul. Încă din școală, aveam tendința să mă apropiu de elevii marginalizați. Deși eram o elevă bună la învățătură, nu m-au atras niciodată aplauzele, ci mai degrabă privirile celor care aveau nevoie de încurajare.

Îi căutam, mă împrieteneam cu ei, îi ridicam uneori doar printr-un cuvânt, alteori prin simpla mea prezență.

Ca asistent social, Dumnezeu mi-a deschis uși dincolo de așteptările mele. Am lucrat și lucrez încă cu copii din contexte fragile: copii care au pierdut pe cineva drag – mamă sau tată, copii din familii sărace, copii de etnie rromă, copii cu părinți divorțați, bolnavi. În taberele de vară pentru copiii vulnerabili pe care le desfășurăm an de an, în programele de after-school și în activitățile de prevenție în școli, am avut mereu același dor: să-L mărturisesc pe Isus. Să le spun, dincolo de cuvinte, că sunt văzuți, iubiți și nespuse de valoroși. Pentru că aceasta este, de fapt, esența: dragostea Lui care ne definește valoarea. Felul în care El ne privește, nu prin prisma slăbiciunilor noastre, ci prin ochii harului Său. Și totuși, chiar în locul unde inima mea iubește cel mai mult, copiii, am cunoscut și eu durerea pierderii: două sarcini oprite din evoluție. Nu a fost o suferință ușoară, dar am ales să cred că Dumnezeu m-a găsit vrednică să port și această durere, transformând-o într-o punte de empatie și înțelegere pentru ceilalți.

La o întâlnire pentru surorile din biserică mea, sora invitată spunea: „paharul suferinței merge din mână în mână”. Și, cu îngăduința Tatălui, au fost momente când și eu l-am ținut în palme: uneori tremurând, alteori în tăcere, dar niciodată singură. Alături de soțul meu, un om vrednic de chemarea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o, cu o inimă largă și plină de compasiune pentru cei răniți, marginalizați și uitați, am învățat ce înseamnă să iubești chiar și atunci când doare. Faptul că împărtășim aceeași profesie, aceeași chemare de a sluji ca asistenți sociali, nu este o întâmplare, ci o dovadă delicată a felului în care Dumnezeu împletește destine. Nici nu mi-aș fi putut imagina că El pregătea pentru mine un soț cu aceeași inimă arzândă.

Am visat împreună la copiii pe care Dumnezeu ni-i va dărui. Însă, în mijlocul acestor visuri, a venit un diagnostic greu pentru soțul meu. Tratamentul necesar era agresiv, iar gândul de a avea un copil părea, omenește vorbind, riscant și nesigur. Planurile noastre au fost puse în așteptare... dar nu și planurile lui Dumnezeu. Deși medicii erau rezervați, Dumnezeu ne-a surprins cu un dar neașteptat: o fetiță. Sănătoasă, plină de viață, isteasă – un răspuns viu la rugăciune, o dovadă că, dincolo de limitele noastre, există un Dumnezeu care creează posibil acolo unde noi vedem doar imposibil!

Dragostea noastră pentru copii nu s-a oprit aici. Ne-am rugat pentru al doilea copil, cu credință și speranță. Dar, de această dată, drumul a fost diferit. Într-o noapte, am avut un vis: am primit un inel. La început m-am bucurat, dar când am privit mai cu atenție, am văzut că era rupt.

Bucuria s-a transformat într-o tristețe adâncă. În timp, am înțeles că Dumnezeu, în felul Lui tainic și plin de grijă, mă pregătea. El m-a înștiințat înainte ca medicul să confirme: sarcina se oprise din evoluție, la 8-9 săptămâni.

Au fost momente grele, încărcate de întrebări și durere. Și totuși, chiar și acolo, în locul acela fragil, am simțit că Dumnezeu nu m-a lăsat nepregătită. El, care vede dincolo de ceea ce noi putem înțelege, a fost aproape. Pentru că uneori, chiar și atunci când răspunsul nu este cel dorit, prezența Lui rămâne cea mai sigură mângâiere.

Inima îmi era sfâșiată în bucăți. Cred că doar o mamă care a pierdut o sarcină poate înțelege pe deplin acest gol: senzația că o parte din tine s-a rupt și a plecat odată cu visul acela atât de firav. Oamenii, cu intenții bune, au venit rând pe rând. Fiecare cu o vorbă, cu o încercare de încurajare, așa cum au știut ei mai bine. Și am primit totul cu liniște, cu respect. Însă, dintre toate, o frază a rămas adânc înfiptă în sufletul meu. O soră mai în vârstă mi-a spus: „nu a fost să fie...”. Știu că nu a vrut să rănească. Din contră, a dorit să aline. Dar, pentru o inimă deja frântă, acele cuvinte au apăsât și mai tare. Atunci nu am răspuns. Am zâmbit discret și am aprobat, din respect. Dar mai târziu, în liniștea inimii mele, am simțit nevoia să mă agăț de un adevăr mai profund decât cuvintele oamenilor: nimic nu este întâmplător, nimic nu scapă privirii lui Dumnezeu. Așa cum spune Scriptura: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu...” (Romani 8:28) M-am dus înaintea Domnului așa cum eram, fără mască, fără putere, doar cu lacrimi. Și l-am spus: „Doamne, eu știu că tot ce îngădui Tu, chiar dacă nu este așa cum ne dorim noi, este cel mai bine...” Și, în bunătatea Lui, Dumnezeu nu a întârziat să mă mângâie. Nu prin explicații, ci prin prezența Lui și prin Cuvânt. „Domnul este aproape de cei cu inima frântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit” (Psalmul 34:18). „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine” (Psalmul 23:4).

Versetele pline de încurajare care le citeam cu atâta drag, nu au șters durerea într-o clipă, dar au adus ceva mai profund: siguranța că nu sunt singură în ea.

Că există un Dumnezeu care vede, care înțelege și care ține fiecare lacrimă în mâna Lui. Și, încet, printre suspine, inima mea a început din nou să respire. Poate că, din tot ce am trăit, am învățat și un alt adevăr prețios: cum să fim atunci când întâlnim durerea altcuiva. Să fim femei înțelepte. Nu grăbite în cuvinte, nu dornice să oferim explicații, ci dispuse să oferim prezență. De multe ori, cea mai profundă mângâiere nu stă în ce spunem, ci în felul în care rămânem lângă cineva. Într-o rugăciune șoptită, într-o ascultare sinceră, într-un umăr pe care se poate plânge fără teamă. Scriptura ne îndeamnă cu blândețe: „Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng” (Romani 12:15). Este o chemare simplă, dar atât de profundă: să fim acolo, cu toată inima.

Uneori, dragostea se arată în gesturi mici, dar pline de sens: o porție de mâncare gătită cu grijă, un dar oferit din suflet, o vizită tăcută care spune mai mult decât o mie de cuvinte. Lucruri simple, dar atât de necesare într-o inimă zdrobită. Pentru că, în cele din urmă, nu noi suntem sursa vindecării. Nu cuvintele noastre schimbă inimi. Dumnezeu este singura încurajare deplină. El este Cel care luminează, întărește și ridică sufletul aflat în suferință. Iar noi avem privilegiul de a fi mâinile și inima Lui: acolo unde durerea are nevoie de atingere.

A treia sarcină a venit ca o nouă bucurie în viața noastră. De data aceasta eram altfel: mai pregătiți, mai smeriți, mai deschiși spre voia lui Dumnezeu... oricare ar fi fost ea. În inima mea era însă o așteptare tainică.

Așteptam un semn, un vis, un cuvânt special care să-mi spună că această sarcină va fi diferită, că o voi duce cu bine până la final... Dar nu a venit... Din contră, la primul ecograf, inimioara nu se vedea. Am reprogramat controlul, agățându-mă de speranța că, între timp, Dumnezeu va face o minune.

Mă rugam cu lacrimi pentru o înviere în pântecul meu. Căutam în Scriptură fiecare verset care să-mi țină credința vie, fiecare promisiune care să-mi dea putere. Și, în acele momente de adâncă vulnerabilitate, îi șopteam Domnului: „Te rog... nu mă mai lăsa să trec încă o dată printr-un chiuretaj...”

În bunătatea Sa nemărginită, Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea, dar nu așa cum îmi imaginam eu. Nu, bebelușul nu a înviat... însă, cu o delicatețe greu de cuprins în cuvinte, El a îngăduit ca trupul meu să treacă prin pierdere de această dată, dar fără intervenție chirurgicală. Deși sarcina fusese cu risc, însoțită de sângerări și oprită din evoluție în jurul a 9-10 săptămâni, lucrurile au decurs într-un mod care a depășit explicațiile obișnuite. Trupul meu a eliminat totul complet, liniștit, ca și cum o mână nevăzută ar fi vegheat fiecare detaliu. Când am ajuns la ecografie, medicul privea cu uimire, aproape neîncredător, cât de curat era uterul, ca și cum trupul meu fusese îngrijit cu o grijă nevăzută, fără să mai fie nevoie de vreo intervenție. Pentru el, era un caz neobișnuit. Pentru mine... era mai mult decât atât. Era o mână divină care lucrase în tăcere, un răspuns delicat al lui Dumnezeu, simțit nu prin cuvinte, ci adânc, în inimă.

Și totuși, în contrast cu această liniște din trup, sufletul meu purta un gol imens. Durerea nu dispăruse. Mă ardea. Plângeam în hohote când nu mă vedea nimeni. Era o luptă tăcută, dusă în ascuns. Dar Dumnezeu nu mă uitase...

În tăcerea aceea apăsătoare, El lucra. Încet, prin post și rugăciune, a început să-mi schimbe perspectiva. Nu doar să mă vindece, ci să mă lărgească pe dinăuntru. Am început să înțeleg mai profund inimile rănite, să simt altfel durerea femeilor care trec prin astfel de pierderi. Scriptura spune: „Binecuvântat să fie Dumnezeu... care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz” (2 Corinteni 1:3-4). Și, fără să-mi dau seama, Dumnezeu transforma durerea mea într-un loc de întâlnire cu alții. Un loc unde lacrimile nu mai sunt doar ale mele, ci devin punte spre alte inimi frânte. Pentru că, uneori, cele mai adânci răni devin cele mai sensibile locuri prin care Dumnezeu atinge alte suflete.

După cele două sarcini pierdute, Dumnezeu ne-a dăruit alte două sarcini duse până la capăt cu bine. Nu, aceste două fetițe nu au înlocuit pierderile noastre, pentru că fiecare copil este unic, de neînlocuit, purtând o valoare veșnică înaintea lui Dumnezeu. Însă ele au fost, pentru noi, un balsam vindecător, o mângâiere vie, o dovadă că promisiunile Lui nu rămân niciodată neîmplinite.

Astăzi, privesc cu recunoștință la cele trei fetițe ale noastre: daruri deosebite, inimi curate și pline de credință care îl iubesc pe Dumnezeul promisiunilor, iar în inima mea, port și amintirea a două vieți care au existat doar pentru o vreme aici, vieți cunoscute și iubite de Dumnezeu. Acum pot să spun, cu smerenie, că sunt atât de binecuvântată.

Prin aceste rânduri, simt să așez o „piatră de aducere aminte” a bunătății și credințioșiei lui Dumnezeu, ca să nu uit niciodată că, în cele mai dureroase zile, El lucrează cel mai profund. El șlefuieste, curăță, modelează... și scoate din noi unelte pregătite pentru lucrarea Sa. Uneori Dumnezeu nu mută munții din fața noastră, ci ne dă putere să îi urcăm. Nu întotdeauna schimbă lupta, dar ne întărește pentru ea. Așa cum în lupte cei mai pregătiți soldați sunt chemați în cele mai grele misiuni, tot așa și Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, ne trece uneori prin încercări care nu ne ocolesc, ci ne formează.

Mergi înainte cu credință, soră dragă. Chiar dacă pașii sunt mici și inima încă poartă urme de durere, nu te opri. Va veni o zi în care lumina va răsări din nou și vei înțelege mai deplin. „Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii și tămăduirea va fi sub aripile Lui” (Maleahi 4:2). Și vei ști atunci: nicio lacrimă nu a fost în zadar.

Cristina Ioana Radu (foto)

Fii atentă la ușile din fața ta! Nu orice ușă e potrivită pentru tine

Uneori, ușa la care bați nu se deschide, pentru că Dumnezeu are pregătit ceea ce este cel mai potrivit pentru tine.

Sunt momente în viață în care Dumnezeu ne învață câte o lecție, pentru a ne oferi chiar și un răspuns la rugăciune prin acea lecție.

Acum ceva timp, cu câțiva ani în urmă, punându-mă să mă rog, parcă un glas duios îi spunea inimii mele obosite, după o zi plină: „Am vrut să te învăț o lecție... Nu te depărta de Mine și nu căuta singură uși. Caută-Mă pe Mine mai presus de orice, iar Eu voi deschide ușa potrivită!”

Am înțeles clar că avea legătură cu ceea ce mi se întâmplase în ziua respectivă. O zi oarecare, care trebuia să fie simplă și să se termine repede, s-a dovedit a fi o adevărată provocare – o lecție pe care am înțeles-o doar în timpul meu de părtășie cu Tatăl Ceresc.

Când mergi pe drumul tău, căutând să-ți deschizi singur o ușă, iar cele găsite de tine și se închid, întoarce-te la starea ta dintâi. Caută-L pe Dumnezeu mai adânc, cere-L Lui călăuzire și privește în jurul tău. S-ar putea ca ușa potrivită pentru tine, cea pe care și-o va deschide însuși Dumnezeu, să fie chiar aproape de tine și să fie o binecuvântare, dar tu să nu o vezi.

De aceea, în momente de cumpănă, oprește-te și roagă-te ca Dumnezeu să închidă orice ușă care nu este de la El și să o deschidă doar pe cea potrivită pentru tine.

Doar ușa potrivită pentru tine se va deschide dacă alegi să te bizuiești pe Dumnezeu și să te oprești, să nu te grăbești, ci să privești către El și în jurul tău.

Privind în retrospectivă, această lecție a fost, cumva, o pregătire – o lecție care m-a învățat să mă opresc și să nu mă mai grăbesc. Graba și agitația sufletească aduc confuzie. De aceea am înțeles că, atunci când lucrurile se încurcă, trebuie să te oprești și să nu te grăbești, ci doar să privești în jur pentru a găsi claritate.

Am alergat către diferite uși, însă acele uși mi s-au închis în față, clar și răspicat, aducând asupra mea nervozitate, agitație, confuzie și îngrijorare, mai ales pentru că exista doar o anumită perioadă de timp pentru lucrul pentru care băteam la diferite uși.

M-am întors în locul din care pornisem și m-am oprit, rugându-mă în gândul meu. Brusc, am realizat că foarte aproape de mine era o astfel de ușă – una de care aveam atâta nevoie. În acel moment, am bătut la ușă și mi s-a deschis, chiar la limita timpului.

Acolo, aproape de mine, s-a deschis acea ușă atât de necesară. Pot să spun că ajutorul îți vine de la Domnul atunci când toate ușile și se închid, dar una este deschisă în mod special de către El pentru tine. El pune oameni, chiar și străini, la dispoziția ta.

Atunci am înțeles că uneori și noi facem la fel. Ne depărtăm de Sursă pentru a bate la diferite uși fără să-l cerem călăuzirea clară lui Dumnezeu, iar apoi suportăm consecințele – și nu sunt deloc plăcute. Am citit mai demult că Dumnezeu va lucra mereu între un om credincios și unul necredincios pentru a-și împlini lucrarea desăvârșită: celui necredincios, pentru a-i arăta că El există, iar celui credincios, pentru a-i întări credința. Aceasta a fost o altă lecție frumoasă pe care am învățat-o de-a lungul anilor.

Dumnezeu are un mod tainic de a ne răspunde la rugăciuni, uneori prin astfel de lecții care rămân ca o mărturie vie în cugetul meu, amintindu-mi că Dumnezeu, care își păzește copiii, știe ce este cel mai bine pentru mine și că El va deschide ușa potrivită pentru cei care îl recunosc ca Domn înaintea lor.

Dacă astăzi ești, cumva, în grabă, oprește-te și roagă-te pentru călăuzire, ca Dumnezeu să deschidă ușa potrivită pentru tine, iar ceea ce nu este pentru tine să închidă.

Crede-mă... uneori El nu o închide din cauza încăpățănării noastre sau, mai bine spus, El o închide, dar noi continuăm să batem la acea ușă, iar apoi suferim consecințele.

De aceea, draga mea, Dumnezeu netezește calea sub pașii tăi dacă îl pui pe El înaintea ta și lași ca Mâna Sa să te călăuzească, după cum găsim scris în Proverbe 3:6: „Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările”, dar tu trebuie să te încrezi în El.

„Doamne, închide, dar, orice ușă care nu este pentru mine, chiar dacă eu bat la ea, și deschide-o doar pe cea potrivită pentru mine... căci Tu mă cunoști mai bine!” – aceasta este rugăciunea mea ori de câte ori am nevoie să bat la diferite uși. Iar El, în bunătatea Sa cea mare, mă călăuzește, iar eu simt călăuzirea Sa.

Fii mereu atentă la Șoapta Blandă a Bunului Pastor, pentru că... „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine.” (Ioan 10:27)

Mihaela Ciorei

Deșertăciunea muncii de mamă

Dragi prietene, vă deschid cu drag ușa casei mele într-o dimineață „normală”, ca să vă arăt ce face o mamă cu 3 copii mici când „doar stă acasă” și este „fără activitate”.

Am 3 copii: un băiețel foarte curios de 4 ani, o fetiță foarte dulce de 2 ani și încă un băiețel micuț de câteva luni.

La ora 7 dimineața sună ceasul deșteptător al soțului meu și îl aud că se ridică din pat. Mă ridic și eu foarte încet, deoarece îmi doresc să petrecem împreună acel timp înainte să plece de acasă. Cum mă ridic, deși copiii dormeau profund, ca niște magneți, își deschid ochisorii micuți și întind mânuțele, cerând să fie luați în brațe cât mai repede. Și asta se întâmplă la fel în fiecare dimineață. Niciodată nu înțeleg cum își dau seama că mă ridic din pat, când o fac în cea mai profundă liniște.

Îi iau pe rând și îi aduc în camera de zi. În timp ce pregătesc mâncarea soțului meu, fiecare începe să își exprime dorințele: „vreau să mănânc omletă, vreau să mănânc un măr... vreau apă, vreau să îmi fie schimbat scutecul...”. Dar când începe cel micuț să își exprime dorințele, las totul și îl iau în brațe să îl alăptez.

În acest timp, soțul ne sărută pe toți și pleacă la lucru. Cât timp îl alăptez pe cel mic, văd din nou ghiveciul cu flori aproape uscate de pe pian, la care m-am gândit în fiecare zi că îl voi uda, și îmi propun din nou că azi va fi ziua în care chiar voi reuși să iau apă într-un pahar și să o pun pe pământul uscat din ghiveci.

Priveliștea spre curte este dezolantă. O grămadă mare de frunze aduse de vânt așteaptă să fie adunate de câteva săptămâni.

Și în fiecare zi mă uit la ele și îmi zic: „Mi-aș dori să am măcar câteva minute să îmi iau niște papuci, o haină și să le mătur.”

După un sfert de oră, douăzeci de minute, bebelușul a adormit, așa că repede am schimbat fetița mai mare de scutec, le-am pregătit ceva de mâncare, am adunat puțin lucrurile și gata – cel mic s-a trezit.

L-am adus în camera de zi, unde eram cu toții, și l-am lăsat în pătuț câteva minute. Cam 10-20 de minute a fost liniște. Am mâncat și eu ceva rapid, m-am uitat cu copiii mai mari în niște cărți pe care mi le-au adus ei și gata: iar alăptat, iar adormit. De data aceasta am stat cu el în brațe, cu speranța că va dormi mai mult, dar s-a trezit după aproximativ 45 de minute.

L-am pus într-un wrap și am început să curăț legumele pentru masa de prânz. După ce am terminat, i-am îmbrăcat pe toți trei ca să mergem afară. Copiii mei nu au suportat niciunul dintre ei căruciorul, așa că, de cele mai multe ori, îi scoteam afară în ham, wrap sau marsupiu.

Dar în ziua aceea simțeam că am mai multă energie, deoarece reușisem să dorm mai multe ore legate, așa că mi-am dorit să mătur frunzele de pe terasă. Așa că am insistat. Am pus bebelușul într-un sac de dormit și l-am așezat în cărucior. La aer proaspăt, bebelușul a adormit.

M-am dus repede în garaj să iau niște mături și fărașe ca să adun frunzele. Când m-am întors, cel mic deja începea să plângă. M-am gândit: „Copilaș, o să te las să plângi puțin, chiar am ceva de făcut.”

Băiețelul cel mare luase una dintre mături, iar fetița își dorea să o aibă și ea. Aveam doar două mături.

A încercat să i-o ia de la frățiorul ei mai mare, iar el a îmbrâncit-o. Ea a început să plângă. Am încercat să îi liniștesc, apoi fetița l-a lovit pe frățiorul ei mai mare.

Așa că a început un îngrozitor cor pe trei voci, care poate duce la disperare orice mamă. Toți trei plângeau, iar eu mă grăbeam cât de tare puteam să adun acele insuportabile frunze uscate care îmi tulburau privirea de fiecare dată când mă uitam spre grădină.

În mintea mea era o furtună. De fiecare dată când „reușesc” să fac ceva, totul se năruie rapid. Dacă copiii mă văd spălând geamuri, vin după mine și încearcă să spele și ei pe urmele mele, așa că totul devine mai rău decât la început.

Odată, băiețelul cel mare a fost atât de fascinat de felul în care am spălat geamul de la ușa livingului, încât nu s-a mulțumit doar să spele și el cu buretele și apă. A dat pe geam cu tot ce mâncase în ziua aceea, așa că a fost mult mai rău decât la început.

Frustrarea aceasta, că trebuie să faci doar pași mici și că tot ce construiești se năruie foarte repede, poate fi copleșitoare pentru o mamă, mai ales atunci când, așa cum eram și eu, nu ai pe cineva care să vină să îți dea o mână de ajutor.

Am luat copiii pe rând în brațe și i-am adus în casă, i-am dezbrăcat, le-am schimbat scutecele unde era nevoie și, din nou, am gătit rapid și i-am hrănit pe cei mici. Cel mic, înfometat după atâta aer proaspăt și plâns, trebuia pus primul la sân și adormea acolo.

Dilema era următoarea: dacă îl puneam jos, se trezea și devenea morocănos; dacă îl țineam în brațe, nu îi puteam hrăni pe ceilalți. Așa că am mai așteptat puțin și, mai târziu, l-am pus în pat, dar s-a trezit.

Îl aduc în living și le dau mâncare copiilor mai mari.

Cel mic începe din nou să plângă, îl iau în wrap și încep să pregătesc cina. În acest timp, copiii mai mari se joacă și scot toate jucăriile din toate cutiile lor, împrăștiindu-le în mijlocul casei. Aș putea să mă lupt cu ei să nu le scoată pe toate, dar atunci nu mai reușesc să termin mâncarea la timp până se întoarce soțul meu de la lucru, așa că îi las să facă ce vor, iar eu, cu bebelușul mic în marsupiu, pregătesc cina.

Nu mai vorbesc de cumpărături, spălat haine, făcut baie copiilor sau alte lucruri care vin pe deasupra. Nu mai vorbesc de timp pentru mine, să fac un duș sau măcar să găsesc acel moment în care să mă spăl pe dinți.

După ce ajunge soțul meu acasă, mă ajută să pun masa, apoi să punem toți copiii în pat, iar el strânge bucătăria și pune vasele la spălat.

Mă întind alături de copii și mă gândesc: „Ah, în sfârșit mă odihnesc”, când aud o voce mică ce mă cheamă: „Mami, te rog, îmi spui o poveste?”

Să mă adun din nou ca să spun o poveste înseamnă să nu mai am timp nici măcar pentru gândurile mele. Și asta înseamnă, de cele mai multe ori, să fii mamă de copii mici: să te jertfești și să dai totul – laptele tău, energia ta, bucuria ta, gândurile și cuvintele tale... totul!

Să fii mamă nu este ușor. Am avut meserii foarte solicitante, dar niciuna nu m-a consumat atât de tare. Poate și pentru că nu îmi era chiar întreața inimă acolo. Mergeam acasă și acolo era o altă parte a vieții mele, dar acum nu mai există acel „plec acasă și mă deconectez”. Ca mamă, ca femeie, ca soție, sunt 24 de ore din 24, în fiecare zi, în acest rol, fără niciun loc de evadare. Zi și noapte sunt acolo, pe același câmp de luptă, pe același drum și în aceeași grădină plină de iubire.

Somnul este întrerupt în fiecare noapte, ca o hârtie franjurată, așa că în unele zile simt că sunt aproape să mă prăbușesc pe podea. Apoi există atâta deșertăciune care parcă plutește în acest rol. Când reușești să speli toate vasele și să le pui la loc, trebuie din nou să gătești ca să le umpli, iar ele vor deveni din nou murdare, apoi goale, și iar vor trebui umplute.

Există zile când sunt o gospodină și reușesc să fac o mâncare delicioasă, cu prețului unui timp îndelungat petrecut în bucătărie, dar în acele zile nu mai reușesc să petrec suficient timp cu copiii, iar casa rămâne dezordonată. În alte zile fac curățenie – și mie îmi place o casă curată – dar atunci copiii sunt neglijăți, nu mai reușesc să gătesc ceva extraordinar, iar copiii merg la culcare flămânzi și, din nou, nu dorm, gândindu-mă că sunt flămânzi. În casa, în ziua următoare, începe să semene izbitor cu cea din ziua precedentă.

Când reușesc să fac mâncare bună pentru mai multe zile, să fac și puțină curățenie și să mă organizez astfel încât să am și timp de joacă sau timp de răsfoit cărți cu copiii, apar rapid alte situații care îmi arată cât de limitată sunt.

Deci, slujba de mamă este atât de umilă. Nu te poți simți niciodată mândră de tine și nici pe deplin mulțumită. Este un mod de a te dezbrăca de sine la nivel de universitate. Adesea m-am gândit că atunci când Domnul dorește să te învețe îndelunga răbdare sau dezbrăcarea de sine, te face mamă.

„O deșertăciune a deșertăciunilor” este toată această trudă zilnică, dar cu siguranță împlinită pentru cineva care merită toată această trudă. Într-o zi mă gândeam la această muncă nesfârșită, care se vede doar atunci când nu o faci și care te învâрте într-un cerc al deșertăciunilor ce te amețește și îți paralizează mintea, și vorbeam cu Domnul despre asta.

Într-o dimineață, soțul meu și-a luat rămas bun de la mine și a plecat la lucru. El lucrează în reamenajări interioare și face cu mâinile lui lucrări extraordinar de frumoase. În perioada aceea lucra la o baie.

Și vorbeam cu Domnul în acea dimineață și spuneam: „Doamne, soțul meu merge la lucru și lucrează, iar la finalul zilei poate face un pas în spate și poate spune: «Este frumos ce am făcut, este bine, este potrivit», și poate trăi cu acea mulțumire sufletească a unui lucru împlinit. În munca mea nu este așa. Cu cât mă străduiesc mai mult, parcă nimic nu se vede. Gătesc mâncare care se termină repede, spăl haine care se murdăresc foarte repede, fac curățenie care se transformă în haos și murdărie și mai repede. Asta devine atât de frustrant.”

Și atunci Domnul m-a întrebat: „Soțul tău face un pas în spate și vede rezultatul muncii lui pentru câteva zile.

Dar săptămâna următoare, după ce lucrarea este terminată, mai poate să meargă să vadă acea baie?”

Evident că nu putea. „Dar tu poți să îți vezi copiii și mâine, și peste un an, peste zece ani și peste douăzeci de ani, iar apoi și în veșnicie.” Iar acest lucru mi-a readus inima înapoi la cruce și la slujirea cu mulțumire și satisfacție.

În mijlocul deșertăciunii muncii de mamă se zidesc comori veșnice. Fiecare farfurie umplută cu mâncare, fiecare haină spălată, fiecare colț curățat, fiecare vas spălat, fiecare lacrimă ștersă, fiecare mângâiere clădește ceva ce rămâne veșnic – viața și sufletul soțului și ale copiilor noștri.

Aș vrea ca aceasta să fie o mare încurajare pentru fiecare mamă care se simte obosită și descurajată în munca ei. Noi nu creștem doar copii, noi creștem fiii ai Împărăției. Și acesta nu este un lucru mic și nici ușor. Tu crești fiii ai Împărăției cerești – băieți și fetițe care, în scurt timp, vor evangheliza lumea și vor purta mesajul lui Dumnezeu peste tot pe unde vor merge.

Unii vor fi în parlamente, în guverne, în săli de operații, în tribunale, în cabinete stomatologice sau poate într-o fermă. Nu contează unde vor fi... contează că ei vor oglindi măreția, gloria și frumusețea Domnului în acele locuri.

Iar Domnul ne face onoarea să împlinim primele nevoi ale acestor viitori purtători ai chipului lui Dumnezeu în lume. Și acesta este lucrul care dă valoare muncii tale de mămică de acum.

Anca Bordea

Falsa spiritualitate a creștinismului modern

Matei 23:25-26

Trăim vremuri cu adevărat complicate din multe puncte de vedere. Tehnologia ne fură tot mai mult din autenticitatea noastră ca oameni. Știrile false și manipulările ne fac să ne întrebăm care este, de fapt, adevărul. Nici mâncarea nu mai este ce a fost; aproape că nu mai știm ce mâncăm.

Relațiile au și ele de suferit. Parcă nu mai știm să iubim, nu mai știm să iertăm. Nici măcar nu mai știm să ne bucurăm.

Dar parcă cel mai grav dintre toate este creștinismul modern și falsa spiritualitate care vine odată cu acesta. Prefăcătoria, negarea durerii, lipsa cercetării lăuntrice și refuzul de a trăi Biblia sunt doar câteva dintre provocările reale pe care le trăiesc creștinii din ziua de azi.

Cuvântul „spiritualitate” are o definiție interesantă în DEX. Mai exact, „spiritualitatea este ceea ce caracterizează o colectivitate umană din punctul de vedere al vieții sale spirituale, al specificului culturii”. Așa văd oamenii acest concept, la care se adaugă tot ce ține de meditație, yoga, mindfulness, relația cu divinitatea etc.

Biblia definește acest concept al spiritualității la un nivel mult mai profund și mai înalt. A fi un om cu adevărat spiritual înseamnă să fii un om cu o viață schimbată, un om care trăiește și se dezvoltă având o relație reală cu Dumnezeu, în toată Trinitatea Lui.

O persoană spirituală, după Biblie, are roadele Duhului Sfânt. Are o minte înnoită (Romani 12:2) și o inimă curată. Iar toate acestea se văd în relația cu cei din jur, în bucuria profundă care persistă chiar și în încercare, în pacea care luminează ochii. Și, cel mai important, un creștin autentic iubește Biblia, o trăiește și o ia drept standard în tot ceea ce face. Dar ce facem când un creștinism modern ne predică o Evanghelie a prosperității? Când ni se spune — de multe ori chiar de la amvoane, din păcate — că avem un Hristos atent, sensibil și blând, care ne rezolvă orice durere aici și acum, care ne oferă izbăvire și bucurie permanentă pe acest pământ? De parcă El ar fi la cheremul nostru, cum se spune în popor.

Cum trăiești când ți se spune că ești imatur pentru că nu simți acum ceea ce doar în Cer poate fi trăit pe deplin? Sau ce să faci când ți se pare că doar tu trăiești în durere și că toți ceilalți din jurul tău nu par să aibă încercări?

Creștinismul modern îl acuză adesea pe credinciosul care experimentează durerea și îl consideră imatur sau chiar nevrotic din punct de vedere spiritual. Se promovează ideea că, dacă nu ești mereu calm, bucuros și echilibrat, atunci sigur este ceva în neregulă cu tine. Și așa se naște o falsă spiritualitate, care, din păcate, este tot mai prezentă în jurul nostru, cu preponderență în bisericile noastre.

Oamenii falși sunt cei care au o viață clădită pe fățarnicie. Cu o mână fură, iar cu cealaltă fac ceea ce ei numesc dărnice. Atitudinea lor este mereu una de calm exagerat — și fals, care se destramă în orice discuție mai provocatoare. Sunt implicați în multe activități religioase și au, evident, multe realizări.

Ei trăiesc în negarea durerii, într-o senzație acută de control. Nu recunosc dependența de Dumnezeu și sunt oameni mândri. Evident, nici ei înșiși nu admit asta, pentru că nu pot și nu vor să recunoască realitatea.

Bisericile tind să ofere scena unor astfel de persoane pentru că „dau bine”, pozând în niște farisei veritabili. Plâng în public din orice, afișează o fericire prefăcută și o pace șubredă, care lasă la iveală o autoapărare exagerată a propriei imagini. Toate acestea creează contextul unei manipulări emoționale și spirituale extraordinare.

Iar credincioșii naivi sau cei care îl caută sincer pe Dumnezeu sunt păcăliți să creadă că viața aceasta este fără durere și fără probleme sau că, orice s-ar întâmpla, Hristos va rezolva totul întotdeauna în favoarea lor.

Fariseii zilelor noastre caută să se bucure doar de lucrurile frumoase. Se concentrează pe partea superficială a vieții, din care fac adevărate barometre spirituale (politețe, limbaj îngrijit, îngăduirea păcatului etc.). Astfel, ajung niște moralști rigizi care se străduiesc să infuzeze în alții propriile lor standarde. Și uite așa ne trezim că se pune un accent exagerat pe formă — lungimea fustei, culoarea unghiilor, grosimea baticului, mersul la film etc. — iar păcatul real (bârfa, răutatea, fățarnicia, rănirea intenționată a fratelui tău, furtul, compromisul etc.) rămâne condamnat doar la nivel declarativ, dar netratat. Și nu doar atât — el se amplifică.

Este ca un cancer: fără tratamentul potrivit, se întinde în tot organismul și infectează toate celulele. Conținutul, substanța, valorile autentice și caracterul devin astfel ignorate, fără importanță. Iar, de cele mai multe ori, Biblia devine doar o

colecție de citate folosite atunci când este nevoie de acoperire pentru o anumită acțiune.

Oamenii care cred și trăiesc un creștinism modern se schimbă doar la exterior. Ei adoptă și dezvoltă atitudini măsurabile, superficiale. Își rezolvă problemele prin propriile capacități, fără o dependență totală de Hristos.

Pentru că sunt vase goale, de necinste și de ocară (așa cum scrie în Biblia, în epistolele către Timotei), ei îi condamnă pe cei care aleg să-și cerceteze inima. Îi numesc egoiști, lipsiți de dragoste frățească, concentrați pe sine. Și uită că cercetarea inimii este o calitate biblică și o rugăciune plăcută lui Dumnezeu (Psalmul 139:23-24).

Ei refuză să se cerceteze, dar nici nu se lasă cercetați. Folosesc expresii precum: „Dumnezeu așa îngăduie”, „El știe mai bine”, „El este suveran” — și consideră cazul închis. Toate aceste afirmații sunt adevărate, desigur. Dar cum s-a ajuns acolo? Ce am făcut eu în situația respectivă? Ce fac dacă copilul meu rebel nu se mai întoarce? Ce am de făcut dacă părintele pentru care mă rog moare de cancer? De ce nu mă pot lăsa pe deplin în mâna Lui?

Cei care trăiesc într-o astfel de rigiditate spirituală ascultă de Dumnezeu — sau cel puțin așa cred — dintr-o teamă profundă de frustrare, de durere și de neacceptare. Sunt îngroapați în dogmatism. Și îi îngroapă și pe alții.

Isus îi condamnă dur și foarte aspru pe farisei. Matei 23:25-26 este un pasaj fără echivoc — un pasaj valabil atunci și acolo, dar și aici și acum, pentru ei și pentru noi.

Sunt două versete care subliniază foarte clar părerea lui Isus despre fățarnicie, despre diferența dintre exterior și interior — atunci când te arăți într-un anumit fel, dar, în adâncul tău, realitatea este cu totul alta.

Aparențele contează mai puțin. Inima este cea care trebuie să fie curată. Și dacă, totuși, vrem să trăim autentic, cu speranța unei vieți fără durere, pe care o vom primi la venirea Lui, ce putem face? Dacă nu vrem să ajungem farisei, oamenii care trăiesc într-o spiritualitate falsă, mai există vreo speranță?

Da, există, evident. Până ești viu, până respiri, există speranță și pentru mine, și pentru tine. Scăpăm de falsa spiritualitate prin cercetare — cercetarea vieții, a inimii și a sufletului nostru. Cu adevărat, în profunzime și doar în lumina Cuvântului. Acesta este primul pas. Și, cel mai probabil, nu ne va plăcea ceea ce descoperim acolo. Dar aici intervine minunea: crucea Lui, moartea Lui pentru păcatele noastre, care nu doar că ne mântuiește, ci ne oferă și stabilitate în prezent și speranță pentru viitor. Stabilitatea bucuriei, a harului și a prezenței Sale. Și speranța că, în viitor, vom merge cu El într-o viață fără durere, o viață în care doar ne vom bucura.

O viață profund schimbată depinde de cât de mult îi permitem Duhului Sfânt să lucreze în noi sau dacă îi permitem. El ne oferă o dragoste neprefăcută, pentru ca și noi să putem iubi la rândul nostru. Ne ajută să fim credincioși recunoscători pentru jertfa Lui. Dacă suntem lideri într-un domeniu al bisericii, El ne dă capacitatea să devenim transparenți, integri și implicați. Oamenii care îi permit Duhului Sfânt să le schimbe ființa la cele mai profunde niveluri devin conștienți de dragostea lui Dumnezeu și lasă această dragoste să îi transforme. Citisem undeva că „adevărata schimbare presupune o schimbare lăuntrică profundă”. Și este cât se poate de adevărat. Acesta este, probabil, primul și cel mai important pas în a te adânci într-o spiritualitate așa cum o definește Dumnezeu.

Apoi, să ne lăsăm modelați de Duhul Sfânt, transformați și înnoiți. Astfel îl vom cunoaște mai profund pe Dumnezeu și „nemărginita Lui putere” (Efeseni 1:19). Iar acest lucru ne va schimba relațiile din jur, făcându-le mai rodnice și mai profunde. Ne va da puterea să fim ucenici autentici și reali ai Lui, să ducem Lumina până la capătul pământului — dar începând din interiorul ființei noastre. Să fim recunoscători pentru Cruce, să ne bucurăm de prezența Lui în fiecare zi și să trăim cu speranța revenirii Lui.

DAR: Totul se rezumă la o întrebare: Ce-ți dorești să fii: fariseu sau ucenic? În care spiritualitate vrei să trăiești: falsă sau autentică?

Care creștinism îl lași să lucreze în inima ta: modern, care nu supără pe nimeni sau biblic, cel propovăduit de Hristos?

Daniela Felecan

Dumnezeu lucrează minunat!

Lecții învățate din modul în care Dumnezeu a lucrat în zilele creației – partea I

Întotdeauna când am început citirea Bibliei, de obicei odată cu noul an, primul capitol din Geneza îl citeam într-o singură zi, alături de alte câteva capitole. Dar, în urmă cu câțiva ani, mi-am propus să meditez mai mult la Cuvântul și acțiunile lui Dumnezeu, cu scopul de a-l înțelege mai bine inima – am decis să mă opresc în mod voit mai îndeaproape asupra chemării, faptelor, gândurilor, cuvintelor, minunilor și lucrărilor Sale. Și ceea ce am descoperit m-a uimit profund!

Dacă Dumnezeu a acordat șase zile creației și încă o zi odihnei – doar pentru a admira ceea ce făcuse prin cuvânt, când tot ce făcuse prin cuvânt a durat doar câteva momente –, atunci mă voi opri și eu mai mult, chiar dacă nu înțeleg deplin...

Ziua 1: LUMINA

„Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!» Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.” (Geneza 1: 2-5)

- Când Dumnezeu vine, El aduce lumină, căci El Însuși este Lumina.
- Unde este Dumnezeu, nu poate fi întuneric!
- Întunericul este pregătirea unui nou început (înainte ca întunericul să devină prea adânc, Dumnezeu aduce lumina printr-un cuvânt).

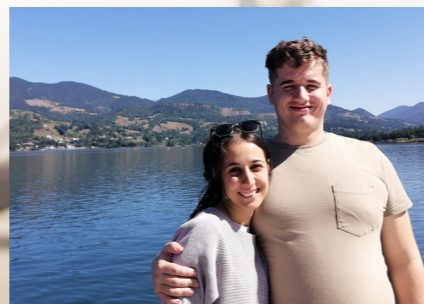
- Ceea ce spune Dumnezeu este întotdeauna împlinit, întrucât ceea ce El a conceput este „bun” (și, privind în perspectiva timpului, chiar „foarte bun”).
- Tot ce face Dumnezeu are un nume, chiar dacă este necunoscut de mine. Dumnezeu dă sens și însemnătate tuturor lucrurilor.
- Chiar în cea mai adâncă „golicuie” a întunericului, Îl pot simți pe Dumnezeu – Duhul Său e atât de aproape!

Ziua 2: CERUL

„Dumnezeu a zis: «Să fie o întindere între ape și ea să despartă apele de ape.» Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua.” (Geneza 1: 6-8)

- Dumnezeu vede în perspectivă și știe ce va urma (nimic nu scapă privirilor Sale!) – El are o perspectivă cerească chiar și asupra lucrurilor care pentru mine sunt neclare: El este în control, căci este Suveran.
- Dumnezeu este Creatorul și are un plan pe care îl poate duce la îndeplinire doar acolo unde domnește deplin!
- Va veni un moment în care Dumnezeu va face lumină, lămurind lucrurile incerte și punând granițe pe care nimeni și nimic nu le pot trece – iar așa cum stabilește Dumnezeu, așa este: NIMIC nu poate trece peste cuvântul Său.
- Dumnezeu are un nume pentru toate lucrurile, iar cele greu de înțeles le va transforma în minuni și splendori negândite, spre slava Lui.
- Dumnezeu lucrează în timp, după care tace, pregătind lucruri noi, alt nivel al minunilor, uneori lucruri mai înalte decât ce am văzut până în prezent.
- Lui Dumnezeu nu îi place haosul (haosul este punctul de plecare, însă nu reprezintă nicicum idealul lui Dumnezeu); de aceea, acolo unde este El Stăpân, va aduce ordine și armonie.
- Dacă Dumnezeu nu a agreat haosul nici măcar pentru câteva zile, eu de ce aş trăi în el sau de ce mi-ar plăcea?!
- Cu fiecare etapă („zi”), sunt mai aproape de scopul final (de împlinirea destinului meu).

Cristina-Daniela Cioara
București

Sunt multe momente în viață când avem posibilitatea să fim pentru cei din jurul nostru o adevărată binecuvântare. Când privim prin ochii lui Dumnezeu spre cei care ne înconjoară, vom putea observa atâtea nevoi și dorințe purtate în inimile lor, dar nerostite deseori. Poate am trecut pe lângă ei neobservându-i, sau poate am avut convingerea că altcineva se va ocupa de ei / ele. Însă, deseori suntem chiar noi acelea care putem acționa în cel mai potrivit mod și moment. Domnul e pregătit să ne vină în ajutor chiar astăzi, să ne deschidă ochii inimii să putem vedea clar câte persoane sunt întristate, neînțelese și fără speranță în jurul nostru. Unele au nevoie de o încurajare rostită cu dragoste și bunătate, altele poate doar de o îmbrățișare sinceră, iar altele doar să fie ascultate și înțelese. Îmi doresc să fim gata să pornim pe drumul acesta pline de bucurie, știind că Domnul este Cel care cunoaște pe fiecare în parte și ne poate călăuzi în vorbire și fapte. El este gata să lucreze prin orice femeie care se dăruiește lucrării Sale. Un mesaj simplu în ochii noștri poate fi un răspuns necesar în viața altora. Glasul nostru poate cuprinde ceea ce suspinele lor nu pot exprima prin cuvinte. Rugăciunile noastre pentru un suflet pot îmbrățișa mai calduros decât credem. „Omul are bucurie să dea un răspuns cu gura lui. Și ce bună este o vorbă spusă la vreme potrivită.” (Proverbe 15:23)

Aleg să fiu gata oricând pentru a oferi un zâmbet, o privire senină, căci Domnul a fost și este Bun, îmi oferă zi de zi binecuvântările Sale și mă învață cum să privesc spre nevoile altora, oferindu-le cuvinte încurajatoare din fântâna inimii mele...

„Ceea ce se află în fântâna inimii tale se va vedea și în găleata gurii tale.” (autor anonim)

Privind în viața mea, am observat încă din copilărie că mama noastră era atât de atentă la nevoile noastre și ale celor din jur.

Fântâna inimii care adapă suflete

Am învățat și de la ea ce înseamnă să îți jertfești timpul spre slava lui Dumnezeu și spre zidirea celor din casa ta, din jurul tău.

Am învățat să fiu gata să observ strigătul unor inimi din spatele tăcerii și să mă las folosită de Dumnezeu prin cuvinte puține, însă oferite cu har și prețuire.

Ceea ce doresc să evidențiez prin acestea e că oricine dorește să fie o binecuvântare, poate fi, atât timp cât vrea cu orice preț să ofere întâi ascultare, apoi înțelegere, blândete, răbdare, bunătate, dragoste, timp și dedicare. Oferă tot ce ai mai frumos, din suflet, iar cei ce te înconjoară vor simți dragostea Domnului pentru ei.

„Pentru noi Dumnezeu face multe lucruri frumoase în fiecare zi. Dar oare câte lucruri face El prin noi?” (Cristian Boariu)

Ocupându-ne de aproapele nostru cu atâta dăruire, vom fi pline de bucuria venită de la El, Creatorul nostru, care a pus în noi această iubire prin Fiul Său care S-a jertfit pentru noi și ne-a dăruit viață veșnică.

Iar spre finalul acestei meditații, vă îndemn să ne aducem aminte că deși uneori chiar și noi vom avea nevoie de o încurajare, mai presus de oameni e un Prieten, Domnul Dumnezeu, care mereu ne este aproape, ne-a țesut o făptură minunată și dorește ca fiecare dintre noi să știm cine suntem în El! Fie ca dragostea Lui să ne inunde inimile și din fântânile lor să curgă mereu cuvinte pline de har și speranță.

**Cu prețuire, Denisa-Rebeca Soos
România – S.U.A.**

între *teamă* și *curaj*

Frica este una dintre cele mai frecvente lupte din viața unei femei. Ea poate apărea în orice etapă a vieții: în adolescență, în tinerețe, la maturitate sau la bătrânețe. Uneori, frica este legată de viitor. Alteori, de copii, de familie, de sănătate, de singurătate, de eșec, de boală sau de moarte. Uneori se vede pe chip. Alteori este ascunsă adânc în inimă.

Biblia nu ne vorbește despre oameni care nu s-au temut niciodată. Biblia ne vorbește despre oameni care au învățat ce să facă atunci când i-a cuprins frica. „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine.” David nu spune: „Eu nu mă tem niciodată.” El spune: „Când mă tem, aleg să mă încred în Dumnezeu.” Teama este reală, dar nu trebuie să devină stăpână. În Hristos, teama nu trebuie să ne conducă viața.

Pentru a înțelege mai bine drumul dintre teamă și curaj, ne vom uita la viața Esterei. Estera era o tânără evreică ajunsă regină într-un imperiu străin. Era orfană și fusese crescută de vărul ei, Mardoheu. Mai târziu, a ajuns la palatul împăratului Persiei. Din exterior, cineva ar fi putut spune: „Ce viață frumoasă! Este regină!” Dar, în spatele poziției ei, era multă nesiguranță și, la un moment dat, o mare primejdie.

Poporul ei, evreii, urma să fie nimicit printr-o lege dată în împărăție. Iar Estera a ajuns în fața unei alegeri grele: să tacă și să se protejeze sau să meargă înaintea împăratului și să-și riște viața. Estera este o femeie aflată între teamă și curaj, între dorința de a se ascunde și chemarea de a face pasul potrivit.

1. Dumnezeuul meu este mai mare decât frica mea

Primul lucru de care are nevoie o femeie când se teme este să-și amintească cine este Dumnezeu. Frica ne stăpânește atunci când îngrijorarea ocupă toată inima, iar Dumnezeu pare departe. Când privim doar la ceea ce se poate întâmpla, suntem copleșite de frică. Când ne întoarcem privirea spre Dumnezeu, sufletul începe să se liniștească.

Estera a primit o veste cumplită: poporul ei urma să fie omorât. „Ce va fi? Ce pot face? Dacă voi muri? Dacă nu voi reuși?” Dar adevărul este acesta: înainte ca Estera să ajungă în palat, Dumnezeu era deja acolo. Înainte ca legea nedreaptă să fie scrisă, Dumnezeu știa. Înainte ca Estera să înțeleagă ce se întâmplă, Dumnezeu avea controlul situației.

Isaia 41:10 spune: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine.” Aceasta este prima mângâiere: Dumnezeu nu spune doar „Nu te teme”, ci spune și de ce să nu ne temem: „căci Eu sunt cu tine.” Când ne cuprinde frica, întrebarea nu este doar: „Cât de mare este problema mea?” Întrebarea este: „Cât de mare este Dumnezeu în ochii mei?”

Estera avea înaintea ei un împărat puternic, o lege nedreaptă și un dușman crud. Dar, deasupra tuturor, era Dumnezeu. Și noi avem nevoie să ne amintim același lucru. Dumnezeu este mai mare decât boala, mai mare decât viitorul necunoscut, mai mare decât slăbiciunea noastră, mai mare decât orice veste care ne tulbură. În momentele de teamă, cât de mare este Dumnezeu în ochii mei?

2. Știi cine sunt eu în Hristos

Multe frici pornesc din nesiguranță interioară. „Sunt destul de bună?” „Valorez ceva?” „Dacă dezamăgesc?” „Dacă nu sunt apreciată?” „Dacă ceilalți mă resping?”

Lumea ne învață să ne construim valoarea pe frumusețe, succes, familie, poziție, aprecierea oamenilor sau lucrurile pe care le facem bine. Dar toate acestea sunt schimbătoare.

Estera ar fi putut să se bazeze pe faptul că era regină. Dar poziția ei nu era sigură. În palatul Persiei, chiar și o regină putea fi în pericol. Dacă mergea înaintea împăratului fără să fie chemată, putea fi omorâtă. Așadar, dacă Estera s-ar fi sprijinit doar pe titlul ei, ar fi avut motive să tremure.

Dar Dumnezeu o chema să înțeleagă ceva mai profund: ea face parte din poporul lui Dumnezeu. Viața ei avea valoare înaintea Lui. Dumnezeu avea un plan pentru viața ei. Mardoheu îi spune Esterei că poate tocmai pentru o vreme ca aceasta a ajuns ea la împărăție.

Cu alte cuvinte: „Estera, viața ta nu este întâmplătoare. Locul în care ești nu este fără rost.”

Dar noi? În Hristos, nu suntem definite de slăbiciunile noastre, de eșecurile noastre, de părerile altora sau de rolurile noastre. Suntem iubite, iertate, primite și chemate de Dumnezeu.

Curajul crește când știi cine sunt înaintea Lui. Nu sunt doar o femeie care se teme. Sunt o femeie văzută de Dumnezeu. Nu sunt doar o mamă obosită. Sunt o fiică a Lui. Nu sunt doar o soție îngrijorată. Sunt a lui Hristos. Nu sunt doar suma greșelilor mele. Sunt răscumpărată prin har.

Când știi cui aparțin, frica de oameni nu mă biruiește.

Îmi iau valoarea din Hristos sau din ceea ce cred alții despre mine?

3. Dumnezeu este suveran acolo unde eu nu am control

De multe ori ne cuprinde teama pentru că nu putem controla ce urmează. Nu putem controla viitorul. Nu putem controla sănătatea. Nu putem controla inima copiilor. Nu putem controla reacțiile oamenilor. Nu putem controla trecerea anilor. Nu putem controla tot ce se întâmplă în familie.

Estera a ajuns într-o situație pe care nu și-a ales-o. Nu ea a ales să fie orfană. Nu ea a ales să ajungă într-un palat străin. Nu ea a ales amenințarea împotriva poporului ei. Nu ea controla inima împăratului. Nu ea controla legea imperiului. Și totuși, Dumnezeu era suveran. Suveranitatea lui Dumnezeu înseamnă că viața noastră nu este la întâmplare. Chiar și atunci când noi nu înțelegem, Dumnezeu vede întregul tablou. Estera vedea doar pericolul din fața ei. Dumnezeu vedea și eliberarea care urma să vină.

Acest adevăr nu ne cheamă la pasivitate. Estera nu a spus: „Dacă Dumnezeu este suveran, eu nu fac nimic.” Nu. Ea a făcut ceea ce ținea de ea. A postit. S-a pregătit. A mers înaintea împăratului. Dar rezultatul l-a lăsat în mâna lui Dumnezeu.

Aici este o lecție importantă pentru noi: credința nu înseamnă că nu fac nimic.

Credința înseamnă că fac ceea ce îmi cere Dumnezeu și las rezultatul în mâna Lui.

Filipeni 4:6 spune: „Nu vă îngrijorați de nimic...” Asta nu înseamnă: „Să nu vă pese de nimic.” Înseamnă: „Nu purtați totul ca și cum Dumnezeu nu ar exista.”

Noi facem partea noastră cu credințioșie. Dar nu suntem chemate să controlăm totul. Suntem chemate să ne încredem în Dumnezeu, care controlează totul. Ce anume încerc să țin sub control, deși ar trebui să-l încredințez Lui?

4. Rugăciunea este locul unde nu mai port singură povara

Frica devine copleșitoare atunci când rămâne doar în interiorul nostru. Când vorbim numai cu noi înșine despre problemele noastre, îngrijorarea crește. Gândurile se repetă. Scenariile se înmulțesc. Inima obosește.

Dumnezeu ne-a dat rugăciunea ca loc al transferului poverii. Filipeni 4:6-7 spune: „Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.”

Acest verset nu spune că nu vom avea motive de îngrijorare. Spune să nu le păstrăm pentru noi. În îngrijorare, vorbesc cu mine despre problemele mele. În rugăciune, vorbesc cu Dumnezeu despre ele. În îngrijorare, țin problema strâns în mâini. În rugăciune, o pun în mâna lui Dumnezeu. Și Estera face acest lucru într-un mod potrivit vremii ei: înainte de a merge la împărat, cere post. Ea nu aleargă direct în fața pericolului bazându-se pe frumusețea ei, pe poziția ei sau pe inteligența ei. Ea caută sprijin înaintea lui Dumnezeu.

Când spune: „Dacă va fi să pier, voi pieri”, nu vorbește ca o femeie nepăsătoare, ci ca o femeie care a pus situația în mâna lui Dumnezeu. Curajul ei nu vine din lipsa fricii, ci din încredere.

Filipeni 4:7 spune ceva extraordinar: pacea lui Dumnezeu ne păzește inimile și gândurile în Hristos Isus. Nu doar emoțiile. Nu doar starea de moment. Ci și gândurile — acolo unde frica lucrează cel mai mult. Acolo unde apar întrebările: „Dacă...?”, „Poate...”, „Ce mă fac...?” Dumnezeu poate aduce pace până la nivelul gândurilor. Aceasta este pacea în Hristos: nu doar o liniște de suprafață, ci o pază adâncă peste inimă și minte.

Când mă tem, vorbesc mai mult cu mine însămi despre problemă sau vorbesc cu Dumnezeu despre ea?

5. Cuvântul lui Dumnezeu luminează gândurile mele

Frica se hrănește adesea din scenarii. „Dacă se întâmplă ceva rău?” „Dacă nu reușesc?” „Dacă se îmbolnăvește cineva?” „Dacă rămân singură?” „Dacă lucrurile nu se mai schimbă?”

Multe frici pornesc din nesiguranță interioară. „Sunt destul de bună?” „Valorez ceva?” „Dacă dezamăgesc?” „Dacă nu sunt apreciată?” „Dacă ceilalți mă resping?”

Lumea ne învață să ne construim valoarea pe frumusețe, succes, familie, poziție, aprecierea oamenilor sau lucrurile pe care le facem bine. Dar toate acestea sunt schimbătoare.

Mintea fără adevăr produce anxietate. Mintea hrănită cu Scriptura primește stabilitate.

În istoria Esterei, vedem cum un cuvânt potrivit a schimbat direcția inimii ei. Mardoheu îi transmite Esterei un mesaj greu, dar adevărat: să nu creadă că va scăpa doar pentru că este în palat. Apoi îi spune că poate tocmai pentru o vreme ca aceasta a ajuns la împărăție.

Acest cuvânt o trezește. O cheamă la responsabilitate. Nu îi promite că totul va fi ușor. Dar îi amintește că viața ei are un rost mai mare decât siguranța personală.

Așa lucrează și Cuvântul lui Dumnezeu în noi. El nu ne spune întotdeauna tot viitorul, dar ne luminează pasul următor.

Frica spune: „Nu vei face față.”

Cuvântul spune: „Eu te întăresc.”

Frica spune: „Ești singură.”

Cuvântul spune: „Eu sunt cu tine.”

Frica spune: „Nu te ajută nimeni.”

Cuvântul spune: „Eu îți vin în ajutor.”

Frica spune: „Vei cădea.”

Cuvântul spune: „Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.”

Isaia 41:10 devine astfel un răspuns direct pentru inima temătoare: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine.” Nu: „Nu te teme, pentru că totul va fi ușor.” Nu: „Nu te teme, pentru că vei controla totul.” Ci: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine.”

O femeie care se hrănește cu Scriptura nu va avea o viață fără lupta cu teama, dar va avea adevăr cu care să răspundă fricii. Teama nu are ultimul cuvânt.

Din ce îmi hrănesc mai mult mintea: din Cuvântul lui Dumnezeu sau din gânduri care mă tulbură?

6. Dumnezeu nu m-a chemat să lupt singură

Frica iubeste izolarea. Când o femeie se teme, una dintre ispite este să tacă, să se închidă și să poarte totul singură. Poate spune: „Nu vreau să deranjez.” Sau: „Ce vor crede despre mine?” Sau: „Mai bine nu spun nimănui.”

Dar Dumnezeu nu ne-a creat pentru izolare.

Estera nu a dus singură povara. Ea l-a avut pe Mardoheu, care i-a spus

adevărul. A avut poporul care a postit împreună cu ea. Înainte de pasul greu, nu a rămas izolată în palat cu frica ei. A cerut sprijin.

Ce lecție importantă pentru noi: uneori, curajul începe cu o propoziție simplă spusă unei persoane de încredere: „Roagă-te pentru mine.” „Mă tem.” „Am nevoie de un sfat.”

Nu înseamnă să spunem totul oricui. Avem nevoie de înțelepciune. Dar avem nevoie și de părtășie.

Dumnezeu lucrează adesea prin oameni: printr-o prietenă credincioasă, printr-un sfat, printr-o rugăciune, printr-o mână întinsă, printr-o prezență tăcută chiar.

Uneori Dumnezeu nu îndepărtează imediat povara, dar trimite pe cineva lângă noi ca să ne ajute să o poarte.

Și poate că, într-o altă zi, noi vom fi acea femeie pentru altcineva: o femeie care nu se grăbește să judece, o femeie care ascultă, o femeie care amintește adevărul, o femeie care se roagă.

Există în viața mea o prietenă căreia îi pot spune sincer lupta mea?

7. Nădejdea vesnică schimbă felul în care abordez teama

Multe temeri se adună, în cele din urmă, în frica de pierdere: frica de a pierde sănătatea, frica de a pierde pe cineva drag, frica de a pierde controlul, frica de moarte.

Estera a stat în fața unei astfel de frici. Ea știa că, dacă merge înaintea împăratului fără să fie chemată, putea muri. „Dacă va fi să pier, voi pieri.” Nu sunt cuvinte ușoare. Nu sunt cuvinte spuse de cineva care nu înțelege pericolul. Sunt cuvintele unei femei care a ajuns să prețuiască ascultarea de Dumnezeu mai mult decât siguranța ei imediată. Pentru noi, nădejdea este și mai clară în Hristos. Domnul Isus a biruit moartea. De aceea, pentru credincioasă, moartea nu mai are ultimul cuvânt. Boala nu are ultimul cuvânt. Bătrânețea nu are ultimul cuvânt. Pierderea nu are ultimul cuvânt. Hristos are ultimul cuvânt.

Această nădejde nu ne face insensibile. Nu ne ia lacrimile. Nu înseamnă că despărțirile nu dor. Dar ne ajută să privim dincolo de ceea ce se vede acum. În Hristos, curajul nu înseamnă că nu ne mai temem niciodată. Curajul înseamnă că ne încredem în Cel care ne ține și dincolo de ceea ce putem controla.

„Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine.” Nu doar când neliniștea este trecătoare. Nu doar când problema se rezolvă repede. Nu doar când înțelegem totul. Ci ori de câte ori ne temem. Privesc eu viața doar prin ceea ce se vede acum sau în lumina veșniciei?

Estera a fost între teamă și curaj. Între îngrijorare și încredere. Între tăcere și ascultare. Între protejarea propriei vieți și pasul făcut pentru un rost mai mare. Ea nu a știut tot viitorul. Nu a avut control asupra reacției împăratului. Nu a avut garanții omenești. Dar a făcut pasul potrivit.

Dumnezeu nu ne cere să fim femei fără frică. Ne cheamă să fim femei care știu unde să ducă frica. Când ne cuprinde teama, să spunem: „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine.”

Când îngrijorarea ne apasă, să ne amintim: „Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu.” Când gândurile ne frământă, să cerem pacea promisă: „Pacea lui Dumnezeu... vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.”

Și când ne simțim slabe, să auzim glasul Domnului: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor, Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.” Aceasta este trecerea de la teamă la curaj: nu prin puterea noastră, ci prin prezența Lui. Nu prin controlul nostru, ci prin suveranitatea Lui. Nu prin antrenarea sinelui, ci prin pacea Lui, care ne păzește inima și gândurile în Hristos Isus. Pace deplină, încredere în El.

Așa să ne ajute Dumnezeu.

Jeni Rosian

Ochii Lui

*De-aș pricepe-ntotdeauna
Că ochii Lui mă urmăresc,
N-aș zice: „Numai acuma
Azi să mai greșesc.”*

*Ochii Lui privesc în lume,
La omul pierdut privesc;
Privesc astfel și la mine,
Dacă îl ascult, trăiesc.*

*În orice clipă, în orice loc,
La tristețea sau bucuria mea,
Cu blândețe sau cu foc,
Ochii Lui mă-nconjoară pururea.*

*De-aș putea întotdeauna,
Clipă de clipă să-mi amintesc
Că ochii Lui mă urmăresc,
N-aș spune: „Numai acuma
Pot să mai greșesc!”*

Dragi prietene,

Mă gândesc ce repede trece viața... probabil că și voi vă gândiți de multe ori la acest lucru, nu spun o notate. Dar mă gândesc la câtă experiență am acumulat în trecerea anilor... și tocmai acum, când știu ce este viața, cum să mă feresc de necazuri, de unele persoane care pretind că sunt prieteni, însă nu sunt: tocmai acum firul vieții este spre sfârșite. Căci spune Domnul în Biblie: „Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor nu este decât trudă și durere, căci trece iute, și noi zburăm” (Psalmul 90:10).

Da... trudim și nu luăm nimic cu noi... Dragi prieteni, să ne îndreptăm privirea în sus, să căutăm să facem voia lui Dumnezeu, căci acolo ne vom trăi veșnicia. Și dacă, atât cât am fost pe pământ, noi am trăit doar pentru viața aceasta, când vom părăsi pământul, nu vom putea intra în cer. Trebuie să ne pocăim; în zilele noastre, în țara noastră există libertate religioasă, așa că sunt Biblii, televiziuni creștine, pe internet predici, cărți creștine... nimeni nu poate spune că nu știe, că nu a auzit.

Însă religia nu duce în cer, ci doar o relație adevărată cu Domnul Isus, care schimbă viețile noastre. Așa că vă îndemn cu toată dragostea: căutați pe Dumnezeu din toată inima și El Se va lăsa găsit!!!

Cristea Maricica,
Ciclova Montană, Caraș-Severin

Rutina de skincare

trebuie să se potrivească vieții tale, nu invers"

Dr. Gabriela Bud este medic dermatolog, pasionată de skincare medical și educație, dar, dincolo de halat, este și mamă. Iar acest rol i-a schimbat perspectiva nu doar asupra timpului, ci și asupra felului în care vede îngrijirea pielii: mai realist, mai simplu, mai ancorat în viața de zi cu zi.

Între consultații, conținut educativ și viața de familie, Gabriela vorbește despre echilibrul dintre a avea grijă de piele și a avea grijă de tine, fără presiunea perfecțiunii.

„După ce devii mamă, rutina poate să fie simplă, dar consecventă, și nu perfectă.”

„Pentru mine, rutina de îngrijire este deja un obicei, la fel ca spălatul pe dinți, așa că nu sar peste ea. Nu este ceva opțional, dar nici nu mai este complicată. Inclusiv în spital, după ce am născut, am avut o mică rutină – o curățare și puțină hidratare - mm și m-a făcut să mă simt mai bine.

Dimineața, rutina este simplă și rapidă, de multe ori cu bebelușa lângă mine, curioasă să vadă fiecare pas. Seara, în schimb, după ce adoarme, devine momentul meu de răsfăț, un mic ritual de relaxare după o zi plină.

Cred că acesta este mesajul important: rutina nu trebuie să fie perfectă, ci consecventă și adaptată vieții reale.”

O rutină de bază este suficientă pentru rezultate reale

Cum ar trebui să arate o rutină corectă, dar simplă?

Dimineața, rutina poate fi redusă la trei pași esențiali: curățare blândă, hidratare și protecție solară.

„Este suficient pentru majoritatea persoanelor, dacă este făcută consecvent. Dacă vorbim despre un ten gras, de multe ori hidratarea și protecția solară pot fi făcute 2 în 1, cu un singur produs, și atunci ne rezumăm la doi pași.”

Seara, lucrurile pot fi puțin mai complexe: curățare corectă (de multe ori curățare dublă, în doi pași, mai ales dacă folosim SPF sau machiaj ori dacă tenul este încărcat), produse active – seruri, dacă este cazul (ex. retinol) — și cremă hidratantă pentru refacerea pielii.

„Nu avem nevoie de 10 produse, ci de câteva bine alese și folosite constant.”

Curățarea corectă înseamnă echilibru

„Cea mai frecventă greșală în ceea ce privește curățarea este dezechilibrul, căderea în extreme.

Fie nu curățăm suficient și nu facem curățare dublă atunci când ar trebui, fie exagerăm și agresăm pielea, cu mai mult de două curățări pe zi sau cu produse prea agresive.

După curățare, pielea ar trebui să se simtă curată, dar confortabilă, fără senzația de uscăciune sau de piele care strânge.”

Hidratarea nu este suficientă fără o barieră sănătoasă

„Hidratarea aduce apă în piele, dar, dacă bariera cutanată este afectată, aceasta se pierde rapid. De aceea, este important să nu ne concentrăm doar pe hidratare, ci și pe repararea pielii, pentru că bariera pielii este cea care menține hidratarea. Doar așa putem avea rezultate pe termen lung. Ingredientele utile pentru repararea barierei pielii sunt, de exemplu, ceramidele.”

SPF-ul nu este un moft, ci prevenție

„Din păcate, mulți încă nu realizează cât de utilă este protecția solară în prevenție. Problemele pe care le previne apar în timp, iar oamenii tind să reacționeze mai degrabă decât să prevină. Dar cea mai bună soluție este să previi.

Știu că multe persoane sunt încă reticente la produsele de protecție solară pentru că au încercat în trecut produse cu texturi mai neplăcute – grase, unsuroase, lipicioase – însă lucrurile au evoluat, iar formulele actuale sunt mult mai ușor de introdus în rutină.”

Retinolul este eficient, dar trebuie folosit corect

„După o anumită vârstă, începem să ne gândim la calitatea pielii și la prevenția semnelor de îmbătrânire. Retinolul este unul dintre cele mai dovedite și eficiente ingrediente, însă poate irita atunci când tenul nu este obișnuit cu el.

Produsele cu retinol se introduc treptat, o dată la câteva zile, în strat subțire, doar seara și neapărat într-o rutină care conține curățare blândă, hidratare și protecție solară.”

Skincare-ul nu înseamnă perfecțiune, ci consecvență. Nu înseamnă multe produse, ci alegeri potrivite. Nu înseamnă timp în plus, ci integrare în viața ta reală.

Iar uneori, cea mai bună rutină este cea pe care reușești să o faci, chiar și în zilele aglomerate, chiar și atunci când ești mamă, chiar și atunci când nu ai timp pentru varianta ideală.

Pentru că, în final, grija față de piele începe cu grija față de tine.

Gabriela Bud (foto)

3 mărturii

Dragi surori,

Sunt Angie Wang. Locuiesc într-un loc îndepărtat numit Wuhu, China. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a îngăduit să traversăm munți și mări, mii de kilometri distanță, pentru a ne întâlni. Sunt sincer recunoscătoare și bucurătoare că am ocazia să împărtășesc cu voi trei mărturii la care m-am gândit recent. Nimic extraordinar – doar trei mărturii.

Prima mărturie:

Cum privim lucrurile care ni se întâmplă în viața de zi cu zi

În fiecare dimineață, din clipa în care deschidem ochii, lucrurile încep să se precipite în viața noastră: responsabilitățile familiei, provocările obișnuite de la serviciu și tot felul de situații neașteptate. Uneori parcă suntem atrași într-un vârtej din zori și până-n noapte și luăm decizii instinctiv, cu teamă, nesiguranță pe baza închipuirilor, fără să ne oprim măcar puțin ca să ne întrebăm: „cum ar trebui să privim tot ceea ce ni se întâmplă? Există o cale potrivită de a ne trăi viața fără să fim înghițiți de ea?”

Anul trecut mi-am pierdut locul de muncă deoarece compania a decis să mute întregul departament într-un alt oraș. Căutam un nou serviciu în Shanghai, unde locuiește familia mea, însă toate oportunitățile de acolo păreau zadarnice. În schimb, continuam să primesc oferte de muncă dintr-un alt oraș.

M-am rugat astfel: „Doamne, mă uit spre Tine din adâncul fântâniei și cred că voia Ta există undeva în toate acestea. Fă să fie așa cum voiești Tu, nu cum vreau eu. Doamne, unde vrei să merg? Dacă vrei să plec din orașul în care trăiesc acum, fă ca totul să decurgă bine.” Și da, în cele din urmă, mutarea la Wuhu a decurs bine și nu am mai rămas în Shanghai. (De aceea vă salut acum din Wuhu.)

Treptat am înțeles că „mutarea de una singură într-un alt oraș și despărțirea temporară de familie” era voia lui Dumnezeu. Atunci m-am predat voii Lui și am încetat să mai încerc să fac lucrurile altfel. După aceea, totul a devenit mult mai ușor, ca atunci când urci un munte și vezi în vale întinsa câmpie – începi pur și simplu să urmezi cursul lucrurilor.

Locuiesc în Wuhu de nouă luni. Munca la noua companie merge bine și am avut ocazia să o cunosc pe Rodica Baci și, de asemenea, să vă scriu vouă. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a învățat cum să privesc lucrurile din viața mea. Noi ar trebui să aducem înaintea Lui toate lucrurile, nu doar marile decizii, pentru ca astfel să nu ne mai pierdem într-un vârtej de frământări și suferință, ci să căutăm voia Sa.

Ar trebui să învățăm de la Avraam. Dumnezeu i-a spus să se ridice și să plece, iar el a mers fără ezitare și fără întrebări. Și noi ar trebui să încercăm să înțelegem de ce îngăduie Dumnezeu anumite lucruri în viața noastră, nu doar să privim ceea ce se vede la suprafață. Ar trebui să privim la „Jucătorul de șah” care mută piesele, nu doar la piesele în sine.

Așa cum spune Biblia în Matei 7 cu 7: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.”

Dragile mele surori, în cele din urmă veți descoperi că viața nu este chiar atât de grea. Ea devine mai ușoară atunci când o privim prin prisma voii lui Dumnezeu și alegem să-L urmăm. El ne va conduce pe fiecare la destinația finală.

A doua mărturie:

Despre învățare și creștere personală

Sunt sigură că multe dintre voi sunteți de acord că viața înseamnă învățare. Totul este lecție și învățare – nu mă refer doar la informație, ci la tot ceea ce întâlnim: oameni, locuri, experiențe.

De ce trebuie să continuăm să învățăm? Din perspectiva mea, viața este foarte scurtă. Avem mai puțin de o sută de ani pe acest pământ, iar în raport cu Universul suntem ca un fir de praf, ca un grăunte de nisip în deșert sau ca o picătură de apă în mare. Nu putem controla timpul și spațiul acesta imens, dar putem prețui șansa de a trăi: să vedem mai mult, să creștem spiritual și să învățăm din ceea ce Dumnezeu pune în jurul nostru.

Afirm adesea că „orice lucru îmi este profesor”. Într-o seară, după cină, mă plimbam pe drum și am văzut un copac. Era tot acolo după iarna rece, după furtuni, după vânt și după soarele primăverii. Nu își schimbase forma sau poziția – era pur și simplu ceea ce fusese creat să fie.

I-am făcut o fotografie și am scris o meditație: „Să nu îți schimbi esența doar din cauza împrejurărilor, bune sau rele. Atât înflăcărea, cât și descurajarea sunt denaturări ale firii tale dumnezeiești. Trebuie să rămâi neschimbat.”

Putem învăța multe din toate lucrurile, dacă avem o inimă deschisă.

(Copacul stă acolo pur și simplu)

Într-un anumit sens, a continua să învățăm și să creștem este o formă de evoluție personală și o lege a universului. Planetele se rotesc și se mișcă pe orbite. Cred că învățarea și dezvoltarea interioară sunt asemenea rotației planetare, iar participarea noastră la viața umană și rolul pe care îl primim este asemenea mișcării pe orbită.

De aceea, continuați să învățați și nu vă temeți de greșeli. Când greșim, trebuie să învățăm și să mergem mai departe. Acesta este modul în care creștem. Așa cum spune Ray Dalio în cartea Principii, „dezvoltarea este un ciclu al vieții”.

Iar atunci când învățăm lecțiile vieții, Câștigăm nu doar experiență și abilități, ci și o anumită bucurie.

Aceasta este una dintre cele mai frumoase răsplăți pe care Dumnezeu ni le oferă.

A treia mărturie:

Despre misiunea călătoriei vieții

(Doamne, Te rog folosește gura mea ca să spun ceea ce vrei Tu să spun, pentru că fără călăuzirea Ta nu sunt nimic și sunt prea limitată ca să vorbesc despre sensul vieții. Am văzut doar o mică parte din forma vieții prin harul și călăuzirea Ta.)

V-ați gândit vreodată care este scopul vieții voastre? Care este misiunea voastră personală? Ce doriți să rămână după ce călătoria aceasta se va încheia? Care este sensul vieții? Așa cum spune Ecclesiastul 1 cu 2: „O deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune.” Cred că fiecare om vine pe lume dorind să găsească ceva frumos și plin de sens sau să împlinească ceva important. Altfel, care ar mai fi diferența dintre om și celelalte viețuitoare? Misiunea vieții seamănă cu rolul primit într-o piesă de teatru. În cultura tradițională chineză există expresia: „Viața este ca o scenă.”

Actorul trebuie să își cunoască rolul și să îl îndeplinească în mod conștiincios. Astfel înțelege direcția în care merge și locul în care se află. Nu sunt sigură cum poate fiecare să își descopere această misiune, dar pot spune că atunci când o găsești, ceva se schimbă profund în tine. Viața exterioară poate rămâne aceeași, însă mintea și modul de a trăi te schimbă radical.

De exemplu, înainte făceam prezentări la serviciu și eram preocupată de ceea ce credea șeful meu despre mine. Încercam să mă comport într-un anumit fel ca să primesc apreciere. Dacă era mulțumit, eram fericită. Dacă era nemulțumit sau supărat, întreaga mea zi devenea sumbră. Emoțiile mele depindeau de ceea ce venea din exterior: cum mă percepeau ceilalți, dacă mă descurcam bine sau nu, dacă eram suficient de bună. Deveneam tot mai îngrijorată pe zi ce trecea, din cauza sarcinilor zilnice.

Dar acum, prin harul lui Dumnezeu, ceva s-a schimbat. Într-o zi am decis să trăiesc urmând misiunea vieții mele: să calc pe urmele lui Dumnezeu, să caut adevărul, să privesc esența lucrurilor și nu doar aparențele, să aud tot mai mult vocea Lui Dumnezeu și să-mi răstignesc eul cunoscându-mă pe mine însămi cu slăbiciunile și dorințele mele, ajungând să cresc asemenea unui

copac în bătaia vântului și în lumina soarelui și rămânând liniștită în interior asemenea unei ape calme.

Acesta a devenit cel mai important lucru din viața mea. Poate că este doar începutul și mai am mult de învățat, dar de când trăiesc astfel, lucrurile au devenit mai simple și mai practice.

Când sunt confuză, mă opresc și caut să ascult glasul lui Dumnezeu. Apoi îl urmez cu încredere, pentru că știu că lucrarea este a Lui. La serviciu încerc să mă concentrez pe conținut și pe esență, nu pe felul în care mă privesc oamenii pentru că prefer să uit de egoul meu. Și tocmai de aceea munca a devenit mai eficientă și mai ușoară.

Tot ceea ce se întâmplă acum în viața mea este pentru a-mi împlini misiunea. Este un mod de a trăi împreună cu Dumnezeu. Singurul „spectator” adevărat al vieții mele este Dumnezeu. Acesta este cel mai important lucru în viață.

Nu sunt importante doar lucrurile de suprafață, nu este vorba doar despre câștig sau pierdere, pentru că toate acestea vor trece. Ceea ce va rămâne poate fi un suflet mai curat și mai bun decât atunci când am venit în lume – bineînțeles, prin harul lui Dumnezeu.

Dragile mele surori, poate că unele dintre voi ați descoperit deja modul în care să umblați cu Dumnezeu și misiunea pe care v-a dat-o El. Sau poate încă sunteți în căutare.

Nu vă grăbiți. Orice lucru își are vremea lui.

Continuați să întrebați, să căutați și să vă deschideți inima înaintea Lui Dumnezeu. Treptat, atunci când veți fi pregătite să priviți lucrurile din mai multe perspective, să înțelegeți ceea ce ați întâlnit în viață și care este identitatea voastră,

Dumnezeu vă va arăta drumul.

Pentru că El a trimis fiecare om în lume cu un scop, iar voia Lui este plină de dragoste, har și grijă.

Și totul se face spre mântuirea noastră. Amin.

(În încheiere, îi mulțumesc lui Dumnezeu și Domnului Isus. Dacă veți găsi ceva folositor în aceste rânduri, primiți-le ca pe ceva ce Dumnezeu a dorit să vă ofere. Fie ca Dumnezeu să fie cu noi din zori și până în noapte.

Angie Wang (foto-China)

3 stories

Dear Sisters,

This is Angie WANG, from a faraway place, Wuhu, China. Thank God for allowing us to cross mountains and seas, and thousands of miles of physical distance, to meet. I am sincerely thankful and happy for having this chance to share with you three stories, which I have recently thought about — no big deal, just three stories.

Firstly, about how we look at the things that happen in our daily lives.

From every morning, once we open our eyes, things begin to swarm into our lives: the usual stuff with family, the normal challenges during work, and some unexpected things as well. We sometimes seem to be drawn into a maelstrom from day to night, making decisions by instinct, with fear, with the unknown, and maybe even with imagination. There is no time to press the pause button and think: how should we face everything that happens in life? Is there a proper way to lead us to live on it, but not be drawn into it?

Last year, I lost my previous job because the company decided to move the whole department to another city. So I was looking for a new job in Shanghai, where my family lives, but all of the opportunities in Shanghai seemed hopeless. Meanwhile, opportunities from other cities kept contacting me about new jobs. I prayed to God: "God, I am looking up to You from the bottom of a well, and I believe there must be Your will somewhere. Please let it happen according to Your will, not my personal wish. God, where do You want me to go? If You want me to leave the city where I am living, then please make it go smoothly and well."

Yes, finally, everything went well with moving to Wuhu, and did not go well with staying in Shanghai. (Yes, that's why this greeting is from Wuhu at the very beginning.) So, gradually I became clear that "moving to another city alone and staying away from my family for a while is God's will." Then I surrendered, with no more struggle, and I found that everything became much easier after that. It was just like climbing a mountain and finally seeing the vast plain — you simply follow the flow.

So, I have been staying in Wuhu for 9 months since last year. The work in the new company has been going pretty well, and I got the chance to meet Rodica Baciú, and the chance to write to you as well. Thank God for letting me know how to face things and how to look at the things in our lives. Not only in the big decisions in life, but in everything, we should come to God and ask for His will, instead of getting lost in a maelstrom and suffering.

We should learn from Abraham. When God asked him to get up and go, he simply went without hesitation or questions. And we should try to think about why God lets these things happen to us, instead of focusing only on what is happening on the surface.

We should look at the chess player and why he moves the pieces in this way, rather than keeping our eyes only on how the chess pieces are moving. We should look at what is happening behind the scenes, not only at the surface of all the daily stuff.

Just like in the Bible, in Matthew's Gospel 7:7: "Ask and it will be given to you; seek and you will find; knock and the door will be opened to you."

And my dear sisters, finally you will find that life is not so hard. Actually, it becomes easier once you look at things through the way of God's will and simply follow it. He will bring you and me to the final destination.

Second story is about learning, individual evolution

I am pretty sure lots of you who read this story will agree that life is about learning. Everything is a lesson and something to learn from. Not only knowledge, but everything, everywhere, and everyone you meet in this world around you.

Why do we need to keep learning? From my perspective, life is so limited. We only have no more than 100 years. In the universe, we seem like dust in the world, a grain of sand in the desert, a drop of water in the sea. There is nothing much we can do in such a huge time and space, except to cherish this chance of living: to look more, to see the big world, to grow more inside ourselves, and to absorb the nutrients from all the things around us.

I usually say that everything is my teacher. One evening after dinner, I took a walk along the road and saw a tree. It was still there after the cold winter, after going through storms, gentle winds, and sunshine in the spring. It was still there, without changing its shape or posture, just being what it was supposed to be, simply being itself no matter whether the environment changed or not. I took a photo of it and posted it on my social account with some words: "Don't change your appearance just because your circumstances are going well or getting bad. Being elated or depressed is all distortion. You are still you." So we can learn a lot from everything, if we want to, if we keep learning with an open heart.

(The tree just stand there)

In some way, keeping learning and growing is a kind of individual evolution; it is a rule of the universe. As we can see with the planets we know — the Earth, Venus, Mars, the Moon — all of them follow basic rules of rotation and orbital (revolution) motion.

I believe self-learning and growing are a kind of rotation, while your participation in society and the roles you play in companies or organizations are a kind of orbital (revolution) motion. This is one of the rules of the universe, and no one can go against it. So keep learning, and never fear making mistakes. Once you make a mistake, just learn from it and go through it, and you will grow through this process.

Just like in the book Principles by Ray Dalio, growth is a life cycle that moves in a positive direction. During the process of learning your lessons, you will gain more than updated skills — you will also gain a kind of happiness. This is the best reward from God.

Thirdly, I would like to sharing with you little information about the mission of whole life journey

(God, please use my mouth to say what You want to say, because I am nothing without Your guidance. I am too foolish to say anything about the meaning of life. I have only seen a little of the shape of life under Your guidance and grace.)

Have you ever thought about what the purpose of your life is? What is the mission of your personal life journey? What do you want to take away once everything is eventually done? What is the meaning of life? Just like in Ecclesiastes 1:2: "Vanity of vanities, all is vanity!" As human beings, I guess everyone who comes into this world probably wants to find something beautiful and meaningful, or to do something meaningful. Otherwise, what is the difference between us and other animals in this vanity-filled world?

A mission seems like the role or task you are given while playing a game. (In traditional Chinese culture, we say, "Life is like a play.") The player needs to know the role he or she is meant to play, and then remain aware of it. In this way, you will know the direction of what is going on, where you need to go, and where you are exactly.

I am not sure how to fully find it, but I can share with you that once you discover the mission of your life, something changes. Your life in the physical world may not change very much, but your mind and the way you live will change dramatically. For example, I used to give presentations at work to my boss, and I focused a lot on how he looked at my work.

I used to do things with good behavior in order to receive praise, and I cared deeply about how he saw me. If he was happy, I would be happy. If he was not satisfied with what I had done, or if he became angry, I would feel as if the whole world were full of darkness, and my entire day would become dark as well. So most of my emotions were decided by things outside of me — how I looked in other people's eyes, whether I was doing well or not, and how useless I thought

I was. I became anxious day by day because of ordinary daily things.

But now, thanks to God, things have changed a little for me since the day I decided to live according to my own life mission: to follow the footsteps of God, to walk on a path of seeking truth (focusing on the essence of what happens, not on how people look at me, and learning to hear more of God's voice), to put down my ego with self-awareness, weakness, and desires, and to keep growing upward like a tree in the wind and sunshine. I want to remain stable inside with a calm surface, like a pool of water, simply living out the natural state of life, completing myself just as God created me in the beginning.

So this has become the most important thing, the first priority in my life now. Thank God — maybe this is only a beginning, and I still need more time to revise and grow. But when I take this as the principle of my work and life, I find that it becomes much easier to do things in the right and pure way.

When I become confused, I stop and seek His voice and follow His footsteps, and then I continue with confidence, because I know it is His work. When I make presentations now, I focus on the content and the essence of what I am doing, instead of focusing on how people look at me, because I would rather forget myself in that moment. Thanks to this, my work has become more efficient and easier. Because everything that happens now is taken as a way to practice my life mission, it becomes a way of living with God. The only audience in life is God. This is the most important thing in life. It is not only about the surface, nor about gain and loss, because all of these things will eventually disappear. What may remain in the end is a purer and better soul than the one we had when we first came into this world — of course, with God.

My dear sisters, you may have already found the way to walk with God and discovered the life mission that God has given to you, or you may still be on the way of searching. Do not hurry. Everything has its own time and rhythm. Let us keep asking — asking God. Gradually, when you are ready to think from different perspectives, combining what you have been through, what you have learned, and simply who you are, and when you take this as the most important question of your whole life, our God will let you know.

Because He sends everyone into this world with His own will — a will filled with love, grace, care, and salvation.

Amen

(Lastly, thank God and Jesus. If there is anything useful that you may find in the words above, please take it as something our God wants to give to you. May God stay with us from morning to night.)

Angie WANG(photo, China)

În iunie 2010, când am auzit în biserică anunțul că se caută oameni pentru constituirea unei echipe la Credo TV, l-am luat ca pe o chemare la a continua ceea ce am învățat timp de 11 ani la Radio Vocea Evangheliei, Cluj. După ce mi-am depus CV-ul în 11 iunie, Matei (Puiu) Baci și Iosif Mureșan m-au chemat imediat la interviu, pe 14 iunie.

În următoarea zi am fost întrebată de când pot să încep lucrul la Credo TV. Le-am răspuns: „DE ACUM!” „Foarte bine”, mi-au spus ei, „pentru că trebuie să plecăm la sediul din București, să preiei emisiile.” Uau!

Toate mi s-au părut ca în Evanghelia lui Marcu: „Îndată...” Totul a fost pe repede-înainte. Până la finalul săptămânii eram „cu toți sacii în căruță”.

Am adus o copie a serverului de stocare de emisiuni la Cluj, iar eu am fost instruită de colegile de la București într-ale emisiilor de televiziune. Programe, parole și emisiuni. Aveam totul. Sâmbătă seara, când am ajuns înapoi la Cluj, eram frânți de oboseală, dar recunoscători Domnului Dumnezeu pentru protecția Sa pe drum, mulțumiți de ajutorul și călăuzirea Lui.

Abia am așteptat ziua de luni, când am început catalogarea emisiunilor și a muzicii existente. Vorba aceea: fiecare își face ordine în cămară după bunul plac.

La sfârșitul lunii au început interviurile pentru ceilalți membri ai echipei. Aveam o senzație puternică de totul nou, un nou-început mareț. Mi-amintesc cu emoție fiecare detaliu. Priviri, întrebări tăcute... „Oare vom fi colegi? Cum ne vom descurca?”...

Am ajuns să fim colegi, să lucrăm împreună și să ne bucurăm de fiecare reușită, să ne întristăm pentru momentele când credeam că totul s-a terminat.

Mutarea sediului de la București (unde funcționa din septembrie, 2006), la Cluj și constituirea unei noi echipe s-a decis în urma crizei din 2008-2009, când costurile televiziunii au devenit greu de acoperit. Nici la Cluj nu „umblau câinii cu colaci în coadă”. Banii erau foarte puțini; veneau de la donatori. De la doar câțiva oameni inimoși, care s-au pus la dispoziția lui Dumnezeu cu resursele proprii. În următoarele săptămâni, tot echipamentul a fost adus la Cluj. Începând cu 1 octombrie, emisiile s-au făcut integral de la Cluj, la fel și realizarea emisiunilor.

Am început procesul de reînnoire a decorurilor, atât prin refacerea celor vechi, cât și prin crearea altora noi. Astfel, i-am cunoscut pe cei mai longevivi realizatori de emisiuni de la Credo TV: pe Iacob Berghianu, cu emisiunea Să-L cunosc pe El și pe Rodica Baci, cu emisiunea Pentru noi, femeile.

Ne-am mobilizat foarte repede și ne-am implicat, o mână de oameni, să realizăm, în luna decembrie, prima emisiune de Crăciun la Cluj. Într-o hală din zona industrială a orașului,

la o temperatură de sub 10 grade Celsius, cu un entuziasm debordant, toată echipa a croit decorul și a filmat ESENȚE DE CRĂCIUN, care a inclus prima piesă de teatru de păpuși a trupei OAC, la Credo TV.

Au mai urmat încă 10 piese de-a lungul anilor. Am căutat să filmăm la toate evenimentele importante și, astfel, în martie 2011 am participat la concertul susținut de renumiții Gaither Vocal Band la București; revenind acasă cu interviuri, cu un reportaj și cu permisiunea de a difuza emisiunea lor, MOMENTE DE ÎNCHINARE CU GAITHER, pe care am tradus-o și pe care o difuzăm aici, la Credo.

În anul 2011, am realizat prima emisiune de Paște, SCĂRI SPRE INFINIT, cu muzică și invitați în decorul construit special. În același an am început emisiunea Școala familiei, în care i-am avut ca invitați pe Gigi și Adriana Cosman, pe Marcel și Dana Salahoru, pe Nelu și Atena Mureșan. Am abordat împreună cele mai pure subiecte: familie, dragoste, prietenie, curtare, creșterea copiilor, implicarea lui Dumnezeu în toate acestea...

În anul următor, în 2012, am participat la concertul lui Michael W. Smith, la București și am filmat un interviu cu acesta. În ianuarie 2014, în urma măsurătorilor de audiență și a unui program inițiat de Consiliul Național al Audiovizualului, Credo TV intră în regimul Must Carry. În același an, în luna martie, am început colaborarea cu The Peoples Church, Canada, difuzând emisiunea Adevărul Viu, tradusă și subtitrată la noi.

Tot în 2014, începeam filmările, traducerea, subtitrarea și difuzarea primei emisiuni în limba maghiară la Credo TV. Din decembrie 2014 am început, pentru câțiva ani la rând, o serie de programe de mare anvergură, dedicate nașterii Mântuitorului și intitulate DAR PENTRU PRUNC.

Evenimentul extraordinar de la Sala Polivalentă din Cluj, Believe in Unity, din luna mai 2015, a fost transmis de noi în DIRECT la televizor. Am avut reacții minunate de la telespectatorii noștri din toată țara, care urmăreau cu aceeași emoție și încântare ca și noi minunatul cor de tineri și mesajele biblice.

În decembrie 2015 am început o frumoasă colaborare cu Fundația SEER România, urmând ca, din 01 ianuarie 2016 și până în prezent, să realizăm emisiunea Cuvântul lui Dumnezeu pentru astăzi, pe baza meditațiilor zilnice oferite de editorii Bob și Debby Gass. Din măsurătorile noastre rezultă că este cea mai vizionată emisiune. Apoi, recent, am mai adăugat un titlu, Biruitori. În martie 2016 l-am invitat pe pastorul Charles Price în România, care a venit împreună cu succesorul său, pastorul Brett McBride. Credo TV a organizat acest eveniment la Oradea și Cluj-Napoca. Luna aprilie a anului 2016 a marcat începutul colaborării noastre cu rabinul Baruch Korman, producând emisiunea Love Israel, care are un impact major între telespectatori, deoarece Scriptura ne este explicată în contextul istoric și cultural evreiesc.

Tot în acea perioadă am sărbătorit Paștele la Credo cu o nouă emisiune elaborată, HRISTOS A ÎNVIAT!

Anul 2016 a marcat și începutul colaborării cu CONSONANTIS, materializată prin înregistrarea concertelor anuale și difuzarea acestora în prima zi de Anul Nou. În luna octombrie a anului următor a avut loc la Cluj evenimentul Sărbătoarea Speranței, unde invitatul principal a fost Will Graham, nepotul marelui evanghelist Billy Graham. Telespectatorii noștri s-au bucurat că l-am transmis în DIRECT pe TV.

Tot din 2017 participăm anual la conferința Istoria Bindecuvântării de la Valea Drăganului. Transmitem LIVE, iar ulterior toate materialele le difuzăm pe TV. Ne-am bucurat că în 2018 am început colaborarea cu prof. Gabriel Braic pentru emisiunea Tableta de Limbă Română. Începutul anului 2019 ne aduce o colaborare de lungă durată cu Radio Vocea Evangheliei, Timișoara.

De-a lungul timpului am adunat peste 20 de titluri de emisiuni.

În mai 2019 Credo TV trece la transmisia în format HD, adaptându-se la cerințele moderne de difuzare TV. Renumitul Nick Vujčić, pe care mulți dintre noi ni-l amintim ca fiind bărbatul fără mâini și picioare, dar care îi inspiră pe mulți tineri, și nu numai, a fost invitat în anul 2019

la Cluj, la Sala Polivalentă, iar Credo TV a transmis în DIRECT întregul eveniment.

Când spui anul 2019, gândul multora zboară imediat la PANDEMIE. Boală, decese, vești și evenimente triste, firme care și-au închis porțile, oameni care și-au pierdut locul de muncă, îngrijorări de tot felul, iar noi încercam atunci să ridicăm moralul telespectatorilor noștri cu Vestea Bună a mântuirii prin Domnul Isus Hristos. Era singura veste bună pe care le-o puteam da oamenilor. Iar Domnul Dumnezeu ne-a purtat de grijă într-un mod minunat! În ianuarie 2021 am început colaborarea cu Prodocens Media cu cinci emisiuni. A fost multă bucurie între noi când, în iunie 2022, am atins 100 de mii de abonați pe YouTube, iar la ora actuală avem peste 150 de mii.

Venind în sprijinul telespectatorilor noștri cu surdocitate, în august 2023 am mai adăugat și traducerea mimico-gestuală (limbajul semnelor) în emisiunile de mărturie de la RVE, Timișoara. În anul 2025, la 1 martie, am preluat și transmis în DIRECT la TV evenimentul Gather 25, cu 25 de ore de transmisii LIVE de pe șase continente și istorisiri cutremurătoare despre Biserica persecutată.

Din nou, emoții și telefoane de la telespectatorii noștri, care au fost deosebit de încântați de ceea ce vedeau și auzeau la Credo TV. Ceea ce v-am prezentat aici este o foarte mică parte din tot ce a produs și încă produce Credo TV de la Cluj, dar, cu siguranță, cei care urmăresc programele noastre ați observat o serie de emisiuni primite de la Credo Ministries, aripa din SUA a Credo, care filmează Convențiile Penticostale și cele de tineret și pregătește mesajele biblice de la bisericile de acolo, care simt cu Credo TV.

De-a lungul anilor au fost schimbate de șase ori toate echipamentele de la Credo TV. Camerele de filmare, computerele trebuie să fie din ce în ce mai performante. Softurile de editare, chiar și cele de emisie, sunt continuu îmbunătățite. Suntem conștienți că o mare parte din publicul nostru este internaut, se regăsește în online și își caută inspirație pe YouTube, Facebook, Instagram, de aceea trebuie să ne adaptăm cerințelor actuale. Ca orice misiune media, Credo TV a trecut și prin momente dificile. Anul 2025 a adus însă cea mai mare provocare financiară pentru postul nostru, care ne-a determinat să apelăm insistent la ajutorul comunității creștine de pretutindeni. Oamenii au răspuns într-un număr impresionant și am văzut cum pic cu pic s-au adunat fondurile de care am avut nevoie pentru a ne plăti datoria acumulată.

Când Dumnezeu are un plan cu noi, trebuie să acceptăm să intrăm în rolul pe care El ni-l încredințează. Altfel nu ne vom simți împliniți în lucrul nostru. Eu așa am simțit de-a lungul vieții. Echipa Credo TV și-a schimbat componența în acești 20 de ani, dar continuăm să fim în garda de onoare a Mărețului nostru Binefacător, Mântuitorul nostru, prin slujirea Lui și a semenilor noștri. Producem emisiuni care să-L facă cunoscut și ne rugăm să aducă rod pentru Împărăție.

Pe 21 martie 2026, la Gala aniversară pe care am organizat-o la Sun Garden Golf and Spa Resort din Baciu, jud. Cluj, am pus împreună borna de 20 de ani de emisie a televiziunii Credo. Ne-au fost alături dragii noștri invitați, pe care îi prețuim și îi rugăm să ne rămână aproape, să creștem împreună și să sărbătorim cu toții victoriile Celui Preaînalt, a Dumnezeului nostru. În orice circumstanță, Credo TV este pe telecomanda a milioane de oameni și ajunge în sufrageria, bucătăria sau dormitorul tuturor. Ajunge până la marginile pământului și atinge inimile oamenilor; ceea ce văd ei le poate sluji pentru mântuire sau ca mărturie! La fel, Credo TV este la un click distanță de oricine navighează pe internet. Nefiind sponsorizată, televiziunea Credo se întreține din donațiile telespectatorilor săi, din donația pe care dumnezevoastră ne-o puteți trimite. Aceasta vă va face partenerul nostru în această misiune de evanghelizare prin televiziune și credem că Dumnezeu vă va răsplăti!

Orice sumă, oricât de mică, este binevenită. 1 leu, 1 euro sau 1 dolar din partea dumnezevoastră ne va ajuta să putem spune oamenilor cât de mult îi iubește Dumnezeu, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Noi semănăm Cuvântul, dumnezevoastră întrețineți emisiunile, dar Domnul Dumnezeu face să crească sămânța cerească!

**Cu drag, Ștefania-Camelia Horvath
Credo TV, Cluj**

Atlanta, Georgia, este o
este o pictură panoramică
loc în timpul Războiului
ma sunt așezați într-o
descrie scenele dina-
părtaș al armelor contribuie

Inspirând și alte femei...

Cred că Dumnezeu ne-a înzestrat pe noi, femeile, cu multe afinități și pasiuni, daruri și talente, astfel încât să putem fi un model plăcut și pentru cei din jurul nostru.

Poate că nu toate lucrurile sunt vizibile. Multe dintre ele sunt făcute în ascuns, cum ar fi rugăciunea sau cititul, însă, prin comunicarea cu alți oameni, le putem transmite și lor din ceea ce nouă ne aduce beneficii.

Personal, am dezvoltat o adevărată pasiune pentru cărți, ele reprezentând în acest moment o oază de liniște, o lume a călătoriilor prin locuri simple și frumoase, dar și o sursă de învățare a unor principii folositoare în viață.

Dintre toate însă, prioritară rămâne citirea Bibliei Biblia (Iosua 1:8), care este și trebuie să devină principala sursă de călăuzire (Filipeni 4:8-10), unde legile și poruncile lui Dumnezeu sunt clare și adevărate.

Astfel că, citind zilnic Biblia, vom dobândi adevărata înțelepciune a lui Dumnezeu, care ne ajută să filtrăm tot ceea ce citim din alte surse (Proverbe 2:1-6).

Astăzi, mai mult ca oricând, dispunem de o multitudine de literatură, chiar și creștină, care ne poate ajuta să ne dezvoltăm noi abilități, să ne reînnoim gândurile, să ne reorganizăm prioritățile sau să ne îndrumăm spre o viață mai plăcută, în orice domeniu al vieții noastre. Prin exemple personale oferite de autori, prin trăirile și experiențele lor cu Dumnezeu, ne putem încărca sufletul, având oportunitatea de a ne descoperi pe noi înșine.

Ori de câte ori avem puțin timp liber, să nu pierdem ocazia de a ne îmbogăți spiritual și chiar de a ne descoperi pe noi înșine, citind cărți, idei, gânduri și experiențe folositoare atât pentru noi, cât și pentru ceilalți.

De asemenea, la întâlnirile de studiu cu femei, în grupuri de mămici sau la biserică, ne putem îmbogăți cunoștințele și biblioteca prin recomandări de cărți bune.

Doresc ca, prin aceste rânduri, să fiți motivate să vă găsiți timp de relaxare, citind cărți care să vă ajute în viața de zi cu zi. Vă las mai jos câteva exemple de cărți pe care, cu ajutorul Domnului, am reușit să le parcurg anul acesta:

1. *Creat cu un scop unic* – Rodica Maloș
2. *Discipline spirituale* – Richard Foster
3. *Secretul biruinței* – Rodica Baciu
4. *Puterea laudei și a închinării* – Terry Law și Jim Gilbert
5. *Ascunsă printre stele* – Melanie Dobson
6. *Puterea rugăciunii unei femei* – Stormie Omartian
7. *Puterea cuvintelor unei femei* – Sharon Jaynes

P.S.: Dintre toate cărțile citite de mine în această viață, cele mai apreciate sunt cele trei volume din seria Emblema Leului, unde intriga și deznodământul țin cititorul în suspans, iar credința este descoperită și adeseori încercată.

Rețetă de desert:

Tiramisu cu dulceață și mure

Ingrediente:

- 4 ouă
- 500g mascarpone
- 100 g zahăr
- 400 g pișcoturi
- sare
- dulceață de mure și câteva bucăți de mure (pot fi și din compot; astfel, se poate folosi sucul din compot la însiropat pișcoturile)

Preparare:

Se separă albușurile de gălbenușuri. Gălbenușurile se freacă împreună cu 50 g de zahăr până se obține o cremă albicioasă. Albușurile se bat cu un praf de sare până devin tari.

Se mixează crema mascarpone cu gălbenușurile, apoi se adaugă albușurile bătute și se omogenizează ușor.

Asamblare:

Pentru însiropare, se poate folosi compot amestecat cu puțină apă și o linguriță de cafea solubilă, împreună cu câteva picături de esență de vanilie sau lămâie. Se pune un rând de pișcoturi, jumătate din cremă, iar pe alocuri câteva lingurițe de dulceață de mure. Se adaugă apoi încă un rând de pișcoturi și cealaltă jumătate de cremă, iar la final se pudrează cu cacao și se decorează cu bucăți de mure.

Alina Muntean

Pentru noi, femeile!

Pentru noi, femeile

cu Rodica Baciu

Duminică de la 22:00 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

Cepas

ELEGANȚA SE CONDUCE.

LEPAS,

ACUM

ÎN ROMÂNIA

PRIN MATEROM

Descoperă o nouă dimensiune a rafinamentului.

Lepas combină designul atemporal cu tehnologia inteligentă pentru a oferi o experiență de conducere care inspiră încredere și stil.

GRI

ALB

NEGRU

VERDE

MOV

DESIGN RAFINAT

Proportii elegante. Prezență impunătoare.

TEHNOLOGIE INTELIGENTĂ

Inovație care simplifică fiecare călătorie.

CONFORT ABSOLUT

Spațiu generos. Atmosferă premium. Fiecare detaliu contează.

PERFORMANȚĂ EFICIENTĂ

Putere și eficiență pentru drumurile de zi cu zi și cele mai îndrăznețe.

SCANEAZĂ ȘI
DESCOPERĂ LEPAS

Solicită o ofertă de preț sau un test drive la adresa de email Lepas.Romania@materom.ro

Drive Your Elegance

EDIȚIE
aniversară **20**

CONFERINȚA NAȚIONALĂ A FEMEILOR

CÂND DUHUL SFÂNT
schimbă inima unei
femei

22-26 Iunie 2026
MAMAIA
HOTEL ZENITH

ÎNSCRIERI PE
WWW.SCOALADEBORA.RO

